Jubileji

POGLAVJE 1

1 V prvem letu po izhodu Izraelovih otrok iz Egipta, v tretjem mesecu, šestnajsti dan v mesecu [2450 Anno Mundi], je Bog spregovoril z Mojzesom: »Pojdi k meni na goro in dal ti bom dve kamniti plošči postave in zapovedi, ki sem ju napisal, da jih boš učil.«
2 Mojzes je šel na Božjo goro in Gospodova slava je počivala na gori Sinaj in oblak jo je zasenčil šest dni.
3 Sedmi dan je poklical Mojzesa iz srede oblaka in podoba Gospodove slave je bila kakor plameneč ogenj na vrhu gore.
4 Mojzes je bil na gori štirideset dni in štirideset noči in Bog ga je poučil o prejšnji in poznejši zgodovini delitve vseh dni postave in pričevanja.
5 In rekel je: »Nagni svoje srce k vsaki besedi, ki ti jo bom govoril na tej gori, in zapiši jo v knjigo, da bodo njihovi rodovi videli, da jih nisem zapustil zaradi vsega hudobija, ki so ga storili, ko so prestopili zavezo, ki jo danes sklepam med seboj in teboj za njihove rodove na gori Sinaj.«
6 In tako se bo zgodilo, ko jih bodo vse te stvari zadele, da bodo spoznali, da sem pravičnejši od njih v vseh svojih sodbah in v vseh svojih dejanjih, in spoznali bodo, da sem bil resnično z njimi.
7 In zapiši si vse te besede, ki ti jih danes oznanjam, kajti poznam njihovo upornost in njihovo trdovratnost, preden jih pripeljem v deželo, o kateri sem prisegel njihovim očetom, Abrahamu, Izaku in Jakobu, rekoč: Tvojemu potomstvu bom dal deželo, v kateri teče mleko in med.
8 Jedli bodo in se nasitili ter se obrnili k tujim bogovom, ki jih ne bodo mogli rešiti nobene njihove stiske. In to pričevanje bo slišano za pričevanje proti njim. Kajti pozabili bodo vse moje zapovedi, vse, kar jim zapovedujem, in hodili bodo za pogani, za njihovo nečistostjo in za njihovo sramoto ter služili njihovim bogovom, ki jim bodo v greh, stisko, nadlogo in past.
9 Mnogi bodo poginili, ujetniki bodo in padli v roke sovražnika, ker so zapustili moje odloke in zapovedi, praznike moje zaveze, moje sobote in mojo svetišče, ki sem si ga posvetil sredi njih, in svoj šotor in svoje svetišče, ki sem si ga posvetil sredi dežele, da bi na njem naselil svoje ime in da bi prebivalo tam.
10 Naredili si bodo višave, ašere in rezane podobe ter jih bodo molili, vsak svojo (rezano podobo), da bi zašli s poti, in bodo darovali svoje otroke demonom in vsem delom zmote svojih src.
11 Poslal jim bom priče, da bom pričal zoper njih, a ne bodo poslušali, ampak bodo tudi priče pobili. Preganjali bodo tiste, ki iščejo postavo, in vse bodo razveljavili in spremenili, da bi delali hudo pred mojimi očmi.
12 Skril jim bom svoj obraz in jih izročil v roke poganom v ujetništvo, v plen in v požiranje. Odstranil jih bom iz dežele in jih razkropil med pogane.
13 Pozabili bodo vso mojo postavo in vse moje zapovedi in vse moje sodbe ter se bodo motili glede mlajev, sobot, praznikov, jubilejev in odlokov.
14 In potem se bodo izmed poganov obrnili k meni z vsem srcem, z vso dušo in z vso močjo. Zbral jih bom izmed vseh poganov in iskali me bodo, da me bodo našli, ko me bodo iskali z vsem srcem in z vso dušo.
15 Razodel jim bom obilen mir s pravičnostjo in jim bom z vsem svojim srcem in vso svojo dušo posadil sadike poštenosti. Bodo v blagoslov in ne v prekletstvo, bodo glava in ne rep.
16 Zgradil bom svoje svetišče sredi njih in prebival bom med njimi. Jaz bom njihov Bog in oni bodo moje ljudstvo v resnici in pravičnosti.
17 Ne bom jih zapustil in jih ne bom razočaral, kajti jaz sem GOSPOD, njihov Bog.«
18 Mojzes je padel na obraz in molil: »Gospod, moj Bog, ne zapusti svojega ljudstva in svoje dediščine, da bi tavali v zmoti svojih src. Ne izroči jih v roke njihovih sovražnikov, poganov, da jim ne bi zavladali in jih zapeljali v greh proti tebi.«
19 Naj se tvoja milost, o Gospod, dvigne nad tvoje ljudstvo in ustvari v njih poštenega duha, in ne dovoli, da bi nad njimi vladal duh Beliarjev, da bi jih obtožil pred teboj in jih zavedel z vseh poti pravičnosti, da bi poginili pred tvojim obličjem.
20 Saj so tvoje ljudstvo in tvoja dediščina, ki si jo s svojo veliko močjo rešil iz rok Egipčanov. Ustvari v njih čisto srce in svetega duha in ne dovoli, da bi se od zdaj naprej do večnosti zapletli v svoje grehe.«
21 In Gospod je rekel Mojzesu: »Poznam njihovo upornost in njihove misli in njihovo trdovratnost, in ne bodo poslušni, dokler ne priznajo svojega greha in greha svojih očetov.«
22 In potem se bodo obrnili k meni z vso poštenostjo in z vsem srcem in z vso dušo. Obrezal bom kožico njihovega srca in kožico srca njihovega potomstva. V njih bom ustvaril svetega duha in jih očistil, da se od tistega dne do večnosti ne bodo odvrnili od mene.
23 Njihove duše se bodo oklepale mene in vseh mojih zapovedi in izpolnjevali bodo moje zapovedi. Jaz bom njihov Oče in oni bodo moji otroci.
24 In vsi se bodo imenovali otroci živega Boga in vsak angel in vsak duh bo vedel, da bodo vedeli, da so to moji otroci in da sem jaz njihov Oče v pravičnosti in poštenosti in da jih ljubim.
25 In zapiši si vse te besede, ki ti jih oznanjam na tej gori, prve in zadnje, ki se bodo izpolnile v vseh delih dni v postavi in v pričevanju in v tednih in jubilejih do večnosti, dokler ne bom šel tja in prebival z njimi vso večnost.«
26 In rekel je angelu navzočnosti: »Piši za Mojzesa od začetka stvarjenja, dokler ne bo moje svetišče zgrajeno med njimi za vso večnost.«
27 In Gospod se bo prikazal vsem ljudem in vsi bodo spoznali, da sem jaz Bog Izraelov in Oče vseh Jakobovih otrok in Kralj na gori Sion na veke. In Sion in Jeruzalem bosta sveta.«
28 Angel navzočnosti, ki je šel pred Izraelovim taborom, je vzel tabele letnic – od časa stvarjenja – postave in pričevanja tednov jubilejev, po posameznih letih, po vsem

številu jubilejev [po posameznih letih], od dneva [novega] stvarjenja, ko se bosta nebesa in zemlja obnovila in vse njuno stvarstvo po nebeških močeh in po vsem stvarjenju zemlje, dokler ne bo zgrajeno Gospodovo svetišče v Jeruzalemu na gori Sion in bodo vsi svetili obnovljeni za ozdravljenje, mir in blagoslov vsem Izraelovim izvoljencem, in tako naj bo od tistega dne do vseh dni zemlje.

POGLAVJE 2

1 Angel navzočnosti je govoril Mojzesu po Gospodovi besedi: »Zapiši celotno zgodbo stvarjenja, kako je Gospod Bog v šestih dneh dokončal vsa svoja dela in vse, kar je ustvaril, in sedmi dan praznoval soboto ter jo posvetil na veke in jo postavil za znamenje vsem svojim delom.«
2 Kajti prvi dan je ustvaril nebesa, ki so zgoraj, in zemljo in vode ter vse duhove, ki služijo pred njim – angele prisotnosti in angele posvečenja in angele [duha ognja in angele] duha vetrov in angele duha oblakov in teme in snega in toče in slane in angele glasov in groma in bliska in angele duhov mraza in vročine in zime in pomladi in jeseni in poletja in vse duhove svojih bitij, ki so v nebesih in na zemlji, (Ustvaril je) brezna in temo, večer <in noč> in svetlobo, zarjo in dan, ki jih je pripravil po spoznanju svojega srca.
3 In tedaj smo videli njegova dela in ga hvalili ter slavili pred njim zaradi vseh njegovih del; kajti sedem velikih del je ustvaril prvi dan.
4 Drugi dan je ustvaril nebesni svod sredi voda in vode so se tistega dne razdelile – polovica se je dvignila gor, polovica pa se je spustila pod nebesni svod, ki je bil sredi vse zemlje. In to je bilo edino delo, ki ga je (Bog) ustvaril drugi dan.
5 Tretji dan je ukazal vodam, naj se z vse zemlje umaknejo na eno mesto in prikaže se kopno.
6 In vode so storile, kakor jim je zapovedal, in so se umaknile z obličja zemlje na eno mesto zunaj tega nebesnega svoda, in prikazala se je suha zemlja.
7 Tisti dan jim je ustvaril vsa morja po njihovih ločenih zbirališčih, vse reke in zbirališča voda v gorah in po vsej zemlji, vsa jezera in vso roso zemlje, seme, ki se poseje, in vse, kar kali, in sadno drevje, in drevesa v gozdu, in edenski vrt v Edenu in vse rastline po njihovi vrsti.
8 Ta štiri velika dela je Bog ustvaril tretji dan. Četrti dan je ustvaril sonce, luno in zvezde ter jih postavil na nebesni svod, da bi svetile po vsej zemlji in gospodovale dnevu in noči ter ločevale svetlobo od teme.
9 In Bog je postavil sonce za veliko znamenje na zemlji za dneve in za sobote in za mesece in za praznike in za leta in za sobote let in za jubileje in za vse letne čase.
10 In ločuje luč od teme [in] za blaginjo, da bi uspevalo vse, kar poganja in raste na zemlji.
11 Te tri vrste je naredil četrti dan. Peti dan pa je ustvaril velike morske pošasti v globinah voda, kajti to so bile prve stvari iz mesa, ki jih je ustvaril z rokami njegovimi: ribe in vse, kar se giblje v vodah, in vse, kar leti, ptice in vse njihove vrste.
12 In sonce je vzšlo nad njimi, da bi jim dalo srečo, in nad vsem, kar je bilo na zemlji, nad vsem, kar je poganjalo iz zemlje, in nad vsem drevesom, ki rodi sadje, in nad vsem mesom.
13 Te tri vrste je ustvaril peti dan. Šesti dan pa je ustvaril vse živali na zemlji in vso živino in vse, kar se giblje po zemlji.
14 In po vsem tem je ustvaril človeka, moškega in žensko, ju je ustvaril, in mu dal oblast nad vsem, kar je na zemlji in v morjih, in nad vsem, kar leti, in nad zvermi in nad živino in nad vsem, kar se giblje po zemlji, in nad vso zemljo, in nad vsem tem mu je dal oblast.
15 In te štiri vrste je ustvaril šesti dan. In bilo jih je skupaj dveindvajset vrst.
16 In šesti dan je dokončal vse svoje delo – vse, kar je v nebesih in na zemlji, v morjih in v breznih, v svetlobi in v temi, v vsem.
17 Dal nam je veliko znamenje, sobotni dan, da naj delamo šest dni, sedmi dan pa naj obhajamo soboto brez kakršnega koli dela.
18 In vsi angeli navzočnosti in vsi angeli posvečenja, ti dve veliki skupini – zapovedal nam je, naj z njim obhajamo soboto v nebesih in na zemlji.
19 In rekel nam je: »Glej, izmed vseh ljudstev si bom ločil ljudstvo, ki bo praznovalo sobotni dan. Posvetil jih bom sebi kot svoje ljudstvo in jih blagoslovil; kakor sem posvetil in posvečujem sobotni dan, tako jih bom blagoslovil in bodo moje ljudstvo in jaz bom njihov Bog.«
20 Izbral sem Jakobovo potomstvo izmed vseh, ki sem jih videl, in ga zapisal kot svojega prvorojenca ter ga posvetil sebi za vedno in vekomaj. Naučil jih bom sobotnega dne, da bodo nanj praznovali soboto od vsega dela.«
21 In tako je v njem ustvaril znamenje, v skladu s katerim naj bi sedmi dan z nami praznovali soboto, jedli in pili ter slavili Njega, ki je ustvaril vse stvari, kakor je blagoslovil in posvetil sebi posebno ljudstvo med vsemi ljudstvi, in naj bi skupaj z nami praznovali soboto.
22 In povzročil je, da so se njegove zapovedi dvigale kakor prijeten vonj, prijeten pred njim vse dni ...
23 Od Adama do Jakoba je bilo dveindvajset glav človeštva in do sedmega dne je bilo opravljenih dveindvajset vrst dela; to je blagoslovljeno in sveto; in tudi prvo je blagoslovljeno in sveto; in to služi skupaj z onim za posvečenje in blagoslov.
24 In temu (Jakobu in njegovemu potomstvu) je bilo dano, da bodo vedno blagoslovljeni in sveti prvega pričevanja in postave, kakor je posvetil in blagoslovil sobotni dan sedmi dan.
25 Nebo in zemljo in vse, kar je ustvaril, je ustvaril v šestih dneh, sedmi dan pa je posvetil Bog za vsa svoja dela; zato je zanj zapovedal, da bo vsak, ki bo na ta dan opravljal kakršno koli delo, umrl, in kdor ga bo oskrunil, bo zagotovo umrl.
26 Zakaj zapoveduješ Izraelovim sinovom, naj ta dan obhajajo in ga posvečujejo, naj nanj ne opravljajo nobenega dela in ga ne oskrunjajo, saj je svetejši od vseh drugih dni?
27 Kdor ga oskruni, bo zagotovo umrl, in kdor koli bo na njem opravljal kakršno koli delo, bo zagotovo umrl za večno, da bi Izraelovi sinovi lahko praznovali ta dan skozi vse svoje rodove in ne bili izkoreninjeni iz dežele; kajti to je sveti dan in blagoslovljen dan.

28 In vsak, ki ga obdrži in se pri vsem svojem delu ravna v soboto, bo svet in blagoslovljen vse dni kakor mi.
29 Oznani in povej Izraelovim sinovom postavo tega dne, da naj obhajajo soboto in da je ne opuščajo v zmoti svojih src; da ni dovoljeno opravljati nobenega dela, ki ni primerno, da bi delali po svoji volji, in da ne smejo pripravljati ničesar za jesti ali piti, in da ni dovoljeno zajemati vode ali prinašati ali odnašati skozi svoja vrata kakršnega koli bremena, ki si ga niso pripravili šesti dan v svojih bivališčih.
30 In tisti dan ne bodo prinašali in ne odnašali iz hiše v hišo; kajti ta dan je bolj svet in blagoslovljen kot kateri koli jubilejni dan jubilejev; na ta dan smo v nebesih praznovali soboto, preden je bilo dano vsakemu človeku na zemlji praznovati soboto.
31 Stvarnik vseh stvari ga je blagoslovil, vendar ni posvetil vseh ljudstev in narodov, da bi obhajali soboto, ampak samo Izrael: samo njim je dovolil jesti in piti ter obhajati soboto na zemlji.
32 In Stvarnik vseh stvari je blagoslovil ta dan, ki ga je ustvaril, v blagoslov, svetost in slavo, ki je nad vse dni.
33 Ta postava in pričevanje je bilo dano Izraelovim sinovom kot večna postava za njihove rodove.

POGLAVJE 3

1 In šest dni drugega tedna smo po Božji besedi pripeljali Adamu vse živali in vso živino in vse ptice in vse, kar se giblje po zemlji, in vse, kar se giblje v vodi, po njihovih vrstah in po njihovih vrstah: živali prvi dan, živino drugi dan, ptice tretji dan, in vse, kar se giblje po zemlji, četrti dan, in vse, kar se giblje v vodi, peti dan.
2 In Adam jih je vse poimenoval po njihovih imenih, in kakor jih je poklical, tako so dobili ime.
3 In teh pet dni je Adam videl vse te živali, moške in ženske, po vseh vrstah, ki so bile na zemlji, a bil je sam in ni našel pomoči, ki bi mu bila primerna.
4 In Gospod nam je rekel: »Ni dobro, da je človek sam. Naredimo mu pomoč, ki mu bo ustrezala.«
5 In Gospod, naš Bog, je povzročil, da je nanj padel trd spanec. Zaspal je in vzel za ženo eno rebro izmed njegovih reber. To rebro je bilo izvor žene izmed njegovih reber. Namesto njega je zgradil meso in zgradil ženo.
6 In prebudil je Adama iz spanca. Ko se je prebudil, je šesti dan vstal in jo pripeljal k sebi. Ta jo je spoznal in ji rekel: »To je zdaj kost iz mojih kosti in meso iz mojega mesa; imenovala se bo moja žena, ker je bila vzeta od svojega moža.«
7 Zato bosta mož in žena eno in zato bo mož zapustil očeta in mater in se oklenil svoje žene in bosta eno telo.
8 V prvem tednu je bil ustvarjen Adam in njegova žena, v drugem tednu pa mu jo je pokazal. Zato je bila dana zapoved, naj se moški oskrunjajo sedem dni, ženska pa dvakrat sedem dni.
9 Ko je Adam dopolnil štirideset dni v deželi, kjer je bil ustvarjen, smo ga pripeljali v edenski vrt, da bi ga obdeloval in varoval. Njegovo ženo pa smo pripeljali osemdeseti dan in potem je vstopila v edenski vrt.
10 In zato je na nebeških ploščah zapisana zapoved glede tiste, ki rodi: 'Če rodi moškega, naj ostane v svoji nečistosti sedem dni, tako kot prvi teden dni, in triintrideset dni naj ostane v krvi svojega očiščevanja in se ne sme dotakniti ničesar svetega in ne sme vstopiti v svetišče, dokler ne dopolni teh dni, ki so (predpisani) za moškega otroka.'
11 Deklica pa naj ostane v svoji nečistosti dva tedna, enako kot prva dva tedna, in šestinšestdeset dni v krvi svojega očiščevanja, torej skupaj osemdeset dni.«
12 Ko je dopolnila teh osemdeset dni, smo jo pripeljali v edenski vrt, kajti ta je svetejši od vse zemlje in vsako drevo, ki je vanj zasajeno, je sveto.
13 Zato je bila za tisto, ki rodi dečka ali deklico, določena postava tistih dni, da se ne sme dotakniti ničesar svetega in ne sme vstopiti v svetišče, dokler se ne dopolnijo ti dnevi za dečka ali deklico.
14 To je postava in pričevanje, ki je bilo zapisano za Izraela, da bi se ga držali vse dni.
15 In v prvem tednu prvega jubileja [1–7 zjutraj] sta Adam in njegova žena sedem let obdelovala in varovala edenski vrt. Dali smo mu delo in ga naročili, naj stori vse, kar je primerno za obdelovanje zemlje.
16 Obdeloval je (vrt) in bil je nag, a tega ni vedel, in se ni sramoval, in varoval je vrt pred pticami, zvermi in živino, in nabiral je njegov sad ter ga jedel, ostanek pa je shranjeval zase in za svojo ženo.
17 In po dopolnitvi sedmih let, ki jih je tam dopolnil, natanko sedem let, [8.00 zjutraj], v drugem mesecu, sedemnajsti dan (v mesecu), je prišla kača in se približala ženi in rekla kači ženi: »Ali vam je Bog zapovedal, rekoč: Ne jejte z nobenega drevesa v vrtu?«
18 In ji je rekla: »Bog nam je rekel: Jejte od vsega sadu dreves v vrtu!« Bog pa nam je rekel: »Ne jejte ga in se ga ne dotikajte, da ne umrete.«
19 Kača pa reče ženi: »Nikakor ne bosta umrla, kajti Bog ve, da se vam bodo tistega dne, ko boste jedli od njega, odprle oči in boste kakor bogovi ter boste poznali dobro in hudo.«
20 Žena je videla drevo, da je prijetno in prijetno očem in da je njegov sad dober za jed, zato je vzela od njega in jedla.
21 Ko si je najprej pokrila sramoto s figovimi listi, jih je dala Adamu in je jedel. In odprle so se mu oči in videl je, da je nag.
22 Vzel je figove liste, jih sešil skupaj in si naredil predpasnik ter si pokril sramoto.
23 Bog je preklel kačo in se je nanjo razsrdil na veke ...
24 Razsrdil se je na ženo, ker je poslušala kačin glas in jedla. Rekel ji je: »Zelo bom pomnožil tvojo žalost in tvoje bolečine. V bolečini boš rodila otroke in se boš vrnila k svojemu možu, on pa ti bo gospodoval.«
25 Adamu pa je rekel: »Ker si poslušal glas svoje žene in si jedel z drevesa, o katerem sem ti zapovedal, da ne smeš jesti od njega, bodi prekleta zemlja zaradi tebe! Trnje in osat ti bo rodila in kruh boš jedel v potu svojega obraza, dokler se ne povrneš v zemljo, iz katere si bil vzet; kajti zemlja si in v zemljo se boš povrnil.«
26 Naredil jim je usnjene plašče, jih oblekel in jih poslal iz rajskega vrta.
27 In tistega dne, ko je Adam šel iz raja, je daroval kot prijetno daritev kadilo, galbanum, stakte in dišave zjutraj, ko je vzšlo sonce, od dneva, ko je pokril svojo sramoto.
28 In tistega dne so se vsem živalim, govedu, pticam in vsemu, kar hodi in se giblje, zaprla usta, tako da niso mogli

več govoriti; kajti vsi so govorili drug z drugim z enimi ustnicami in enim jezikom.
29 In iz edenskega vrta je poslal vse meso, ki je bilo v edenskem vrtu, in vse meso se je razkropilo po svojih vrstah in po svojih oblikah na kraje, ki so bili ustvarjeni zanje.
30 In samo Adamu je dal (sredstvo), da pokrije njegovo sramoto, od vseh živali in goveda.
31 Zato je na nebeških ploščah vsem, ki poznajo sodbo postave, predpisano, naj prikrijejo svojo sramoto in se ne razgaljajo, kakor se razgaljajo pogani.
32 In ob mlaju četrtega meseca sta Adam in njegova žena odšla iz edenskega vrta in prebivala v deželi Elda, v deželi svojega stvarjenja.
33 Adam je svoji ženi dal ime Eva.
34 In nista imela sina do prvega jubileja, [8.00] in potem jo je spoznal.
35 Obdeloval je zemljo, kakor so mu naročili v edenskem vrtu.

POGLAVJE 4

1 V tretjem tednu drugega jubileja [64–70 dopoldne] je rodila Kajna, v četrtem [71–77 dopoldne] Abela in v petem [78–84 dopoldne] hčer Avan.
2 In v prvem (letu) tretjega jubileja [99-105 AM] je Kajn ubil Abela, ker je (Bog) sprejel Abelovo žrtev in ni sprejel Kainove.
3 In ubil ga je na polju; in kri njegova je vpila od zemlje do neba, ker ga je ubil.
4 In Gospod je pokaral Kajna zaradi Abela, ker ga je ubil, in ga je naredil za begunca na zemlji zaradi krvi njegovega brata in ga je preklel na zemlji.
5 In zato je na nebeških ploščah zapisano: »Preklet bodi, kdor izdajalsko udari svojega bližnjega!« Naj rečejo vsi, ki so videli in slišali: »Tako naj bo!« In mož, ki je videl in ni oznanil, bodi preklet kakor drugi.
6 In zato, ko pridemo pred Gospoda, našega Boga, oznanjamo vse grehe, ki so storjeni v nebesih in na zemlji, v svetlobi in temi in povsod.
7 Adam in njegova žena sta žalovala za Abelom štiri tedne let, [99–127 AM] in v četrtem letu petega tedna [130 AM] sta se razveselila. Adam je spet spoznal svojo ženo in rodila mu je sina, ki mu je dal ime Set, kajti rekel je: »Bog nama je obudil drugega potomca na zemlji namesto Abela, kajti Kajn ga je ubil.«
8 In v šestem tednu [134-40 dopoldne] je rodil svojo hčer Azûro.
9 Kajn si je vzel svojo sestro Avan za ženo in rodila mu je Enoha ob koncu četrtega jubileja. [190–196 dopoldne] In v prvem letu prvega tedna petega jubileja [197 dopoldne] so bile na zemlji zgrajene hiše in Kajn je zgradil mesto ter ga poimenoval po imenu svojega sina Enoha.
10 Adam je spoznal svojo ženo Evo in rodila mu je še devet sinov.
11 In v petem tednu petega jubileja [225–31 dopoldne] je Set vzel svojo sestro Azūro za ženo, v četrtem (leto šestega tedna) [235 dopoldne] pa mu je rodila Enosa.
12 Začel je klicati ime Gospodovo na zemlji.
13 In v sedmem jubileju v tretjem tednu [309-15 dopoldne] si je Enos vzel za ženo svojo sestro Noam in rodila mu je sina v tretjem letu petega tedna, ki mu je dal ime Kenan.
14 Ob koncu osmega jubileja [325, 386-3992 AM] si je Kenan vzel za ženo svojo sestro Mualeto in rodila mu je sina v devetem jubileju, v prvem tednu tretjega leta tega tedna, [395 AM], in dal mu je ime Mahalalel.
15 In v drugem tednu desetega jubileja [449-55 AM] si je Mahalalel vzel za ženo Dino, hčer Barakiela, hčere očetovega brata, in rodila mu je sina v tretjem tednu šestega leta [461 AM] in dal mu je ime Jered, kajti v njegovih dneh so se na zemljo spustili Gospodovi angeli, tisti, ki se imenujejo Varuhi, da bi poučevali človeške otroke in da bi na zemlji izvrševali sodbo in pravičnost.
16 In v enajstem jubileju [512–18 dopoldne] si je Jered vzel ženo, in njeno ime je bilo Baraka, hči Râsûjâla, hčere očetovega brata, v četrtem tednu tega jubileja, [522 dopoldne], in rodila mu je sina v petem tednu, v četrtem letu jubileja, in dal mu je ime Henok.
17 In bil je prvi med ljudmi, ki so se rodili na zemlji, ki se je naučil pisanja in znanja in modrosti ter je zapisal nebesna znamenja po vrstnem redu njihovih mesecev v knjigo, da bi ljudje lahko poznali letne čase po vrstnem redu njihovih posameznih mesecev.
18 In on je bil prvi, ki je napisal pričevanje in je pričeval sinovom človeškim med rodovi zemlje in je našteval tedne jubilejev ter jim razodel dneve let in določil mesece ter našteval sobote let, kakor smo mu jih razodeli.
19 In kar je bilo in kar se bo zgodilo, je videl v videnju svojega spanca, kakor se bo dogajalo človeškim otrokom skozi vse njihove rodove do sodnega dne; videl je in razumel vse in zapisal svoje pričevanje ter ga položil na zemljo za vse človeške otroke in za njihove rodove.
20 In v dvanajstem jubileju, [582–88] v sedmem tednu tega leta, si je vzel ženo, in ime ji je bilo Edna, hči Danela, hčere očetovega brata, in v šestem letu tega tedna [587 AM] mu je rodila sina in dal mu je ime Metuzalem.
21 In bil je tudi z Božjimi angeli teh šest jubilejev let, in ti so mu pokazali vse, kar je na zemlji in v nebesih, oblast sonca, in vse je zapisal.
22 In pričeval je o Stražarjih, ki so grešili s človeškimi hčerami; kajti te so se začele združevati s človeškimi hčerami, da bi se oskrunile, in Enoh je pričeval proti (njim) vsem.
23 In vzet je bil izmed človeških otrok in smo ga v veličastvu in časti pospremili v Edenski vrt, in glejte, tam zapisuje obsodbo in sodbo sveta in vso hudobijo človeških otrok.
24 Zaradi tega je (Bog) poslal vode potopa nad vso deželo Eden; kajti tam je bil postavljen za znamenje in da bi pričal zoper vse človeške otroke, da bi pripovedoval vsa dejanja rodov do dneva obsodbe.
25 In zažgal je kadilo svetišča, (pravzaprav) dišave, prijetne pred Gospodom na gori.
26 Kajti GOSPOD ima na zemlji štiri kraje: Edenski vrt, Vzhodno goro, to goro, na kateri si danes, goro Sinaj in goro Sion, ki bosta posvečena v novi stvaritvi za posvetitev zemlje; po njem bo zemlja posvečena vse krivde in nečistosti skozi rodove sveta.
27 In v štirinajstem jubileju [652 AM] si je Metuzalem v tretjem tednu, v prvem letu tega tedna, [701-7 AM] vzel za

ženo Edno, hčer Azriala, hčere očetovega brata, in rodil sina ter mu dal ime Lameh.
28 V petnajstem jubileju, v tretjem tednu, si je Lameh vzel ženo, ki ji je bilo ime Betenos, hči Barakiila, hčere očetovega brata. V tem tednu mu je rodila sina, ki mu je dal ime Noe, rekoč: »Ta me bo tolažil v moji stiski in vsem mojem delu in v zemlji, ki jo je Gospod preklel.«
29 In ob koncu devetnajstega jubileja, v sedmem tednu šestega leta [930 AM] le-tega, je Adam umrl in vsi njegovi sinovi so ga pokopali v deželi njegovega stvarjenja, in on je bil prvi, ki je bil pokopan v zemljo.
30 Manjkalo mu je sedemdeset let tisoč let, kajti tisoč let je kakor en dan v pričevanju nebes, in zato je bilo o drevesu spoznanja pisano: 'Tistega dne, ko boš jedel od njega, boš umrl.' Zaradi tega ni dopolnil let tega dne, kajti umrl je med njim.
31 Ob koncu tega jubileja je bil istega leta za njim ubit še Kajn; kajti njegova hiša se je zrušila nanj in umrl je sredi svoje hiše in ubili so ga njeni kamni; kajti s kamnom je ubil Abela in s kamnom je bil ubit v pravični sodbi.
32 Zato je bilo na nebeških ploščah zapisano: »Z orodjem, s katerim človek ubije svojega bližnjega, bo tudi sam ubit; kakor ga je ranil, tako bodo z njim ravnali.«
33 In v petindvajsetem jubileju [1205 AM] si je Noe vzel ženo, ki ji je bilo ime Emzara, hči Rakela, hčere očetovega brata, v prvem letu, v petem tednu [1207 AM]; in v tretjem letu mu je rodila Sema, v petem letu [1209 AM] mu je rodila Hama in v prvem letu, v šestem tednu [1212 AM] mu je rodila Jafeta.

POGLAVJE 5

1 In zgodilo se je, ko so se človeški otroci začeli množiti na zemlji in so se jim rodile hčere, da so jih Božji angeli nekega leta tega jubileja videli, da so bili lepi na pogled; in so si vzeli žene, katere koli so si izbrali, in rodile so jim sinove in bili so velikani.
2 In brezpravje se je množilo na zemlji in vse meso je pokvarilo svojo pot, tako ljudje kot živina in zveri in ptice in vse, kar hodi po zemlji – vsi so pokvarili svoje poti in svoje ukaze ter so se začeli požirati. In brezpravje se je množilo na zemlji in vsaka domišljija misli vseh ljudi je bila nenehno hudobna.
3 In Bog je pogledal na zemljo, in glej, bila je pokvarjena, in vse meso je pokvarilo njene ukaze, in vse, kar je bilo na zemlji, je storilo vse vrste hudobije pred njegovimi očmi.
4 In rekel je, da bo uničil človeka in vse meso na površju zemlje, ki jo je ustvaril.
5 Noe pa je našel milost v Gospodovih očeh.
6 In zoper angele, ki jih je poslal na zemljo, se je silno razjezil in je zapovedal, naj jih izkoreninimo iz vse njihove oblasti, in nam je ukazal, naj jih zvežemo v globinah zemlje, in glejte, zvezani so sredi njih in so (držani) ločeni.
7 In zoper njihove sinove je izpred njegovega obličja prišel ukaz, da jih je treba udariti z mečem in jih odstraniti izpod neba.
8 In rekel je: »Moj duh ne bo večno ostal na človeku; kajti tudi on je meso in njegovi dnevi bodo sto dvajset let.«
9 In poslal je svoj meč mednje, da bi vsak ubil svojega bližnjega, in začeli so se pobijati, dokler niso vsi padli pod mečem in bili iztrebljeni z zemlje.
10 In njihovi očetje so bili priče (njihovega pogubljenja) in potem so bili za vedno zvezani v globinah zemlje, do dneva velike obsodbe, ko se bo izvršila sodba nad vsemi, ki so pokvarili svoje poti in svoja dela pred Gospodom.
11 Vse jih je pokončal z njihovih krajev in ni jih ostal niti eden, ki ga ne bi sodil po vsej njihovi hudobiji.
12 In za vsa svoja dela je ustvaril novo in pravično naravo, da ne bi grešili v vsej svoji naravi za vedno, ampak da bi bili vsi pravični, vsak po svoji vrsti, vedno.
13 In sodba vseh je določena in zapisana na nebeških ploščah pravičnosti - celo (sodba) vseh, ki odstopajo od poti, ki jim je določena; in če ne hodijo po njej, je sodba zapisana za vsako bitje in za vsako vrsto.
14 Ničesar ni ne na nebu ne na zemlji, ne v svetlobi ne v temi, ne v šeolu ne v globini ne v kraju teme, kar ne bi bilo sojeno; in vse njihove sodbe so določene, zapisane in vklesane.
15 Vse bo sodil, velikega po njegovi veličini in majhnega po njegovi majhnosti, vsakega po njegovi poti.
16 In On ne bo gledal na osebo (kogarkoli), niti ne bo sprejemal daril, če pravi, da bo vsakomur izvršil sodbo: če kdo da vse, kar je na zemlji, ne bo gledal ne na darila ne na osebo (kogarkoli), niti ne bo ničesar sprejel iz svojih rok, kajti On je pravični sodnik.
17 In za Izraelove otroke je zapisano in določeno: Če se bodo k njemu obrnili v pravičnosti, jim bo odpustil vse prestopke in jim oprostil vse grehe.
18 Zapisano in določeno je, da bo enkrat na leto izkazal usmiljenje vsem, ki se odvrnejo od vse svoje krivde.
19 In kar se tiče vseh tistih, ki so pred potopom pokvarili svoje poti in misli, ni bila sprejeta nihče razen Noetove osebe; kajti njegova oseba je bila sprejeta v imenu njegovih sinov, ki jih je (Bog) rešil iz potopnih voda zaradi njega; kajti njegovo srce je bilo pravično na vseh njegovih potih, kakor mu je bilo zapovedano, in ni odstopil od ničesar, kar mu je bilo določeno.
20 In Gospod je rekel, da bo uničil vse, kar je na zemlji, ljudi in živino, zveri in ptice neba, in vse, kar se giblje po zemlji. In Noetu je zapovedal, naj mu zgradi barko, da bi se rešil pred vodami potopa.
21 Noe je naredil barko v vsem, kakor mu je zapovedal, v sedemindvajsetem jubileju let, v petem tednu petega leta (ob mlaju prvega meseca). [1307 AM]
22 In vstopil je v šestem (letu) tega leta, [1308 AM] v drugem mesecu, ob mlaju drugega meseca, do šestnajstega; in vstopil je v barko z vsem, kar smo mu prinesli, in Gospod jo je zaprl od zunaj sedemnajsti večer.
23 In Gospod je odprl sedem nebeških zapornic in ustja studencev velike globine, sedem ust.
24 In zapornice so začele liti vodo z neba štirideset dni in štirideset noči, in tudi izviri brezdan so bruhali vodo, dokler se ves svet ni napolnil z vodo.
25 In vode so se nabrale na zemlji; petnajst komolcev so se vode dvignile nad vse visoke gore, in barka se je dvignila nad zemljo in se je gibala po površini voda.
26 Voda je bila na zemlji pet mesecev – sto petdeset dni.
27 Barka se je nato odpravila in obstala na vrhu Lubarja, ene od araratskih gora.
28 In (ob mlaju) v četrtem mesecu so se zaprli izviri velike globine in zaprli nebesni zapornici; in ob mlaju sedmega

meseca so se odprla vsa usta zemeljskih brezen in voda je začela teči v globino spodaj.
29 Ob mlaju desetega meseca so se videli vrhovi gora, ob mlaju prvega meseca pa je postala vidna zemlja.
30 In vode so izginile z zemlje v petem tednu sedmega leta [1309 AM], in sedemnajsti dan drugega meseca je bila zemlja suha.
31 In sedemindvajsetega dne je odprl barko in iz nje poslal zveri, govedo, ptice in vse, kar se je gibalo.

POGLAVJE 6

1 Ob mlaju tretjega meseca pa je šel iz barke in na tisti gori zgradil oltar.
2 In opravil je spravo za zemljo. Vzel je kozliča in z njegovo krvjo opravil spravo za vso krivdo zemlje; kajti vse, kar je bilo na njej, je bilo uničeno, razen tistih, ki so bili v barki z Noetom.
3 In njeno tolščo je položil na oltar. Vzel je vola, kozo, ovco in kozličke, sol, grlico in golobje mladiče ter položil žgalno daritev na oltar in nanjo vlil daritev, pomešano z oljem, in vse skupaj poškropil z vinom in potresel s kadilom. Tako je nastal prijeten vonj, prijeten pred Gospodom.
4 In GOSPOD je zavohal prijeten vonj in sklenil z njim zavezo, da ne bo več potopa, ki bi uničil zemljo, da se ne bosta nikoli končala vsi dnevi zemlje, setev in žetev, da se mraz in vročina, poletje in zima, dan in noč ne bodo spremenili svojega reda in se ne bodo za vedno končali.
5 »Vi pa, množite se in se razmnožujte na zemlji, namnožite se na njej in bodite blagoslov na njej! Strah pred vami in grozo pred vami bom vzbujal v vsem, kar je na zemlji in v morju.«
6 In glejte, dal sem vam vse živali in vse krilate živali in vse, kar se giblje po zemlji, in ribe v vodah in vse, kar je za hrano; kakor zelena zelišča sem vam dal vse za jed.
7 Mesa pa z njegovo dušo, s krvjo, ne jejte, kajti duša vsakega mesa je v krvi, da se ne bi zahtevala vaša kri vaših življenj. Iz roke vsakega človeka, iz roke vsake (živali) bom zahteval človeško kri.
8 Kdor prelije človeško kri po človeku, bo prelita tudi njegova kri, kajti po podobi Božji je ustvaril človeka.
9 Vi pa, množite se in se razmnožujte na zemlji.«
10 Noe in njegovi sinovi so prisegli, da ne bodo jedli krvi nobenega mesa. In sklenil je zavezo pred Gospodom Bogom za vse rodove zemlje v tem mesecu.
11 Zato ti je rekel, da v tem mesecu na gori skleneš zavezo z Izraelovimi sinovi s prisego in da jih poškropiš s krvjo zaradi vseh besed zaveze, ki jo je GOSPOD sklenil z njimi za vedno.
12 In to pričevanje je napisano glede vas, da ga vedno izpolnjujete, da noben dan ne jeste krvi živali, ptic ali goveda, vse dni zemlje. Človek, ki bi vse dni zemlje jedel kri živali, goveda ali ptic, bo iztrebljen iz dežele on in njegovo seme.
13 Izraelovim sinovom pa zapoveduj, naj ne jedo krvi, da bodo njihova imena in njihovo potomstvo vedno pred Gospodom, našim Bogom.
14 Ta postava nima omejitve dni, ker je večna. Spoštujejo jo naj iz roda v rod, da bodo za vas molili s krvjo pred oltarjem; vsak dan, zjutraj in zvečer naj bodo nenehno prosili odpuščanja za vas pred Gospodom, da bi jo izpolnjevali in ne bili izkoreninjeni.
15 In dal je Noetu in njegovim sinovom znamenje, da na zemlji ne bo več potopa.
16 Svojo mavrico je postavil v oblak kot znamenje večne zaveze, da ne bo več potopa na zemlji, ki bi jo uničil vse dni zemlje.
17 Zato je določeno in zapisano na nebeških ploščah, da naj enkrat letno v tem mesecu obhajajo praznik tednov, da bi vsako leto obnovili zavezo.
18 In ves ta praznik se je praznoval v nebesih od dneva stvarjenja do Noetovih dni – šestindvajset jubilejev in pet tednov let [1309–1659 AM]: in Noe in njegovi sinovi so ga praznovali sedem jubilejev in en teden let do Noetove smrti. Od Noetove smrti so ga sinovi opustili do Abrahamovih dni in so jedli kri.
19 Abraham pa so ga praznovali, Izak, Jakob in njegovi otroci pa so ga praznovali vse do tvojih dni. V tvojih dneh pa so ga pozabili Izraelovi otroci, dokler ga niste spet praznovali na tej gori.
20 Izraelovim sinovom pa zapoveduj, naj ta praznik obhajajo v vseh svojih rodovih kot zapoved: en dan v letu, v tem mesecu, naj ga obhajajo.
21 Kajti to je praznik tednov in praznik prvin: ta praznik je dvojen in dvojne narave: obhajajte ga po tem, kar je o njem zapisano in vklesano.
22 Kajti v knjigi prve postave, v tisti, ki sem ti jo napisal, sem ti zapisal, da ga moraš obhajati ob njegovem času, en dan v letu, in razložil sem ti njegove daritve, da bi se jih Izraelovi otroci spominjali in jih obhajali iz roda v rod v tem mesecu, en dan v letu.
23 In ob mlaju prvega meseca in ob mlaju četrtega meseca in ob mlaju sedmega meseca in ob mlaju desetega meseca so dnevi spomina in dnevi letnih časov v štirih delih leta. Ti so zapisani in določeni kot pričevanje za vedno.
24 Noe si jih je določil za praznike za večne rodove, da bi mu bili v spomin.
25 In ob mlaju prvega meseca mu je bilo ukazano, naj si naredi barko, in tistega dne se je zemlja posušila in odprl je (barko) ter zagledal zemljo.
26 Ob mlaju četrtega meseca so se zaprla ustja globin brezna spodaj. Ob mlaju sedmega meseca pa so se odprla vsa ustja zemeljskih brezen in vode so se začele spuščati vanje.
27 Ob mlaju desetega meseca pa so se videli vrhovi gora in Noe se je razveselil.
28 In zato si jih je določil za praznike v večni spomin, in tako so bili določeni.
29 In postavili so jih na nebeške plošče, vsaka je imela trinajst tednov; od enega do drugega je (minoval) njihov spomin, od prvega do drugega, od drugega do tretjega in od tretjega do četrtega.
30 Vsi dnevi zapovedi bodo dvainpetdeset tednov dni in (to bo dopolnilo) celotno leto. Tako je vgravirano in določeno na nebeških ploščah.
31 In te zapovedi se ne sme zanemariti niti eno leto niti iz leta v leto.
32 Izraelovim sinovom pa zapovej, naj spoštujejo leta po tem štetju – tristo štiriinšestdeset dni, in naj sestavljajo polno leto, in naj ne motijo njegovega časa od njegovih dni in njegovih praznikov; kajti vse se jim bo zgodilo po

njihovem pričevanju in ne bodo izpustili nobenega dneva niti motili nobenega praznika.
33 Če pa jih bodo zanemarili in jih ne bodo spoštovali po Njegovi zapovedi, bodo zmotili vse njihove letne čase in leta bodo iz tega (reda) izrinjena [in bodo zmotili letne čase in leta bodo izrinjena] in bodo zanemarili svoje odloke.
34 Vsi Izraelovi sinovi bodo pozabili in ne bodo našli poti let, pozabili bodo mlaje, letne čase in sobote in se bodo motili glede vsega reda let.
35 Kajti vem in ti bom to od zdaj naprej oznanjal, in to ni moj lastni izmišljevalnik; kajti knjiga (leži) je napisana pred mano in na nebeških ploščah je določena delitev dni, da ne bi pozabili praznikov zaveze in hodili po praznikih poganov po svoji zmoti in po svoji nevednosti.
36 Kajti nekateri bodo zagotovo opazovali luno – kako moti letne čase in prihaja iz leta v leto deset dni prezgodaj.
37 Zato bodo prišla nadnje leta, ko bodo zmotili (red) in naredili gnusen (dan) za dan pričevanja in nečist dan za praznik, in bodo zamenjali vse dni, svete z nečistimi in nečist dan s svetim; kajti motili se bodo glede mesecev, sobot, praznikov in jubilejev.
38 Zato ti zapovedujem in pričam, da jim lahko pričaš, kajti po tvoji smrti jih bodo tvoji otroci vznemirjali, tako da ne bodo delali leta samo tristo štiriinšestdeset dni, in zaradi tega bodo krivili mlaje, letne čase, sobote in praznike ter bodo jedli vsakovrstno kri z vsakovrstnim mesom.

POGLAVJE 7

1 V sedmem tednu prvega leta [1317 AM], v tem jubileju, je Noe zasadil trto na gori, na kateri je obstala barka, imenovani Lubar, ki je ena od gora Ararat, in obrodila je sad v četrtem letu [1320 AM] in varoval je njihov sad ter ga nabral tega leta v sedmem mesecu.
2 In iz tega je naredil vino in ga vlil v posodo ter ga hranil do petega leta, [1321 AM] do prvega dne, ob mlaju prvega meseca.
3 In praznoval je z veseljem dan tega praznika in daroval žgalno daritev Gospodu, enega mladega vola in enega ovna, sedem enoletnih ovac in kozlička, da bi s tem opravil spravo zase in za svoje sinove.
4 Najprej je pripravil kozlička in nekaj njegove krvi dal na meso, ki je bilo na oltarju, ki ga je naredil. Vso tolščo je položil na oltar, kjer je daroval žgalno daritev, vola, ovna in ovco, in vse njihovo meso je položil na oltar.
5 Nanj je položil vse njihove daritve, pomešane z oljem, nato pa je ogenj, ki ga je prej zakuril na oltarju, poškropil z vinom, na oltar pa je položil kadilo in povzročil, da se je dvignil prijeten vonj, ki je bil prijeten pred Gospodom, njegovim Bogom.
6 In veselil se je in pil to vino, on in njegovi otroci z veseljem.
7 Bil je večer in šel je v svoj šotor. Ker je bil pijan, je legel in zaspal. Med spanjem se je razgalil v svojem šotoru.
8 Ham je zagledal Noeta, svojega očeta, nagega, in šel ven ter to povedal svojima dvema bratoma zunaj.
9 Sem je vzel svoje oblačilo in vstal, on in Jafet, in si je oblekla na ramena, nato pa sta šla nazaj in pokrila očetovo sramoto, in njuni obrazi so bili obrnjeni nazaj.
10 Noe se je prebudil iz spanja in spoznal vse, kar mu je storil njegov mlajši sin. Preklel je sina in rekel: »Preklet bodi Kanaan! Hlapec bo svojim bratom.«
11 In blagoslovil je Sema in rekel: »Slavljen bodi Gospod, Bog Semov, in Kanaan bodi njegov služabnik!«
12 Bog bo razširil Jafeta in Bog bo prebival v Semovem prebivališču in Kanaan bo njegov služabnik.«
13 Ham je vedel, da je oče preklel njegovega mlajšega sina, in je bil jezen, da je preklel njegovega sina. Zato se je ločil od očeta, on in njegovi sinovi z njim, Kuš, Mizrajim, Put in Kanaan.
14 In sezidal si je mesto in ga poimenoval po imenu svoje žene Neelatamauk.
15 Jafet je to videl in zavidal svojemu bratu. Tudi on si je zgradil mesto in ga poimenoval po imenu svoje žene Adataneža.
16 Sem je prebival pri svojem očetu Noetu in zgradil mesto blizu očeta na gori, ki ga je tudi sam poimenoval po imenu svoje žene Sedeketelebab.
17 In glejte, ta tri mesta so blizu gore Lubar; Sedeketelebab leži na vzhodu goro, Naeltamauk pa na jugu, Adatan'eses pa proti zahodu.
18 In to so bili Šemovi sinovi: Elam, Ašur, Arpakšad – ta se je rodil dve leti po potopu –, Lud in Aram.
19 Jafetovi sinovi: Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Mešeh in Tiras: to so Noetovi sinovi.
20 In v osemindvajsetem jubileju [1324–1372 AM] je Noe začel svojim sinom zapovedovati uredbe in zapovedi ter vse sodbe, ki jih je poznal, in je svoje sinove spodbujal, naj se držijo pravičnosti in naj pokrivajo sramoto svojega mesa ter naj slavijo svojega Stvarnika in spoštujejo očeta in mater ter ljubijo svojega bližnjega in varujejo svoje duše pred nečistovanjem, nečistostjo in vsako krivičnostjo.
21 Zaradi teh treh stvari je prišel potop na zemljo, namreč zaradi nečistovanja, v katerem so se varuhi, proti postavi svojih odlokov, vlačugali s človeškimi hčerami in si jemali žene, katere koli so si izbrali; in tako so začeli nečistost.
22 In rodili so si sinove Nafidim, in vsi so bili različni in so požirali drug drugega: in velikani so pobili Nafile, Nafili pa so pobili Eljo, Eljo pa človeštvo, in drug človek drugega.
23 Vsak se je prodal, da bi delal krivico in prelival veliko krvi, in zemlja se je napolnila s krivico.
24 In potem so grešili proti zverem in pticam ter vsemu, kar se giblje in hodi po zemlji; in veliko krvi je bilo prelite na zemlji, in vsaka človeška domišljija in želja si je nenehno izmišljala nečimrnost in hudobijo.
25 In GOSPOD je uničil vse z obličja zemlje; zaradi hudobnosti njihovih dejanj in zaradi krvi, ki so jo prelili sredi zemlje, je uničil vse.
26 »Ostali smo jaz in vi, sinovi moji, in vse, kar je šlo z nami v barko. Glejte, vidim vaša dela pred seboj, da ne hodite v pravičnosti. Kajti začeli ste hoditi po poti pogube in se ločujete drug od drugega ter si zavidate drug drugemu, in (tako se zgodi), da niste v harmoniji, sinovi moji, vsak s svojim bratom.«
27 Kajti vidim in glej, demoni so začeli s svojimi zapeljavami proti vam in vašim otrokom in zdaj se bojim za vas, da boste po moji smrti prelili človeško kri na zemljo in da boste tudi vi iztrebljeni z obličja zemlje.
28 Kajti kdor prelije človeško kri in kdor jé kri katerega koli mesa, bo ves iztrebljen z zemlje.

29 In ne bo več nikogar, ki bi jedel kri ali prelival človeško kri na zemlji, niti mu ne bo ostalo nobenega potomca ali potomca, ki bi živel pod nebom; kajti v šeol bodo šli in se spustili v kraj obsodbe in v temo globin bodo vsi odstranjeni z nasilno smrtjo.
30 Na vas se ne sme videti nobena kri od vse krvi, ki jo boste prelili, vse dni, ko boste ubijali kakršne koli živali, govedo ali muhe na zemlji. In delajte dobro delo svojim dušam, tako da pokrivate, kar je bilo prelito po površju zemlje.
31 Ne bodite kakor tisti, ki jé s krvjo. Varujte se, da nihče ne bo jedel krvi pred vami. Pokrijte kri, kajti tako mi je bilo zapovedano, naj pričam vam in vašim otrokom, skupaj z vsem mesom.
32 In ne dovolite, da bi bila duša pojedena z mesom, da vaše krvi, ki je vaše življenje, ne bi zahtevali od nobenega mesa, ki jo bo prelilo na zemljo.
33 Zemlja se namreč ne bo očistila krvi, ki je bila prelita na njej; kajti (samo) s krvjo tistega, ki jo je prelil, se bo zemlja očistila skozi vse svoje rodove.
34 In sedaj, otroci moji, prisluhnite! Delajte pravičnost in pravičnost, da boste v pravičnosti zasadili po vsej zemlji in da bo vaša slava povzdignjena pred mojim Bogom, ki me je rešil iz potopnih voda.
35 In glejte, šli boste in si zgradili mesta ter vanje posadili vse rastline, ki so na zemlji, in še vsa sadna drevesa.
36 Tri leta se ne bo pobiral noben sad, ki se je, in četrto leto se bo njegov sad imel za svetega, prijetnega pred Najvišjim Bogom, ki je ustvaril nebo in zemljo in vse. Naj darujejo obilo prvin vina in olja na Gospodovem oltarju, ki ga prejme, preostanek pa naj jedo služabniki Gospodove hiše pred oltarjem, ki ga prejme.
37 V petem letu pa opravite razmnoževanje, da ga razmnožite v pravičnosti in poštenosti, in boste pravični in vse, kar boste posadili, bo uspevalo.
38 Kajti tako je zapovedal Enoh, oče tvojega očeta, svojemu sinu Metuzalemu in Metuzalemu, svojemu sinu Lamehu, in Lameh mi je zapovedal vse, kar so mu zapovedali njegovi očetje.
39 In tudi jaz vam bom dal zapovedi, sinovi moji, kakor je Henoh zapovedal svojemu sinu v prvih jubilejnih letih. Ko je bil še živ, sedmi v svojem rodu, je zapovedal in pričeval svojemu sinu in sinovom svojih sinov do dneva svoje smrti.«

POGLAVJE 8

1 V devetindvajsetem jubileju, v prvem tednu, [1373 AM], na začetku tega tedna, si je Arpahšád vzel ženo, ki ji je bilo ime Rasueja, hči Suzane, hčere Elamove, in rodila mu je sina v tretjem letu tega tedna, [1375 AM] in dal mu je ime Kainam.
2 Sin je odraščal in oče ga je naučil pisati. In šel je iskat kraj, kjer bi si lahko osvojil mesto.
3 In našel je zapis, ki so ga prejšnji (rodovi) vklesali v skalo, in prebral, kar je bilo na njem, in ga prepisal ter zaradi tega grešil; kajti vseboval je nauk Stražarjev, v skladu s katerim so opazovali znamenja sonca, lune in zvezd v vseh nebesnih znamenjih.
4 In zapisal si je to in ni o tem rekel ničesar, kajti bal se je govoriti z Noetom o tem, da se ne bi zaradi tega razjezil nanj.
5 In v tridesetem jubileju, [1429 AM], v drugem tednu, v prvem letu, si je vzel ženo, in njeno ime je bilo Melka, hči Madaija, Jafetovega sina, in v četrtem letu [1432 AM] je rodil sina in mu dal ime Šela, kajti rekel je: 'Resnično sem poslan.'
6 [In v četrtem letu se je rodil], in Šelah je odrasel in si vzel ženo, ki ji je bilo ime Muak, hči Keseda, brata njegovega očeta, v enaintridesetem jubileju, v petem tednu, v prvem letu [1499 AM].
7 In rodila mu je sina v petem letu [1503 AM], in dal mu je ime Eber. Vzel si je ženo, ki ji je bilo ime Azûrâd, hči Nebrodovo, v dvaintridesetem jubileju, v sedmem tednu, v tretjem letu [1564 AM]
8 V šestem letu [1567 AM] mu je rodila sina in dal mu je ime Peleg; kajti v dneh, ko se je rodil, so Noetovi otroci začeli deliti zemljo med seboj: zato mu je dal ime Peleg.
9 In na skrivaj so si to razdelili med seboj in to povedali Noetu.
10 In zgodilo se je na začetku triintridesetega jubileja [1569 AM], da so razdelili zemljo na tri dele, za Sema, Hama in Jafeta, glede na dediščino vsakega, v prvem letu v prvem tednu, ko je bil eden izmed nas, ki smo bili poslani, z njimi.
11 In poklical je svoje sinove in približali so se mu, oni in njihovi otroci, in razdelil je zemljo na koše, ki naj bi jih njegovi trije sinovi prevzeli v posest. In stegnili so roke in vzeli pismo iz naročja Noeta, svojega očeta.
12 In na spisu je izšla kot Semov žreb sredina zemlje, ki jo je moral vzeti v dediščino zase in za svoje sinove za večne rodove, od srede gorovja Rafa, od ustja vode reke Tine, in njegov delež gre proti zahodu skozi sredino te reke in se razteza, dokler ne doseže vode brezna, iz katerega izvira ta reka in izliva svoje vode v morje Meat, in ta reka teče v veliko morje. In vse, kar je proti severu, je Jafetovo, in vse, kar je proti jugu, pripada Semu.
13 In se razteza, dokler ne doseže Karasa: ta je v naročju jezika, ki gleda proti jugu.
14 Njegov delež se razteza vzdolž velikega morja in se razteza v ravni črti, dokler ne doseže zahoda jezika, ki gleda proti jugu: kajti to morje se imenuje jezik Egiptovskega morja.
15 In od tu se obrne proti jugu proti ustju velikega morja na bregu (njegovih) voda in se razteza proti zahodu do Afre in se razteza, dokler ne doseže voda reke Gihon, in južno od voda Gihon, do bregov te reke.
16 In se razteza proti vzhodu, dokler ne doseže rajskega vrta, južno od njega, [proti jugu] in od vzhoda celotne dežele Eden in vsega vzhoda se obrne proti vzhodu in nadaljuje, dokler ne doseže vzhodno gore z imenom Rafa in se spusti do brega ustja reke Tine.
17 Ta delež je bil po žrebu dodeljen Semu in njegovim sinovom, da ga bodo posedovali za vedno, za njegove rodove, na veke vekov.
18 Noe se je razveselil, da se je ta delež zgodil Semu in njegovim sinovom, in spomnil se je vsega, kar je govoril s svojimi usti v prerokovanju, kajti rekel je: »Slavljen bodi Gospod, Bog Semov, in Gospod naj prebiva v Semovem prebivališču.«

19 In vedel je, da je Edenski vrt najsvetejši in prebivališče Gospodovo, gora Sinaj središče puščave in gora Sion središče popka zemlje: ti trije so bili ustvarjeni kot sveti kraji drug nasproti drugemu.
20 In hvalil je Boga bogov, ki mu je dal besedo Gospodovo v usta, in Gospoda na veke.
21 In vedel je, da je blagoslov in blagoslov prišel Semu in njegovim sinovom za rodove na veke – vsa dežela Eden in vsa dežela Rdečega morja in vsa dežela vzhoda in Indija, in na Rdečem morju in njene gore, in vsa dežela Basan in vsa dežela Libanon in otoki Kaftur in vse gore Sanir in Amana in gore Asirije na severu in vsa dežela Elam, Asirija in Babilon in Susan in Maedaj in vse gore Ararat in vsa pokrajina onkraj morja, ki je onkraj gorovja Asirije proti severu, blagoslovljena in prostrana dežela, in vse, kar je v njej, je zelo dobro.
22 In za Hama je prišel drugi del, onkraj Gihona proti jugu, desno od Rajskega vrta, in se je raztezal proti jugu in se raztezal do vseh ognjenih gora, in se raztezal proti zahodu do Atelskega morja in se raztezal proti zahodu, dokler ne doseže Maukskega morja – tistega (morja), v katerega se spušča vse, kar ni uničeno.
23 In teče proti severu do meja Gadirja in se razteza do obale morskih voda, do voda velikega morja, dokler se ne približa reki Gihon, in teče vzdolž reke Gihon, dokler ne doseže desne strani edenskega vrta.
24 In to je dežela, ki je prišla Hamu kot delež, ki ga je moral posedovati za vedno, zase in za svoje sinove, za njihove rodove, na veke.
25 Jafetu pa je prišel tretji del onkraj reke Tine, severno od iztoka njenih voda, in se je raztezal proti severovzhodu do celotne pokrajine Goga in do vse dežele vzhodno od nje.
26 In se razteza proti severu in se razteza do gorovja Qelt proti severu in proti morju Ma'uk ter sega vzhodno od Gadirja do območja morskih voda.
27 In se razteza, dokler se ne približa zahodu Fare in se vrne proti Aferagu, ter se razteza proti vzhodu do voda Meatskega morja.
28 In se razteza do območja reke Tine v severovzhodni smeri, dokler se ne približa meji njenih voda proti gori Rafa, in se obrne proti severu.
29 To je dežela, ki je pripadla Jafetu in njegovim sinovom kot delež njegove dediščine, ki naj jo poseduje zase in za svoje sinove, za njihove rodove na veke: pet velikih otokov in velika dežela na severu.
30 Vendar je mrzlo, Hamova dežela pa vroča, Šemova dežela pa ni ne vroča ne mrzla, ampak je mešanica mraza in vročine.

POGLAVJE 9

1 Ham je razdelil ozemlje med svoje sinove in prvi delež je pripadel Kušu proti vzhodu, zahodno od njega Mizraimu, zahodno od njega Putu in zahodno od njega ob morju Kanaanu.
2 Sem je razdelil tudi med svoje sinove, in prvi delež je prišel za Hama in njegove sinove, vzhodno od reke Tigris, dokler se ne približa vzhodu, vsa dežela Indija in na Rdečem morju na njegovi obali in vode Dedana in vse gore Mebri in Ela in vsa dežela Susan in vse, kar je ob strani Farnaka do Rdečega morja in reke Tine.
3 Asiriji pa je prišel drugi del, vsa dežela Asirije, Ninive in Šinar do meje Indije, in se vzpenja ter obdaja reko.
4 Arpakšadu pa je pripadel tretji delež, vsa dežela Kaldejcev vzhodno od Evfrata, ki meji na Rdeče morje, in vse vode puščave blizu morskega zaliva, ki gleda proti Egiptu, vsa dežela Libanon, Sanir in Amana do meje Evfrata.
5 Aramu pa je pripadel četrti delež, vsa dežela Mezopotamija med Tigrisom in Evfratom severno od Kaldejcev do meje gorovja Asirije in dežele Arara.
6 Ludu pa je pripadel peti delež, gorovje Asirije in vse, kar je k njemu spadalo, do Velikega morja in do vzhoda do njegovega brata Asirije.
7 Jafet je tudi razdelil svojo dediščino med svoje sinove.
8 Prvi del se je raztezal za Gomerja proti vzhodu od severne strani do reke Tine; na severu pa so se raztezali za Magoga vsi notranji deli severa, dokler ne sega do Meatskega morja.
9 In Madai je izšel kot njegov delež, ki naj bi ga posedoval od zahoda svojih dveh bratov do otokov in do obal otokov.
10 Javanu pa je pripadel četrti delež, vsak otok in otoki, ki so blizu meje Luda.
11 In za Tubala je izšel peti del sredi jezika, ki se bliža meji dela Lud do drugega jezika, do območja onkraj drugega jezika do tretjega jezika.
12 Mešehu pa je prišel šesti delež, vsa dežela onkraj tretjega jezika, dokler se ne približa vzhodno od Gadirja.
13 Tirasu pa je izpadel sedmi delež, štirje veliki otoki sredi morja, ki segajo do Hamovega deleža [in otoki Kamaturi so bili po žrebu dodeljeni Arpahšadovim sinovom kot njegova dediščina].
14 In tako so si Noetovi sinovi razdelili svoje sinove v prisotnosti Noeta, svojega očeta, in ta jih je vse zavezal s prisego, prekletstvo nad vsakim, ki bi si želel prisvojiti delež, ki mu ni pripadel po žrebu.
15 In vsi so rekli: »Naj bo tako, naj bo tako!« njim in njihovim sinovom na veke, skozi vse njihove rodove do sodnega dne, ko jih bo Gospod Bog sodil z mečem in ognjem zaradi vse nečiste hudobije njihovih pregreh, s katerimi so napolnili zemljo s prestopki, nečistostjo, nečistovanjem in grehom.

POGLAVJE 10

1 In v tretjem tednu tega jubileja so nečisti demoni začeli zavajati otroke Noetovih sinov in jih spravljati v zablode ter jih uničevati.
2 In Noetovi sinovi so prišli k svojemu očetu Noetu in mu povedali o demonih, ki so zavajali in oslepevali ter morili sinove njegovih sinov.
3 In molil je pred Gospodom, svojim Bogom, in rekel: »Bog duhov vsega mesa, ki si mi izkazal usmiljenje. In si mene in moje sinove rešil iz voda potopa in me nisi pustil pogubiti, kakor si storil sinovom pogubljenja. Kajti tvoja milost je bila velika do mene in veliko je bilo tvoje usmiljenje do moje duše. Naj se tvoja milost dvigne nad moje sinove in naj hudobni duhovi ne vladajo nad njimi, da jih ne iztrebijo z zemlje.«
4 Blagoslovi mene in moje sinove, da se bomo lahko razmnožili in napolnili zemljo.

5 In veš, kako so tvoji varuhi, očetje teh duhov, ravnali v mojih dneh; in kar se tiče teh duhov, ki so živi, jih zapri in jih trdno drži na mestu obsodbe in ne dovoli, da bi uničili sinove tvojega služabnika, mojega Boga; kajti ti so hudobni in ustvarjeni za uničevanje.
6 In naj ne vladajo duhovom živih; kajti samo ti moreš izvajati oblast nad njimi. In naj nimajo oblasti nad sinovi pravičnih od zdaj naprej in na veke vekomaj.«
7 In Gospod, naš Bog, nam je ukazal, naj vse zvežemo.
8 In poglavar duhov, Mastêmâ, je prišel in rekel: 'Gospod, Stvarnik, naj nekateri od njih ostanejo pred mano in naj poslušajo moj glas ter storijo vse, kar jim bom rekel; kajti če mi nekateri od njih ne bodo prepuščeni, ne bom mogel izvršiti moči svoje volje nad človeškimi sinovi; kajti ti so za pokvarjenost in zavajanje pred mojo sodbo, kajti velika je hudobija človeških sinov.'
9 In rekel je: »Desetina naj ostane pred njim, devet delov pa naj se spusti v kraj obsodbe.«
10 In enemu izmed nas je zapovedal, naj naučimo Noeta vseh njihovih zdravil; kajti vedel je, da ne bodo hodili pokončno in se ne bodo trudili v pravičnosti.
11 In storili smo po vseh njegovih besedah: vse hudobneže smo zvezali v kraj obsodbe in desetino njih pustili, da bi bili podložni Satanu na zemlji.
12 Noetu smo razložili vsa zdravila za njihove bolezni in njihove zapeljive metode, da bi jih lahko ozdravil z zelišči zemlje.
13 In Noe je zapisal vse, kar smo mu naročili glede vsake vrste zdravila, v knjigo. Tako so bili zli duhovi preprečeni, da bi (škodovali) Noetovim sinovom.
14 Vse, kar je napisal, je dal svojemu najstarejšemu sinu Semu, kajti ljubil ga je bolj kot vse svoje sinove.
15 Noe je legel k svojim očetom in bil pokopan na gori Lubar v deželi Ararat.
16 V svojem življenju je dopolnil devetsto petdeset let, devetnajst jubilejev, dva tedna in pet let. [1659 AM]
17 In v svojem življenju na zemlji je prekosil človeške otroke razen Enoha zaradi pravičnosti, v kateri je bil popoln. Kajti Enohova služba je bila določena za pričevanje rodovom sveta, da bi pripovedoval vsa dejanja iz roda v rod, do sodnega dne.
18 V triintridesetem jubileju, v prvem letu drugega tedna, si je Peleg vzel ženo, ki ji je bilo ime Lomna, hči Sinaarjeva, in rodila mu je sina v četrtem letu tega tedna, in dal mu je ime Reu, kajti rekel je: »Glej, otroci človeški so postali hudobni, ker so si hudobno naklepali sezidati mesto in stolp v deželi Šinár.«
19 Iz araratske dežele so se namreč odpravili proti vzhodu v Šinear; kajti v njegovih dneh so zgradili mesto in stolp, rekoč: »Pojdimo tja, povzpnimo se v nebesa.«
20 In začeli so graditi, in v četrtem tednu so z ognjem delali opeko, in opeka jim je služila kot kamen, in glina, s katero so jih lepili skupaj, je bila asfalt, ki prihaja iz morja in iz izvirov vode v deželi Šinár.
21 In gradili so ga: gradili so ga triinštirideset let [1645–1688]; njegova širina je bila 203 opeke, višina (ene opeke) pa tretjina ene; njegova višina je znašala 5433 komolcev in 2 palmi, (obseg enega zidu pa je bil) trinajst stadijev (in drugega trideset stadijev).
22 In Gospod, naš Bog, nam je rekel: »Glej, eno ljudstvo so in to so začeli delati, in zdaj jim nič ne bo prikrito. Pojdimo dol in zmešajmo njihov jezik, da ne bodo več razumeli govora drug drugega in da se bodo razkropili po mestih in narodih in da ne bodo več imeli enega namena do sodnega dne.«
23 In Gospod je šel dol in mi smo šli dol z njim, da bi videli mesto in stolp, ki so ga zgradili otroci človeški.
24 In zmešal jim je jezik, tako da niso več razumeli govora drug drugega, in nehali so graditi mesto in stolp.
25 Zaradi tega se vsa dežela Šinaar imenuje Babel, ker je Gospod tam zmedel ves jezik človeških otrok in od tam so se razkropili v svoja mesta, vsak po svojem jeziku in svojem narodu.
26 In GOSPOD je poslal močan veter proti stolpu in ga podrl na zemljo. Glej, bil je med Asirijo in Babilonom v deželi Šinear, in imenovali so ga 'Podrtje'.
27 V četrtem tednu prvega leta [1688 AM], na začetku štiriintridesetega jubileja, so bili razkropljeni iz dežele Šinear.
28 Ham in njegovi sinovi so šli v deželo, ki jo je nameraval zasesti in si jo je pridobil kot delež v južni deželi.
29 Kanaan je videl libanonsko deželo do egiptovske reke, da je zelo dobra, in ni šel v deželo svoje dediščine na zahodu (to je do) morja, ampak je prebival v libanonski deželi, vzhodno in zahodno od meje Jordana in od meje morja.
30 Njegov oče Ham in brata Kuš in Mizrajim so mu rekli: »Naselil si se v deželi, ki ni tvoja in ki nam ni pripadla po žrebu. Ne delaj tega, kajti če boš to storil, boš ti in tvoji sinovi v deželi padel in boš preklet zaradi upora. Kajti zaradi upora ste se naselili in zaradi upora bodo padli tvoji otroci, ti pa boš izkoreninjen za vedno.«
31 Ne prebivaj v Semovem prebivališču, kajti Semu in njegovim sinovom je to pripadalo po žrebu.
32 Preklet bodi in preklet bodi med vsemi Noetovimi sinovi zaradi prekletstva, s katerim smo se zavezali s prisego pred svetim sodnikom in pred Noetom, našim očetom.«
33 Vendar jih ni poslušal in je prebival v libanonski deželi od Hamata do vhoda v Egipt, on in njegovi sinovi, do tega dne.
34 In zato se ta dežela imenuje Kanaan.
35 Jafet in njegovi sinovi so šli proti morju in se naselili v deželi svojega deleža. Madai je zagledal deželo ob morju, a mu ni bila všeč. Prosil je za delež Hama, Ašurja in Arpakšada, brata svoje žene, in prebival je v medijski deželi blizu brata svoje žene do današnjega dne.
36 Svoje prebivališče in prebivališče svojih sinov je poimenoval Medija, po imenu njihovega očeta Madaja.

POGLAVJE 11

1 In v petintridesetem jubileju, v tretjem tednu, v prvem letu [1681 AM] tega leta, si je Reu vzel ženo, in njeno ime je bilo 'Ôrâ, hči 'Ûra, sina Kesedovega, in rodila mu je sina, in dal mu je ime Sêrôh, v sedmem letu tega tedna v tem jubileju. [1687 AM]
2 In Noetovi sinovi so se začeli vojskovati med seboj, ujetniki in pobijati drug drugega, prelivati kri ljudi na zemljo, jesti kri in graditi močna mesta, obzidje in stolpe, posamezniki pa so se povzdigovali nad narode in ustanavljali kraljestva ter se vojskovali ljudje proti ljudem,

narod proti narodu, mesto proti mestu. Vsi so delali hudobijo, si nabirali orožje in učili svoje sinove vojne. Začeli so osvajati mesta in prodajati sužnje in sužnje.
3 In 'Ûr, sin Kesedov, je sezidal mesto 'Ara Kaldejcev in ga poimenoval po svojem imenu in imenu svojega očeta. In naredili so si ulite podobe in častili so vsak malika, ulito podobo, ki so si jo naredili, in začeli so delati rezane podobe in nečiste simulakre, in zlobni duhovi so jim pomagali in jih zapeljevali v prestopek in nečistost.
4 In knez Mastêmâ se je trudil, da bi vse to storil, in poslal je druge duhove, tiste, ki so bili podvrženi njegovi roki, da bi storili vse vrste krivic in grehov in vse vrste prestopkov, da bi kvarili in uničevali ter prelivali kri po zemlji.
5 Zato je dal ime Sêrôh, Serug, kajti vsak se je obrnil k vsakršnemu grehu in prestopku.
6 Odraščal je in prebival v Uru Kaldejskem, blizu očeta matere svoje žene, in častil je malike. Vzel si je ženo v šestintridesetem jubileju, v petem tednu prvega leta tega leta [1744 AM], in ime ji je bilo Melka, hči Kaberja, hčere očetovega brata.
7 In rodila mu je Nahorja v prvem letu tega tedna, in odraščal je in prebival v Uru Kaldejskem, in oče ga je učil raziskovanja Kaldejcev, da bi vedel in prerokoval po nebeških znamenjih.
8 In v sedemintridesetem jubileju, v šestem tednu, v prvem letu tega leta, [1800 AM] si je vzel ženo, in njeno ime je bilo 'Ijaska, hči Nestaga Kaldejca.
9 In rodila mu je Teraha v sedmem letu tega tedna. [1806 AM]
10 In knez Mastêmâ je poslal krokarje in ptice, da bi požrli seme, ki je bilo posejano v deželi, da bi uničili deželo in oropali človeške otroke njihovega dela. Preden so lahko zaorali seme, so ga krokarji pobrali s površine zemlje.
11 Zato mu je dal ime Terah, ker so jih krokarji in ptice spravili v siromaštvo in jim požrli seme.
12 In leta so se začela rodovitna zaradi ptic in požrle so vse sadje z dreves: le z velikim trudom so lahko v svojih dneh rešile malo vsega sadu zemlje.
13 In v tem devetintridesetem jubileju, v drugem tednu prvega leta, [1870 AM] si je Terah vzel ženo, in njeno ime je bilo Edna, hči Abrama, hčere sestre njegovega očeta. In v sedmem letu tega tedna [1876 AM] mu je rodila sina, in dal mu je ime Abram, po imenu očeta svoje matere;
14 kajti umrl je, še preden je njegova hči spočela sina.
15 In otrok je začel razumevati napake sveta, da so vsi zašli za rezanimi podobami in nečistostjo, in oče ga je naučil pisati, in bil je star dva tedna let, [1890 AM] in se je ločil od očeta, da ne bi z njim častil malikov.
16 In začel je moliti k Stvarniku vsega, da bi ga rešil napak človeških otrok in da njegov delež ne bi padel v napako po nečistosti in nizkotnosti.
17 In prišel je čas setve, da se seme poseje v deželo, in vsi skupaj so šli, da bi zaščitili svoje seme pred krokarji. Abram je šel z njimi, in deček je bil star štirinajst let.
18 In prišla je roj krokarjev, da bi požrli seme. Abram jim je stekel naproti, preden so se usedli na zemljo, in jim je zaklical, preden so se usedli na zemljo, da bi požrli seme, in rekel: »Ne spuščajte se! Vrnite se na kraj, od koder ste prišli.« In obrnili so se nazaj.
19 In povzročil je, da so se oblaki krokarjev tisti dan sedemdesetkrat vrnili nazaj, in od vseh krokarjev po vsej deželi, kjer je bil Abram, se ni usedel niti eden.
20 Vsi, ki so bili z njim po vsej deželi, so ga videli vpiti in vsi krokarji so se obrnili nazaj. Njegovo ime je postalo veliko po vsej kaldejski deželi.
21 In letos so prišli k njemu vsi, ki so želeli sejati, in hodil je z njimi, dokler se ni končal čas setve. In posejali so svojo zemljo in tisto leto so prinesli domov dovolj žita, jedli in bili siti.
22 In v prvem letu petega tedna [1891 AM] je Abram učil tiste, ki so izdelovali orodje za volove, lesene obrtnike, in naredili so posodo nad tlemi, obrnjeno proti ogrodju pluga, da bi vanjo položili seme, in seme je padlo z nje na lemež pluga in se skrilo v zemlji, in niso se več bali krokarjev.
23 In tako so naredili (posode) nad zemljo na vseh okvirjih plugov in so sejali ter obdelovali vso zemljo, kakor jim je zapovedal Abram, in se niso več bali ptic.

POGLAVJE 12

1 V šestem tednu sedmega leta je Abram rekel svojemu očetu Terahu: »Oče!«
2 In rekel je: »Glej, tukaj sem, sin moj.« In rekel je:
"Kakšno pomoč in korist imamo od teh malikov, ki jih častiš,
In pred katerim se klanjaš?
3 Saj v njih ni duha,
Kajti to so neme podobe in zavajanje srca.
Ne častite jih:
4 Častite Boga nebes,
Kdo povzroča, da dež in rosa padata na zemljo
In počne vse na zemlji,
In vse je ustvaril s svojo besedo,
In vse življenje je izpred Njegovega obličja.
5 Zakaj častite stvari, ki nimajo duha v sebi?
Kajti delo so (človeških) rok,
In na svojih ramenih jih nosite,
In nimate nobene pomoči od njih,
Vendar so v veliko sramoto tistim, ki jih ustvarjajo,
In zavajajoče za srce tistim, ki jih častijo:
Ne časti jih.'
6 Oče mu je rekel: »Tudi jaz vem, sin moj, ampak kaj naj storim z ljudstvom, ki me je postavilo v službo?«
7 Če jim povem resnico, me bodo ubili, kajti njihova duša se jih oklepa, da jih časti in časti.
8 Molči, sin moj, da te ne ubijejo.« Te besede je izrekel svojima bratoma, ki sta se nanj razjezila in je molčal.
9 In v štiridesetem jubileju, v drugem tednu sedmega leta tega leta, [1925 AM] si je Abram vzel ženo, in ime ji je bilo Saraja, hči njegovega očeta, in postala mu je žena.
10 Njegov brat Haran si je v tretjem letu tretjega tedna vzel ženo, in rodila mu je sina v sedmem letu tega tedna, in dal mu je ime Lot.
11 Njegov brat Nahor si je vzel ženo.
12 V šestdesetem letu Abramovega življenja, to je v četrtem tednu, v četrtem letu njegovega življenja, [1936 AM] je Abram ponoči vstal in požgal hišo malikov, in požgal je vse, kar je bilo v hiši, in nihče ni vedel za to.
13 Ponoči so vstali in iskali načine, kako bi rešili svoje bogove iz ognja.

14 Haran jih je hitel rešiti, toda ogenj ga je zajel in zgorel je v ognju. Umrl je v Uru Kaldejskem pred svojim očetom Terahom in pokopali so ga v Uru Kaldejskem.
15 Terah je odšel iz Ura Kaldejcev, on in njegovi sinovi, da bi šel v libanonsko deželo in v kanaansko deželo. Naselil se je v haranski deželi. Abram je živel pri svojem očetu Terahu v Haranu dva tedna in dva leta.
16 In v šestem tednu, v petem letu tega [1951 AM] je Abram sedel buden vso noč ob mlaju sedmega meseca, da bi opazoval zvezde od večera do jutra, da bi videl, kakšno bo leto glede deževja, in bil je sam, medtem ko je sedel in opazoval.
17 In beseda mu je prišla v srce in rekel je: »Vsa znamenja zvezd in znamenja lune in sonca so v roki Gospodovi. Zakaj jih sploh iščem?«
18 Če hoče, povzroči dež, zjutraj in zvečer;
In če si želi, to zadrži,
In vse je v njegovi roki.'
19 Tisto noč je molil in rekel:
'Moj Bog, Bog Najvišji, ti edini si moj Bog,'
In tebe in tvojo oblast sem izbral.
In Ti si ustvaril vse stvari,
In vse, kar je delo tvojih rok.
20 Reši me iz rok zlih duhov, ki imajo oblast nad mislimi človeških src,
In naj me ne zavedejo od tebe, moj Bog.
In utrdi mene in moje potomstvo za vedno
Da ne skrenemo s poti od zdaj naprej in za vedno.'
21 In rekel je: »Ali naj se vrnem v Ur Kaldejcev, ki iščejo moje obličje, da se vrnem k njim? Ali naj ostanem tukaj na tem mestu? Prava pot pred teboj, naj uspe v rokah tvojega služabnika, da jo izpolni in da ne bom hodil v prevarantstvu svojega srca, o moj Bog.«
22 Ko je nehal govoriti in moliti, mu je bila po meni poslana Gospodova beseda: »Pojdi iz svoje dežele, iz svoje rodbine in iz hiše svojega očeta v deželo, ki ti jo bom pokazal, in iz tebe bom naredil velik in številen narod.«
23 Blagoslovil te bom
In tvoje ime bom naredil velikega,
In blagoslovljen boš na zemlji,
In v tebi bodo blagoslovljene vse družine na zemlji,
In blagoslovil bom tiste, ki te blagoslavljajo,
In preklinjaj tiste, ki te preklinjajo.
24 In bom Bog tebi in tvojemu sinu in sinu tvojih sinov in vsemu tvojemu potomstvu. Ne boj se, od zdaj naprej in do vseh rodov na zemlji sem jaz tvoj Bog.«
25 In Gospod Bog je rekel: »Odpri mu usta in ušesa, da bo slišal in govoril s svojimi usti, z jezikom, ki je bil razodet,« kajti od dneva padca (Babela) je nehal iz ust vseh človeških otrok.
26 Odprl sem mu usta, ušesa in ustnice ter začel govoriti z njim v hebrejščini, v jeziku stvarstva.
27 Vzel je knjige svojih očetov, ki so bile napisane v hebrejščini, jih prepisal in jih odtlej začel preučevati. Jaz sem mu razodel, česar ni mogel (razumeti), in jih je preučeval v šestih deževnih mesecih.
28 In zgodilo se je v sedmem letu šestega tedna [1953 AM], da je govoril s svojim očetom in mu sporočil, da bo zapustil Haran in šel v kanaansko deželo, da si jo ogleda in se vrne k njemu.
29 Njegov oče Terah mu je rekel: »Pojdi v miru!«
Naj večni Bog zravna tvojo pot.
In Gospod [bodi] s teboj in te varuj pred vsem zlom,
In podari ti milost, usmiljenje in naklonjenost pred tistimi, ki te vidijo,
In naj nihče od človeških otrok nima moči nad teboj, da bi ti škodoval;
Pojdi v miru.
30 Če pa vidiš deželo, ki je prijetna tvojim očem za prebivanje v njej, vstani in me vzemi k sebi, in vzemi s seboj Lota, sina tvojega brata Harana, za svojega sina. GOSPOD bodi s teboj!
31 In Nahor, tvoj brat, pojdi z menoj, dokler se ne vrneš v miru, in potem gremo vsi skupaj s teboj.«

POGLAVJE 13

1 Abram je odpotoval iz Harana in vzel s seboj svojo ženo Sarajo in Lota, sina svojega brata Harana, v kanaansko deželo. Prišel je v Asirijo, nato pa se je odpravil v Sihem in se naselil blizu visokega hrasta.
2 In videl je, in glej, dežela je bila zelo prijetna od vhoda v Hamat do visokega hrasta.
3 In Gospod mu je rekel: »Tebi in tvojemu potomstvu bom dal to deželo.«
4 In tam je zgradil oltar in na njem daroval žgalno daritev GOSPODU, ki se mu je prikazal.
5 In od tam se je premaknil na goro ... Betel na zahodu in Haj na vzhodu, in tam postavil svoj šotor.
6 In videl je in glej, dežela je bila zelo prostrana in dobra in vse je raslo na njej: trta, fige, granatna jabolka, hrasti, ileksi, terebinti, oljna drevesa, cedre, ciprese, datljevo drevo in vsa drevesa na polju, in na gorah je bila voda.
7 In hvalil je GOSPODA, ki ga je izpeljal iz Ura Kaldejcev in ga pripeljal v to deželo.
8 In zgodilo se je v prvem letu, v sedmem tednu, ob mlaju prvega meseca, leta 1954, da je na tej gori zgradil oltar in klical ime Gospodovo: 'Ti, večni Bog, si moj Bog.'
9 In daroval je na oltarju žgalno daritev GOSPODU, da bi bil z njim in ga ne bi zapustil vse dni njegovega življenja.
10 Od tam se je odpravil proti jugu in prišel v Hebron. Takrat je bil Hebron pozidan. Tam je prebival dve leti. Nato je odšel v južno deželo, v Bealot. V deželi je bila lakota.
11 Abram je šel v Egipt v tretjem letu tedna in je prebival v Egiptu pet let, preden so mu ločili ženo.
12 Tanais v Egiptu je bil takrat zgrajen – sedem let po Hebronu.
13 Ko je faraon prijel Sarajo, Abramovo ženo, je GOSPOD zaradi Saraje, Abramove žene, udaril faraona in njegovo hišo s hudimi nadlogami.
14 Abram pa je bil zelo slaven zaradi imetja ovac in goveda in oslov in konj in kamel, služabnikov in deklet ter zelo veliko srebra in zlata. Tudi Lot, sin njegovega brata, je bil bogat.
15 Faraon je vrnil Abramovo ženo Sarajo in ga poslal iz egiptovske dežele. Odpravil se je na kraj, kjer je sprva postavil šotor, na kraj oltarja, z Ajem na vzhodu in Betelom na zahodu, in hvalil je GOSPODA, svojega Boga, ki ga je pripeljal nazaj v miru.
16 In zgodilo se je v enainštiridesetem jubileju v tretjem letu prvega tedna [1963 AM], da se je vrnil na ta kraj in

tam daroval žgalno daritev ter klical ime Gospodovo in rekel: 'Ti, Najvišji Bog, si moj Bog na veke veke.'
17 In v četrtem letu tega tedna [1964 AM] se je Lot ločil od njega in Lot je prebival v Sodomi, in možje Sodome so bili zelo grešni.
18 V srcu ga je žalostilo, da se je sin njegovega brata ločil od njega, saj ni imel otrok.
19 Tistega leta, ko je bil Lot odpeljan v ujetništvo, je Gospod rekel Abramu, potem ko se je Lot ločil od njega, v četrtem letu tega tedna: »Povzdigni oči s kraja, kjer prebivaš, proti severu in jugu, proti zahodu in vzhodu.«
20 Kajti vso deželo, ki jo vidiš, bom dal tebi in tvojemu potomstvu za vedno in tvoje potomstvo bom naredil kakor morski pesek. Če kdo prešteje prah zemlje, tvoje potomstvo ne bo prešteto.
21 Vstani, pojdi po deželi po njeni dolžini in širini in si jo oglej vso, kajti tvojemu potomstvu jo bom dal.« Abram je šel v Hebron in se tam naselil.
22 In v tem letu so prišli Kedorlaomer, kralj Elama, in Amrafel, kralj Šinearja, in Arioch, kralj Selasarija, in Tergal, kralj narodov, in ubili gomorskega kralja. Sodomski kralj je zbežal in mnogi so padli zaradi ran v dolini Siddim ob Slanem morju.
23 Ujeli so Sodomo, Adama in Zebojima, ujeli pa so tudi Lota, sina Abramovega brata, in vse njegovo imetje ter šli v Dan.
24 In eden od pobeglih je prišel in povedal Abramu, da so sina njegovega brata odpeljali v ujetništvo, in (Abram) je oborožil svoje hišne služabnike ...
25 ... za Abrama in za njegovo potomstvo desetino prvin GOSPODU, in GOSPOD je to odredil kot večno postavo, da naj jo dajejo duhovnikom, ki so služili pred njim, da jo bodo posedovali za vedno.
26 In ta postava nima omejitve dni; kajti določil je za rodove na veke, da naj dajejo GOSPODU desetino od vsega, od semena in vina in olja in od goveda in ovce.
27 In dal je svojim duhovnikom, da so jedli in pili z veseljem pred njim.
28 In sodomski kralj je prišel k njemu, se mu priklonil in rekel: »Gospod Abram, daj nam duše, ki si jih rešil, plen pa naj bo tvoj.«
29 Abram mu je rekel: »Dvigam roke k Najvišjemu Bogu, da ne bom vzel ničesar, kar je tvojega, od niti do zaponke od čevljev, da ne bi rekel: 'Obogatil sem Abrama.' Razen tega, kar so pojedli mladeniči, in deleža mož, ki so šli z menoj – Anerja, Eškola in Mamreja. Ti naj vzamejo svoj delež.«

POGLAVJE 14

1 Po teh dogodkih, v četrtem letu tega tedna, ob mlaju tretjega meseca, se je Abramu v sanjah prikazala GOSPODOVA beseda: »Ne boj se, Abram! Jaz sem tvoj zaščitnik in tvoje plačilo bo zelo veliko.«
2 In rekel je: »Gospod, Gospod, kaj mi boš dal, ko odhajam brez otrok, sin Maseka, sina moje dekle, pa je Damasek Eliezer; on bo moj dedič, meni pa nisi dal potomstva.«
3 In mu je rekel: »Ta (moški) ne bo tvoj dedič, ampak tisti, ki bo prišel iz tvojega lastnega osrčja; on bo tvoj dedič.«
4 In ga je odpeljal ven in mu rekel: »Poglej proti nebu in preštej zvezde, če jih moreš prešteti.«
5 In pogledal je proti nebu in zagledal zvezde. In mu je rekel: »Tako bo s tvojim potomstvom.«
6 In veroval je v Gospoda, in to se mu je štelo v pravičnost.
7 In mu je rekel: »Jaz sem GOSPOD, ki te je izpeljal iz Ura Kaldejcev, da ti dam deželo Kanaancev, da jo posedeš za vedno; in jaz bom Bog tebi in tvojemu potomstvu za teboj.«
8 In rekel je: »Gospod, Gospod, po čem naj spoznam, da bom podedoval?«
9 In mu je rekel: »Vzemi mi triletno telico, triletno kozo, triletno ovco, grlico in goloba.«
10 Vse to je vzel sredi meseca in se naselil pri hrastu Mamre, ki je blizu Hebrona.
11 In tam je zgradil oltar in vse to daroval; in njihovo kri je izlil na oltar ter jih razdelil na sredino in jih položil eno nasproti drugi; ptic pa ni razdelil.
12 Ptice so priletele na kose, Abram pa jih je odgnal in pticam ni dovolil, da bi se jih dotaknile.
13 Ko je sonce zašlo, je Abrama preplavil zanos in glej, obšla ga je velika tema. Rečeno mu je bilo: »Vedi, da bodo tvoji potomci tujci v deželi, ki ni njihova, in da jih bodo zasužnjili ter jih stiskali štiristo let.«
14 In tudi narod, kateremu bodo sužnji, bom sodil, in potem bodo od tam odšli z veliko imetja.
15 In k svojim očetom boš šel v miru in pokopan boš v dobri starosti.
16 V četrtem rodu pa se bodo vrnili sem, kajti krivica Amorejcev še ni dopolnjena.«
17 Zbudil se je iz spanca in vstal, ko je sonce že zašlo; in bil je plamen, in glej, peč se je kadila in plamen ognja je švignil med kosi.
18 Tisti dan je GOSPOD sklenil zavezo z Abramom in rekel: »Tvojemu potomstvu bom dal to deželo od egiptovske reke do velike reke, reke Evfrat, Kenejce, Kenizejce, Kadmonejce, Perizejce, Refaimce, Fakorejce, Hevejce, Amorejce, Kanaance, Girgašejce in Jebusejce.«
19 In minil je dan, in Abram je daroval kose in ptice ter njihove sadne in pitne daritve, a ogenj jih je požrl.
20 Tistega dne smo sklenili zavezo z Abramom, kakor smo se v tem mesecu zavezali z Noetom; in Abram si je za vedno obnovil praznik in postavo.
21 Abram se je razveselil in vse to povedal svoji ženi Saraji; in verjel je, da bo imel potomstvo, a ni rodila.
22 Saraja je svetovala svojemu možu Abramu in mu rekla: »Pojdi k Hagari, moji egiptovski dekli; morda ti bom po njej vzgojila potomstvo.«
23 Abram je poslušal glas svoje žene Saraje in ji rekel: »Stori.« Saraja je vzela svojo deklo Hagaro, Egipčanko, in jo dala svojemu možu Abramu za ženo.
24 In šel je k njej in spočela je ter mu rodila sina, in dal mu je ime Izmael, v petem letu tega tedna [1965 AM]; in to je bilo šestinosemdeseto leto v Abramovem življenju.

POGLAVJE 15

1 V petem letu četrtega tedna tega jubileja, [1979 AM] v tretjem mesecu, sredi meseca, je Abram praznoval praznik prvin žetve.
2 In daroval je nove daritve na oltarju, prvine pridelkov, GOSPODU, telico, kozo in ovco na oltarju kot žgalno

daritev GOSPODU; njihove sadne daritve in njihove pitne daritve je daroval na oltarju s kadilom.
3 In GOSPOD se je prikazal Abramu in mu rekel: »Jaz sem Bog Vsemogočni; izkaži se pred menoj in bodi popoln.«
4 Sklenil bom zavezo med seboj in teboj in te bom silno pomnožil.«
5 Abram pa je padel na obraz in Bog je govoril z njim in rekel:
6 »Glej, moja odloka je s teboj,
In oče mnogih narodov boš.
7 In ne boš se več imenoval Abram,
Toda tvoje ime od zdaj naprej, na veke, bo Abraham.
Kajti postavil sem te za očeta mnogih narodov.
8 In te bom naredil zelo velikega,
In te bom spremenil v narode,
In iz tebe bodo izšli kralji.
9 In sklenil bom svojo zavezo med seboj in teboj ter tvojim potomstvom za teboj, skozi vse njihove rodove, za večno zavezo, da bom Bog tebi in tvojemu potomstvu za teboj.
10 Tebi in tvojemu potomstvu bom dal deželo, v kateri si bil tujec, deželo Kanaan, da jo boš posedoval za vedno, in jaz bom njihov Bog.«
11 Gospod pa je rekel Abrahamu: »Ti pa se drži moje zaveze, ti in tvoji potomci za teboj. Obrežite vse moške med seboj in obrežite svoje prednje kožice, da bo to znamenje večne zaveze med menoj in vami.«
12 Osmi dan pa obrezujte vsakega moškega, vsakega, ki se rodi v hiši, ali tistega, ki ste ga kupili z denarjem od tujca, ki ni iz vašega potomstva.
13 Kdor se rodi v tvoji hiši, naj bo obrezan, in tisti, ki si jih kupil z denarjem, naj bodo obrezani, in moja zaveza bo na vašem telesu za večno postavo.
14 Neobrezani moški pa, ki osmi dan ne bo obrezan na mesu svoje prednje kožice, bodi iztrebljen izmed svojega ljudstva, kajti prelomil je mojo zavezo.«
15 Bog je rekel Abrahamu: »Tvoja žena Saraja se ne bo več imenovala Saraja, ampak Sara bodi njeno ime.«
16 Blagoslovil jo bom in ti dal sina po njej. Blagoslovil ga bom, da bo iz njega nastal narod in iz njega bodo izšli kralji narodov.«
17 Abraham je padel na obraz in se veselil ter si rekel v srcu: »Mar se bo stoletnemu rodil sin in ali bo devetdesetletna Sara rodila?«
18 Abraham pa reče Bogu: »O, da bi Izmael živel pred teboj!«
19 Bog je rekel: »Tudi Sara ti bo rodila sina in daj mu ime Izak. Z njim bom sklenil svojo zavezo, večno zavezo za njegovo potomstvo za njim.«
20 Tudi Izmaela sem uslišal. Glej, blagoslovil ga bom, ga naredil velikega in ga silno pomnožil. Rodil bo dvanajst knezov in naredil ga bom za velik narod.
21 Svojo zavezo pa bom sklenil z Izakom, ki ti ga bo Sara rodila v teh dneh, prihodnje leto.«
22 In nehal je govoriti z njim, in Bog se je vzdignil od Abrahama.
23 Abraham je storil, kakor mu je Bog rekel, in vzel je Izmaela, sina svojega, in vse, ki so se rodili v njegovi hiši in jih je kupil za svoj denar, vse moške v svoji hiši, in jim obrezal kožico.
24 In še isti dan je bil Abraham obrezan in vsi moški njegove hiše, <in tisti, ki so se rodili v hiši>, in vsi, ki jih je kupil z denarjem od otrok tujca, so bili obrezani z njim.
25 Ta postava velja za vse rodove in na veke. Ni obrezovanja dni in ni izpuščenega enega dne od osmih dni; kajti to je večna uredba, določena in zapisana na nebeških ploščah.
26 Vsak, ki se rodi in čigar kožica ni obrezana osmi dan, ne pripada otrokom zaveze, ki jo je Gospod sklenil z Abrahamom, ampak otrokom pogubljenja; in ni na njem nobenega znamenja, da je Gospodov, ampak (je določen) za pogubo in umor z zemlje in za izkoreninjenje iz zemlje, kajti prelomil je zavezo Gospoda, našega Boga.
27 Kajti vsi angeli navzočnosti in vsi angeli posvečenja so bili tako ustvarjeni od dneva svojega stvarjenja in pred angeli navzočnosti in angeli posvečenja je posvetil Izraela, da bi bili z njim in z njegovimi svetimi angeli.
28 Izraelovim sinovom pa zapoveduj, naj se držijo znamenja te zaveze iz roda v rod kot večne uredbe, da ne bodo izkoreninjeni iz dežele.
29 Kajti ta zapoved je postavljena za zavezo, da jo bodo izpolnjevali za vedno med vsemi Izraelovimi sinovi.
30 Izmaelu, njegovim sinovom, bratom in Ezavu GOSPOD ni dovolil, da bi se mu približali, in jih ni izbral zato, ker bi bili Abrahamovi otroci, ampak zato, ker jih je poznal, ampak je izbral Izraela, da bi bil njegovo ljudstvo.
31 In posvetil ga je in ga zbral izmed vseh človeških otrok; kajti veliko je narodov in veliko ljudstev, in vsi so njegovi, in nad vsemi je postavil duhove z oblastjo, da jih vodijo stran od sebe.
32 Nad Izraelom pa ni postavil nobenega angela ali duha, kajti on je edini njihov vladar in jih bo varoval ter zahteval po svojih angelih in svojih duhovih ter po vseh svojih močeh, da bi jih varoval in blagoslovil, da bi bili njegovi in da bi on njihov od zdaj naprej za vedno.
33 In sedaj ti oznanjam, da se Izraelovi sinovi ne bodo držali te uredbe in ne bodo obrezovali svojih sinov po vsej tej postavi; kajti pri obrezi bodo to obrezo svojih sinov izpustili in vsi oni, Beliarjevi sinovi, bodo pustili svoje sinove neobrezane, kot so se rodili.
34 In velika jeza bo od Gospoda nad Izraelovimi otroki, ker so zapustili njegovo zavezo in se odvrnili od njegove besede ter izzivali in preklinjali, ker niso izpolnjevali odloka te postave; kajti s svojimi udi so ravnali kakor z pogani, da bi jih iztrebili in izkoreninili iz dežele. In ne bo jim več odpuščanja ali odpuščanja [da bi bilo odpuščanje in odpuščanje] za ves greh te večne zmote.

POGLAVJE 16

1 Ob mlaju v četrtem mesecu smo se Abrahamu prikazali pri hrastu Mamre in se z njim pogovarjali ter mu oznanili, da mu bo Sara, njegova žena, dala sina.
2 Sara se je zasmejala, kajti slišala je, da smo te besede govorili Abrahamu in da smo jo opomnili. Prestrašila se je in zanikala, da se je smejala zaradi teh besed.
3 In povedali smo ji ime njenega sina, kakor je njegovo ime določeno in zapisano na nebeških ploščah (tj. Izak),
4 In (da) ko se bomo ob določenem času vrnili k njej, bo spočela sina.

5 In v tem mesecu je GOSPOD izvršil svoje sodbe nad Sodomo, Gomoro, Zeboimom in vso okolico Jordana in jih sežgal z ognjem in žveplom ter jih uničil do tega dne, kakor sem ti oznanil vsa njihova dela, da so hudobni in zelo grešni, da se oskrunjajo in nečistujejo v svojem mesu in povzročajo nečistost na zemlji.
6 In Bog bo na podoben način izvršil sodbo nad kraji, kjer so ravnali po nečistosti Sodomcev, kakor je bila sodba nad Sodomo.
7 Lota pa smo rešili, kajti Bog se je spomnil Abrahama in ga poslal iz srede pogube.
8 In on in njegove hčere so na zemlji storili greh, kakršnega ni bilo na zemlji od Adamovih dni do njegovih dni; kajti mož je ležal s svojimi hčerami.
9 In glejte, za vse njegovo potomstvo je bilo zapovedano in vgravirano na nebeških ploščah, naj jih odstrani in izkorenini ter nad njimi izvrši sodbo, podobno sodbi Sodome, in na dan obsodbe ne pusti nobenega človekovega potomstva na zemlji.
10 In v tem mesecu se je Abraham odpravil iz Hebrona in se naselil med Kadešem in Šurom v Gerarskem gorovju.
11 Sredi petega meseca se je od tam preselil in prebival pri Vodnjaku prisege.
12 Sredi šestega meseca pa je GOSPOD obiskal Saro in ji storil, kakor je rekel, in spočela je.
13 Rodila je sina v tretjem mesecu, sredi meseca pa se ji je rodil Izak, ob času, o katerem je Gospod govoril Abrahamu, ob prazniku prvih sadov žetve.
14 Abraham je osmi dan obrezal svojega sina; on je bil prvi, ki je bil obrezan po zavezi, ki je bila sklenjena za vedno.
15 V šestem letu četrtega tedna smo prišli k Abrahamu k Vodnjaku prisege in se mu prikazali [kakor smo Sari povedali, da se bomo vrnili k njej in da bo spočela sina].
16 V sedmem mesecu smo se vrnili in našli Saro nosečo pred nami. Blagoslovili smo ga in mu naznanili vse, kar je bilo odločeno glede njega, da ne sme umreti, dokler ne rodi še šestih sinov, in da jih bo videl, preden umre; ampak da se bo po Izaku imenovalo njegovo potomstvo.
17 In (da) bodo vsi potomci njegovih sinov pogani in bodo šteti med pogane; iz Izakovih sinov pa bo eden postal sveto potomstvo in ne bo štet med pogane.
18 Kajti postal naj bi delež Najvišjega in vse njegovo potomstvo naj bi padlo v Božjo posest, da bi bilo Gospodovo ljudstvo za (Njegovo) posest med vsemi narodi in da bi postalo kraljestvo in duhovniki in svet narod.
19 In odšla sva in Sari povedala vse, kar sva mu povedala, in oba sta se zelo veselila.
20 In tam je zgradil oltar GOSPODU, ki ga je rešil in ga je razveseljeval v deželi njegovega tujcev, in v tem mesecu je sedem dni praznoval praznik veselja blizu oltarja, ki ga je zgradil pri Vodnjaku prisege.
21 In na ta praznik je zgradil šotore zase in za svoje služabnike in bil je prvi, ki je na zemlji praznoval praznik šotorov.
22 In teh sedem dni je vsak dan prinašal k oltarju žgalno daritev Gospodu, dva vola, dva ovna, sedem ovac in enega kozla, v daritev za greh, da bi s tem opravil spravo zase in za svoje potomstvo.
23 In kot zahvalno daritev sedem ovnov, sedem kozličkov, sedem ovac in sedem kozlov z njihovimi sadnimi in pitnimi daritvami; vso tolščo je sežgal na oltarju kot izbrano daritev GOSPODU v prijeten vonj.
24 In zjutraj in zvečer je zažigal dišeče snovi: kadilo, galban, stackte, nard, miro, dišave in kostum; vse te sedem je daroval zdrobljene, pomešane v enakih delih (in) čiste.
25 In ta praznik je obhajal sedem dni in se veselil z vsem srcem in vso dušo, on in vsi, ki so bili v njegovi hiši, in ni bilo pri njem nobenega tujca, niti neobrezanega.
26 In hvalil je svojega Stvarnika, ki ga je ustvaril v njegovem rodu, kajti ustvaril ga je po svoji dobri volji; kajti vedel je in dojel je, da bo iz njega vzklila rastlina pravičnosti za večne rodove in iz njega sveto seme, da bo postalo podobno tistemu, ki je ustvaril vse stvari.
27 Blagoslovil je in se veselil ter ta praznik imenoval praznik Gospodov, veselje, ki je prijetno Najvišjemu Bogu.
28 In slavili smo ga na veke in vse njegovo potomstvo za njim skozi vse rodove na zemlji, ker je praznoval ta praznik ob pravem času, po pričevanju nebeških plošč.
29 Zato je na nebeških ploščah zapisano glede Izraela, da naj sedem dni v sedmem mesecu z veseljem obhaja praznik šotorov, kar je prijetno pred Gospodom – večna postava za njihove rodove, vsako leto.
30 In za to ni omejitve dni; kajti za vedno je določeno za Izraela, da ga obhajajo in prebivajo v šotorih, si na glave nadevajo vence in jemljejo listnate veje in vrbe iz potoka.
31 Abraham je vzel palmove veje in plodove lepih dreves ter je vsak dan sedemkrat zjutraj hodil z vejami okoli oltarja in z veseljem hvalil in se zahvaljeval svojemu Bogu za vse.

POGLAVJE 17

1 V prvem letu petega tedna je bil Izak odstavljen v tem jubileju [1982 AM] in Abraham je priredil veliko pojedino v tretjem mesecu, na dan, ko je bil njegov sin Izak odstavljen.
2 Izmael, sin Egipčanke Hagare, je bil namesto njega pred Abrahamom, svojim očetom. Abraham se je veselil in hvalil Boga, ker je videl svoje sinove in ni umrl brez otrok.
3 Spomnil se je besed, ki mu jih je govoril tistega dne, ko se je Lot ločil od njega, in se je veselil, ker mu je GOSPOD dal seme na zemlji, da bi podedoval zemljo, in z vsemi usti je slavil Stvarnika vsega.
4 Sara je videla Izmaela, kako se igra in pleše, in Abrahama, ki se zelo veseli. Zavist je postala na Izmaela in rekla Abrahamu: »Vrzi to sužnjo in njenega sina, kajti sin te sužnje ne bo dedoval z mojim sinom Izakom.«
5 Abrahamu se je to zdelo hudo zaradi njegove dekle in zaradi njegovega sina, da ju je pregnal od sebe.
6 Bog pa reče Abrahamu: »Naj ti ne bo žal zaradi otroka in zaradi dekle! V vsem, kar ti je rekla Sara, poslušaj njene besede in jih izpolni; kajti po Izaku se bo imenovalo tvoje ime in tvoje potomstvo.«
7 Sina te sužnje pa bom naredil za velik narod, ker je iz tvojega potomstva.«
8 Abraham je zgodaj zjutraj vstal, vzel kruh in meh vode, ju položil na rame Hagare in dečka ter jo odpustil.
9 In odšla je in tavala po puščavi Beeršeba. Voda v mehu je pošla, in deček je bil žejen in ni mogel iti naprej ter je padel.

10 Njegova mati ga je vzela in ga položila pod oljko, nato pa je šla in sedla nasproti njemu, daleč za strel iz loka, kajti rekla je: »Naj ne vidim smrti svojega otroka.« In ko je sedela, je jokala.
11 In angel Božji, eden svetih, ji je rekel: »Zakaj jokaš, Hagara? Vstani, vzemi otroka in ga drži v roki, kajti Bog je slišal tvoj glas in videl otroka.«
12 Odprla je oči in zagledala vodnjak. Šla je, napolnila meh z vodo in dala piti svojemu otroku. Nato je vstala in šla proti Paranski puščavi.
13 Deček je odraščal in postal lokostrelec. Bog je bil z njim. Mati mu je vzela ženo izmed egiptovskih hčera.
14 Rodila mu je sina in dal mu je ime Nebajot, kajti rekla je: »Gospod mi je bil blizu, ko sem ga klical.«
15 In zgodilo se je v sedmem tednu, v prvem letu tega [2003 AM], v prvem mesecu tega jubileja, dvanajstega dne tega meseca, da so se v nebesih slišali glasovi glede Abrahama, da je zvest v vsem, kar mu je povedal, in da ljubi Gospoda in da je zvest v vsaki stiski.
16 In knez Mastema je prišel in rekel pred Boga: »Glej, Abraham ljubi svojega sina Izaka in se ga veseli bolj kot vse drugo; ukaži mu, naj ga daruje kot žgalno daritev na oltarju, in videl boš, ali bo izpolnil to zapoved, in vedel boš, ali je zvest v vsem, v čemer ga preizkušaš.«
17 In GOSPOD je vedel, da je Abraham zvest v vseh svojih stiskah; kajti preizkušal ga je v njegovi deželi in z lakoto, preizkušal ga je z bogastvom kraljev in ga je spet preizkušal po njegovi ženi, ko je bila ločena (od njega), in z obrezo; preizkušal pa ga je tudi po Izmaelu in Hagari, svoji dekli, ko ju je odpustil.
18 In v vsem, v čemer ga je preizkušal, se je izkazal za zvestega, in njegova duša ni bila nepotrpežljiva in ni odlašal z dejanji, ker je bil zvest in ljubil Gospoda.

POGLAVJE 18

1 Bog mu je rekel: »Abraham, Abraham!« On pa je rekel: »Glej, tukaj sem.«
2 In rekel je: »Vzemi svojega ljubljenega sina, ki ga ljubiš, Izaka, in pojdi v visokogorje ter ga darujte na eni od gora, ki ti jo bom pokazal.«
3 Zgodaj zjutraj je vstal, osedlal osla in s seboj vzel svoja dva mladeniča ter svojega sina Izaka. Nacepil je drva za žgalno daritev. Tretji dan je šel na tisti kraj in ga od daleč zagledal.
4 Prišel je do vodnjaka in rekel svojim mladeničem: »Ostanite tukaj z oslom, jaz in fant pa greva tja in ko se bova poklonila, se vrneva k vam.«
5 Vzel je drva za žgalno daritev in jih položil na svojega sina Izaka, vzel pa je v roko ogenj in nož in šla sta oba skupaj na tisti kraj.
6 Izak pa reče očetu: »Oče!« Ta odgovori: »Tukaj sem, sin moj.« Reče mu: »Glej ogenj, nož in drva, kje pa je, oče, ovca za žgalno daritev?«
7 Rekel je: »Bog si bo, sin moj, preskrbel ovco za žgalno daritev.« In približal se je kraju Božje gore.
8 Zgradil je oltar in nanj položil drva, zvezal Izaka, sina svojega, ga položil na drva, ki so bila na oltarju, in iztegnil roko, da bi vzel nož in zakol Izaka, sina svojega.
9 In stal sem pred njim in pred knezom Mastemom, in Gospod je rekel: 'Ukaži mu, naj ne stegne roke na dečka in naj mu ne stori ničesar, kajti pokazal sem, da se boji Gospoda.'
10 In poklical sem ga z neba in mu rekel: »Abraham, Abraham!« In prestrašil se je in rekel: »Glej, tukaj sem.«
11 Rekel sem mu: »Ne polagaj roke na dečka in mu ničesar ne stori! Kajti zdaj sem pokazal, da se bojiš Gospoda in mi nisi odrekel svojega sina, svojega prvorojenca.«
12 In knez Mastema se je osramotil; Abraham pa je povzdignil oči in pogledal, in glej, oven se je ujel ... za rogove. Abraham je šel, vzel ovna in ga daroval v žgalno daritev namesto svojega sina.
13 Abraham je tisti kraj imenoval »Gospod je videl«, da se pravi, da je na gori Gospod videl. To je gora Sion.
14 In Gospod je drugič poklical Abrahama po njegovem imenu z neba, ko nam je dal, da smo z njim govorili v Gospodovem imenu.
15 In rekel je: »Pri sebi prisežem,« govori GOSPOD, »ker si to storil in nisi odrekel svojega sina, svojega ljubljenega sina, te bom blagoslovil in pomnožil tvoje potomstvo, kakor zvezde na nebu in kakor pesek na morskem bregu. Tvoje potomstvo bo podedovalo mesta svojih sovražnikov.«
16 V tvojem potomstvu bodo blagoslovljeni vsi narodi zemlje, ker si poslušal moj glas in sem vsem pokazal, da si mi zvest v vsem, kar sem ti rekel: Pojdi v miru.
17 Abraham je šel k svojim mladeničem, in vstali so ter šli skupaj v Beršebo, in Abraham [2010 AM] je prebival pri Vodnjaku prisege.
18 Ta praznik je vsako leto obhajal sedem dni z veseljem in ga imenoval praznik Gospodov, zaradi sedmih dni, v katerih je odhajal in se vračal v miru.
19 In zato je bilo na nebeških ploščah določeno in zapisano glede Izraela in njegovega potomstva, da naj ta praznik obhajajo sedem dni z veseljem praznika.

POGLAVJE 19

1 V prvem letu prvega tedna dvainštiridesetega jubileja se je Abraham vrnil in prebival dva tedna let nasproti Hebronu, to je Kirjat Arbi.
2 V prvem letu tretjega tedna tega jubileja so se dopolnili Sarini dnevi življenja in umrla je v Hebronu.
3 Abraham je šel žalovat za njo in jo pokopal. Preizkusili smo ga, ali je potrpežljiv v duhu in se ne jezi na besede svojih ust. Izkazalo se je, da je potrpežljiv in se ni vznemiril.
4 V potrpežljivosti duha se je pogovarjal s Hetovci, da bi mu dali prostor, kjer bi pokopal svoje mrtve.
5 In GOSPOD mu je dal milost pred vsemi, ki so ga videli, in je v krotkosti prosil Hetove sinove, in dali so mu deželo dvojne jame nasproti Mamreju, to je Hebronu, za štiristo srebrnikov.
6 In prosili so ga, rekoč: Damo ti ga zastonj. Vendar ga ni hotel vzeti iz njihovih rok zastonj, kajti dal je ceno kraja, vso ceno, in se jim je dvakrat priklonil, nato pa je pokopal svojega mrtvega v dvojni jami.
7 In vseh dni Sarinega življenja je bilo sto sedemindvajset let, to je dva jubileja, štiri tedne in eno leto: to so dnevi let Sarinega življenja.

8 To je deseta preizkušnja, s katero je bil Abraham preizkušen, in izkazalo se je, da je zvest in potrpežljiv v duhu.
9 In ni rekel niti ene besede o govorici v deželi, kako je Bog rekel, da jo bo dal njemu in njegovemu potomstvu za njim, in prosil je za prostor, kjer bi lahko pokopal svoje mrtve; kajti izkazal se je za zvestega in je bil zapisan na nebeških ploščah kot Božji prijatelj.
10 V četrtem letu pa je vzel ženo za svojega sina Izaka, in ime ji je bilo Rebeka [2020 AM] [hči Betuela, sina Nahorja, Abrahamovega brata], sestra Labanova in hči Betuela; in Betuel je bil sin Melke, ki je bila žena Nahorja, Abrahamovega brata.
11 Abraham si je vzel tretjo ženo, ime ji je bilo Ketura, izmed hčera svojih hišnih služabnikov, kajti Hagara je umrla pred Saro. In rodila mu je šest sinov, Zimrama, Joksana, Medana, Midjana, Išbaka in Šuaha, v dveh tednih let.
12 V šestem tednu, v drugem letu, je Rebeka Izaku rodila dva sinova, Jakoba in Ezava,
13 Jakob pa je bil gladek in pošten mož, Ezav pa divji, poljski mož in kosmat, in Jakob je prebival v šotorih.
14 Mladeniči so odraščali in Jakob se je naučil pisati, Ezav pa se ni, ker je bil poljski mož in lovec, naučil se je vojskovanja in vsa njegova dejanja so bila kruta.
15 Abraham je ljubil Jakoba, Izak pa je ljubil Ezava.
16 Abraham je videl Ezavova dejanja in vedel je, da se bo v Jakobu imenovalo njegovo ime in seme; poklical je Rebeko in dal zapoved glede Jakoba, kajti vedel je, da ima tudi ona Jakoba veliko bolj rada kakor Ezava.
17 In ji je rekel: »Hči moja, varuj mojega sina Jakoba, kajti on bo namesto mene na zemlji in v blagoslov sredi človeških otrok in v slavo vsemu Semovemu potomstvu.«
18 Vem namreč, da ga bo Gospod izbral za ljudstvo, ki mu bo v lasti, izmed vseh ljudstev, ki so na površju zemlje.
19 In glej, moj sin Izak ljubi Ezava bolj kakor Jakoba, toda vidim, da ti resnično ljubiš Jakoba.
20 Še več mu izkaži svojo prijaznost in naj bodo tvoje oči usmerjene vanj z ljubeznijo, kajti on nam bo v blagoslov na zemlji od zdaj naprej do vseh rodov na zemlji.
21 Naj bodo tvoje roke močne in tvoje srce naj se veseli v tvojem sinu Jakobu, kajti ljubim ga bolj kot vse svoje sinove. Blagoslovljen bodi na veke in njegovo seme bo napolnilo vso zemljo.
22 Če more kdo prešteti pesek zemlje, bo prešteto tudi njegovo potomstvo.
23 In vsi blagoslovi, s katerimi je Gospod blagoslovil mene in moje potomstvo, bodo pripadali Jakobu in njegovemu potomstvu vekomaj.
24 In v njegovem potomstvu bo blagoslovljeno moje ime in ime mojih očetov, Sema in Noaba in Enoha in Mahalalela in Enóša in Seta in Adama.
25 In te bodo služile za polaganje temeljev neba in za utrjevanje zemlje ter za obnovo vseh svetil, ki so na nebu.
26 In poklical je Jakoba pred očmi svoje matere Rebeke, ga poljubil, ga blagoslovil in rekel:
27 Jakob, moj ljubljeni sin, ki ga ljubi moja duša, naj te Bog blagoslovi z neba in naj ti da vse blagoslove, s katerimi je blagoslovil Adama, Enoha, Noeta in Sema; in vse stvari, ki mi jih je povedal, in vse stvari, ki mi jih je obljubil dati, naj stori, da se oklepa tebe in tvojega potomstva za vedno, glede na dni neba nad zemljo.
28 In duhovi Mastemâ ne bodo vladali nad teboj ali nad tvojim potomstvom, da bi te odvrnili od Gospoda, ki je tvoj Bog od zdaj naprej in na veke.
29 In Gospod Bog bodi oče tebi in tebi, prvorojencu, in vsemu ljudstvu na veke.
30 Pojdi v miru, sin moj.« In odšla sta skupaj od Abrahama.
31 Rebeka je ljubila Jakoba z vsem srcem in z vso dušo, veliko bolj nego Ezava; Izak pa je ljubil Ezava veliko bolj nego Jakoba.

POGLAVJE 20

1 V dvainštiridesetem jubileju, v prvem letu sedmega tedna, je Abraham poklical Izmaela [2052 (2045?) AM] in njegovih dvanajst sinov, Izaka in njegova dva sinova ter šest Keturinih sinov in njihove sinove.
2 In zapovedal jim je, naj se držijo Gospodove poti, naj delajo pravičnost in ljubijo vsak svojega bližnjega ter tako ravnajo med vsemi ljudmi; naj vsakdo tako hodi z njimi, da bi na zemlji izpolnjeval pravico in pravičnost.
3 da naj obrezujejo svoje sinove po zavezi, ki jo je sklenil z njimi, in naj ne odstopajo ne na desno ne na levo od vseh poti, ki nam jih je zapovedal GOSPOD; in da se varujemo vsega nečistovanja in nečistosti [in se odpovemo vsakršnemu nečistovanju in nečistosti izmed nas].
4 Če pa katera ženska ali dekle med vami nečistuje, jo sežgite v ognju in naj ne nečistuje z njo po svojih očeh in srcu; in naj si ne jemljejo žen izmed kanaanskih hčera, kajti kanaansko seme bo izkoreninjeno iz dežele.
5 In povedal jim je o sodbi velikanov in o sodbi Sodomcev, kako so bili sojeni zaradi svoje hudobije in so umrli zaradi svojega nečistovanja, nečistosti in medsebojne pokvarjenosti zaradi nečistovanja.
6 »Varujte se vsake nečistosti in nečistosti in vsega oskrunjenja greha, da ne naredite našega imena za prekletstvo in vsega svojega življenja za posmeh, da ne bodo vsi vaši sinovi pobiti z mečem, da ne boste prekleti kakor Sodoma in ves vaš ostanek kakor sinovi Gomore.«
7 Rotim vas, sinovi moji, ljubite Boga nebes in se držite vseh njegovih zapovedi in ne hodite za njihovimi maliki in za njihovimi nečistostmi,
8 Ne delajte si ulitih ali rezanih bogov, kajti to je ničevost in v njih ni duha; kajti delo so rok ljudi. In vsi, ki vanje zaupajo, ne zaupajo v nič.
9 Ne služite jim in jih ne častite, ampak služite najvišjemu Bogu in ga nenehno častite. Vedno upajte v njegovo obličje in delajte pravičnost in poštenost pred njim, da bo imel veselje do vas in vam izkazal svojo milost. Da vam bo poslal dež zjutraj in zvečer. Da vam bo blagoslovil vsa vaša dela, ki ste jih storili na zemlji. Da blagoslovite svoj kruh in svojo vodo. Da blagoslovite sad svojega telesa in sad svoje zemlje, črede svoje goveda in črede svojih ovac.
10 In boste v blagoslov na zemlji, in vsi narodi zemlje vas bodo hrepeneli in blagoslavljali bodo svoje sinove v mojem imenu, da bodo blagoslovljeni, kakor sem jaz.
11 Izmaelu in njegovim sinovom ter sinovom Keture je dal darila in jih poslal stran od svojega sina Izaka, vse pa je dal svojemu sinu Izaku.

12 Izmael in njegovi sinovi, Keturini sinovi in njih sinovi so šli skupaj in se naselili od Parana do vhoda v Babilon po vsej deželi, ki je proti vzhodu, nasproti puščavi.
13 In ti so se pomešali med seboj in imenovali so jih Arabci in Izmaelci.

POGLAVJE 21

1 V šestem letu sedmega tedna tega jubileja je Abraham imenoval Izaka svojega sina in mu [2057 (2050?) AM] zapovedal: »Postaral sem se in ne vem, kdaj bo moje življenje, in sit sem svojih dni.«
2 In glejte, star sem sto petinsedemdeset let in vse dni svojega življenja sem se spominjal Gospoda in si z vsem srcem prizadeval izpolnjevati njegovo voljo in hoditi po vseh njegovih poteh.
3 Moja duša je sovražila malike, *in zaničeval sem tiste, ki so jim služili, in dal sem svoje srce in duha,* da bi pazil in izpolnjeval voljo tistega, ki me je ustvaril.
4 Kajti On je živi Bog, svet in zvest, pravičnejši od vseh in pri Njem ni sprejemljivosti osebnosti in daril; kajti Bog je pravičen in izvršuje sodbo nad vsemi, ki prestopajo njegove zapovedi in zaničujejo njegovo zavezo.
5 Ti pa, sin moj, spolnjuj njegove zapovedi, njegove odloke in njegove sodbe in ne hodi za gnusobami, za rezanimi in ulitimi podobami.
6 In ne jejte krvi nobene živali ali goveda ali ptic, ki letajo po nebu.
7 Če pa zakolješ žrtev kot sprejemljivo mirovno daritev, jo zakolji in njeno kri izlij na oltar, vso tolščo daritve pa darujte na oltarju z belo moko in jedilno daritvijo, pomešano z oljem, skupaj z njeno pitno daritvijo; vse skupaj darujte na oltarju žgalne daritve; to je prijeten vonj pred GOSPODOM.
8 Tolščo zahvalne daritve darujte na ognju, ki je na oltarju, in tolščo, ki je na trebuhu, in vso tolščo na drobovju in obeh ledvicah z vso tolščo, ki je na njih, in na ledjih in jetrih, ki jo boste odstranili skupaj z ledvicami.
9 In vse to darujte v prijeten vonj, ki bo prijeten pred Gospodom, z jedilno in pitno daritvijo, v prijeten vonj, kruh daritve Gospodu.
10 In jejte njegovo meso tisti dan in drugi dan, in sonce naj drugi dan ne zaide nad njim, dokler ga ne pojedo, in ne sme ničesar ostati za tretji dan; kajti ni sprejemljivo [ker ni odobreno] in naj se ga ne je več, in vsak, ki ga bo jedel, bo nakopal greh nad seboj; kajti tako sem našel zapisano v knjigah svojih prednikov in v besedah Enoha in v besedah Noeta.
11 Vse svoje daritve posipaj s soljo in v vseh svojih daritvah pred Gospodom naj ne manjka soli zaveze.
12 Kar se tiče lesa za daritve, pazi, da ne prineseš (drugega) lesa za oltar poleg teh: ciprese, lovorja, mandljevega lesa, jelke, bora, cedre, savina, fige, olive, mire, lovorja, aspalatusa.
13 In na oltar pod žrtvovalno daritev položite na oltar takšen les, kakršnega so pregledali glede videza, in ne polagajte nanj nobenega razcepljenega ali temnega lesa, temveč trdega in čistega, brezhibnega, zdravega in novega; in ne polagajte nanj starega lesa, [saj je njegov vonj izginil], ker v njem ni več vonja kot prej.
14 Razen teh vrst lesa ne položi nobenega drugega, kajti vonj se razprši in vonj njegovega vonja ne seže v nebo.
15 Izpolnjuj to zapoved, sin moj, da boš pravičen v vseh svojih dejanjih.
16 In ves čas bodi čist na telesu svojem in se umij z vodo, preden se lotiš darovanja na oltarju, in si umij roke in noge, preden se približaš oltarju; in ko končaš z darivanjem, si spet umij roke in noge.
17 In naj se na tebi in na tvojih oblačilih ne pojavi kri; varuj se, sin moj, krvi, zelo se varuj; pokrij jo s prahom.
18 In ne jejte krvi, ker je to duša; ne jejte nobene krvi.
19 In ne sprejemajte daril za človeško kri, da se ne prelije nekaznovano, brez sodbe; kajti prelita kri povzroča, da zemlja greši, in zemlja se ne more očistiti človeške krvi razen s krvjo tistega, ki jo je prelil.
20 Ne sprejemaj daril ali daril za človeško kri, ampak kri za kri, da bi bil sprejet pred Gospodom, Najvišjim Bogom; kajti on je zaščita dobrih, in da bi bil obvarovan vsega zla in da bi te rešil vsakršne smrti.
21 Vidim, sin moj, da so vsa dela človeških otrok greh in hudobija, vsa njihova dejanja so nečistost, gnusoba in oskrunjenje, in ni pri njih pravičnosti.
22 Varuj se, da ne hodiš po njihovih poteh in ne stopaš po njihovih stezah ter ne grešiš v smrtni greh pred Najvišjim Bogom. Sicer bo skril svoj obraz pred teboj in te vrnil v roke tvojih prestopkov ter te iztrebil iz dežele in tvoje potomstvo izpod neba. Tvoje ime in tvoje potomstvo bosta izginila z vse zemlje.
23 Odvrnite se od vseh njihovih dejanj in vse njihove nečistosti ter se držite postave Najvišjega Boga in izpolnjujte njegovo voljo ter bodite pravični v vsem.
24 Blagoslovil te bo v vseh tvojih delih in iz tebe bo vzgojil sadike pravičnosti po vsej zemlji, skozi vse rodove zemlje. Moje in tvoje ime ne bosta pozabljena pod nebom na veke.
25 Pojdi, sin moj, v miru. Naj te Najvišji Bog, moj Bog in tvoj Bog, okrepi, da boš izpolnjeval njegovo voljo, in naj blagoslovi vse tvoje potomstvo in ostanek tvojega potomstva iz roda v rod, na veke, z vsemi pravičnimi blagoslovi, da boš blagoslov na vsej zemlji.«
26 In vesel je odšel od njega.

POGLAVJE 22

1 Zgodi se v prvem tednu štiriinštiridesetega jubileja, v drugem letu, to je letu Abrahamove smrti, da sta Izak in Izmael prišla od Vodnjaka prisege, da bi praznovala praznik tednov – to je praznik prvih sadov žetve – k Abrahamu, svojemu očetu, in Abraham se je razveselil, ker sta prišla njegova dva sinova.
2 Izak je imel namreč veliko imetje v Beeršebi in Izak je rad šel pogledat svoje imetje in se vrnil k očetu.
3 Tiste dni je Izmael prišel pogledat svojega očeta in oba sta prišla skupaj. Izak je daroval žgalno daritev in jo daroval na očetovem oltarju, ki ga je bil naredil v Hebronu.
4 In daroval je zahvalno daritev in priredil veselo pojedino pred Izmaelom, svojim bratom. Rebeka pa je iz novega žita spekla nove kolače in jih dala svojemu sinu Jakobu, da jih odnese Abrahamu, njegovemu očetu, od prvin dežele, da bi jih jedel in blagoslovil Stvarnika vsega, preden umre.

5 Tudi Izak je po Jakobovi roki poslal Abrahamu najboljšo zahvalno daritev, da bi lahko jedel in pil.
6 In jedel je in pil ter hvalil Najvišjega Boga, ki je ustvaril nebo in zemljo, ki je naredil vse obilne stvari na zemlji in jih dal človeškim sinovom, da bi jedli in pili ter hvalili svojega Stvarnika.
7 »In sedaj se ti zahvaljujem, moj Bog, ker si mi dal videti ta dan. Glej, star sem sto triinsedemdeset let, sit sem dni, in vsi moji dnevi so mi bili mir.«
8 Meč sovražnika me ni premagal v vsem, kar si dal meni in mojim otrokom, vse dni mojega življenja do tega dne.
9 Moj Bog, tvoje usmiljenje in tvoj mir bodi nad tvojim služabnikom in nad potomstvom njegovih sinov, da ti bodo izvoljeni narod in dediščina izmed vseh narodov zemlje od zdaj naprej do vseh dni rodov zemlje, do vseh vekov.«
10 Poklical je Jakoba in rekel: »Moj sin Jakob, Bog vseh naj te blagoslovi in te okrepi, da boš izpolnjeval pravičnost in njegovo voljo pred njim, in naj izvoli tebe in tvoje potomstvo, da bosta ljudstvo za njegovo dediščino po njegovi volji za vedno.«
11 In ti, sin moj Jakob, stopi bliže in me poljubi!« In približal se je in ga poljubil ter rekel: »Blagoslovljen bodi sin moj Jakob in vsi sinovi Boga Najvišjega na vse veke! Bog naj ti da seme pravičnosti in nekatere od tvojih sinov naj posveti sredi vse zemlje; naj ti služijo narodi in naj se vsi narodi klanjajo pred tvojim semenom.«
12 Bodi močan v prisotnosti ljudi in izkazuj oblast nad vsem Setovim potomstvom. Tedaj bodo tvoje poti in poti tvojih sinov opravičene, da bodo postali svet narod.
13 Naj ti Najvišji Bog da vse blagoslove, s katerimi je blagoslovil mene in s katerimi je blagoslovil Noeta in Adama; naj počivajo na sveti glavi tvojega potomstva iz roda v rod, na veke.
14 In naj te očisti vse krivice in nečistosti, da ti bodo odpuščeni vsi prestopki, ki si jih storil iz nevednosti. In naj te okrepi in blagoslovi, da podeduješ vso zemljo,
15 In naj obnovi svojo zavezo s teboj, da mu boš narod, dediščina na vse veke, in da bo tebi in tvojemu potomstvu Bog v resnici in pravičnosti vse dni zemlje.
16 Ti pa, sin moj Jakob, se spomni mojih besed in izpolni zapovedi Abrahama, svojega očeta: Loči se od narodov in ne jej z njimi, ne delaj po njihovih delih in se ne druži z njimi, kajti njihova dela so nečista in vse njihove poti so oskrunjenje, gnusoba in nečistost.
17 Darujejo mrtve in častijo zle duhove ter jedo nad grobovi. Vsa njihova dela so ničevost in ničevost.
18 Nimajo srca, da bi razumeli, in njihove oči ne vidijo, kakšna so njihova dela, in kako se motijo, ko pravijo kosu lesa: »Ti si moj Bog,« in kamnu: »Ti si moj Gospod in ti si moj odrešenik.« [In nimajo srca.]
19 Ti pa, sin moj Jakob, naj ti pomaga Najvišji Bog in naj te blagoslovi Bog nebes ter te odvrne od njihove nečistosti in od vse njihove pregrehe.
20 Varuj se, sin moj Jakob, da si ne vzameš žene izmed potomcev kanaanskih hčera, kajti vse njegovo potomstvo bo iztrebljeno iz zemlje.
21 Zaradi Hamovega prestopka je Kánaan zgrešil in vse njegovo potomstvo bo uničeno z zemlje in ves njen ostanek, in nihče, ki izvira iz njega, ne bo rešen na dan sodbe.
22 Kar se tiče vseh malikovalcev in brezbožnikov
(a) V deželi živih ne bo zanje upanja;
(b) In na zemlji ne bo več spomina nanje;
(c) Kajti šli bodo v šeol,
(d) In šli bodo na kraj obsodbe,
Kakor so bili otroci Sodome vzeti z zemlje, tako bodo vzeti vsi, ki častijo malike.
23 Ne boj se, sin moj Jakob, in ne bodi prestrašen, sin Abrahamov! Naj te Najvišji Bog varuje pred pogubo in naj te reši z vseh poti zmote.
24 To hišo sem si zgradil, da bi nanjo postavil svoje ime na zemlji. [Dana je tebi in tvojemu potomstvu za vedno] in imenovala se bo hiša Abrahamova; dana je tebi in tvojemu potomstvu za vedno. Kajti ti boš zgradil mojo hišo in utrdil moje ime pred Bogom za vedno. Tvoje potomstvo in tvoje ime bosta ostala po vseh rodovih na zemlji.«
25 In nehal mu je ukazovati in ga blagoslavljati.
26 Legla sta skupaj na eno posteljo in Jakob je spal v naročju Abrahama, očeta svojega očeta. Poljubil ga je sedemkrat in njegova naklonjenost in njegovo srce sta se ga veselila.
27 In blagoslovil ga je z vsem srcem in rekel: »Najvišji Bog, Bog vsega in Stvarnik vsega, ki me je izpeljal iz Ura Kaldejcev, da bi mi dal to deželo v dediščino za vedno in da bi ustanovil sveto potomstvo – blagoslovljen bodi Najvišji na veke.«
28 Blagoslovil je Jakoba in rekel: »Moj sin, nad katerim se veselim z vsem srcem in naklonjenostjo, naj bosta tvoja milost in tvoje usmiljenje nad njim in nad njegovim potomstvom vekomaj.«
29 In ne zapusti ga in ga ne zaničuj od zdaj naprej do večnih dni, in naj se tvoje oči odprejo nad njim in nad njegovim potomstvom, da ga boš ohranil in ga blagoslovil in ga posvetil kot narod za svojo dediščino;
30 Blagoslovi ga z vsemi svojimi blagoslovi od zdaj naprej do vseh dni večnosti in obnovi svojo zavezo in svojo milost z njim in z njegovim potomstvom po vsej svoji dobri volji za vse rodove zemlje.«

POGLAVJE 23

1 In položil je dva prsta Jakobu na oči in hvalil Boga bogov. Pokril si je obraz, iztegnil noge in zaspal večnim spanjem ter bil pridružen svojim očetom.
2 In kljub vsemu temu je Jakob ležal v njegovem naročju in ni vedel, da je Abraham, oče njegovega očeta, mrtev.
3 Jakob se je zbudil iz spanca in glej, Abraham je bil mrzel kakor led. Rekel je: »Oče, oče!« A ni bilo nikogar, ki bi spregovoril, in vedel je, da je mrtev.
4 Vstal je iz naročja svojega, stekel in povedal Rebeki, svoji materi. Rebeka je šla ponoči k Izaku in mu povedala. Šla sta skupaj in Jakob z njima, v roki je imel svetilko. Ko sta vstopila, sta našla Abrahama mrtvega.
5 Izak pa je padel na očetov obraz, jokal in ga poljubljal.
6 In v Abrahamovi hiši so se zaslišali glasovi. Njegov sin Izmael je vstal in šel k svojemu očetu Abrahamu ter jokal nad svojim očetom Abrahamom, on in vsa Abrahamova hiša, in jokali so z velikim jokom.
7 Sinova Izak in Izmael sta ga pokopala v dvojni jami blizu Sare, njegove žene, in so ga objokovali štirideset dni, vsi možje njegove hiše, Izak in Izmael in vsi njuni sinovi in vsi Keturini sinovi na svojih mestih; in dnevi objokovanja Abrahama so se končali.

8 Živel je tri jubileje in štiri tedne let, sto petinsedemdeset let, in dopolnil dni svojega življenja, star in sit dni.
9 Kajti dnevi praočetov, njihovega življenja, so bili devetnajst jubilejev; po potopu pa so začeli živeti manj kot devetnajst jubilejev in jih je manj, hitro so se starali in bili siti svojih dni zaradi številnih stisk in hudobnosti svojih poti, razen Abrahama.
10 Kajti Abraham je bil popoln v vseh svojih delih pred Gospodom in všečen v pravičnosti vse dni svojega življenja; in glej, ni dopolnil štirih jubilejev v svojem življenju, ko se je zaradi hudobije postaral in bil sit svojih dni.
11 In vsi rodovi, ki bodo nastali od tega časa do dneva velike sodbe, se bodo hitro postarali, preden bodo dopolnili dva jubileja, in njihovo znanje jih bo zapustilo zaradi njihove starosti in vse njihovo znanje bo izginilo.
12 In v tistih dneh, če bo kdo živel jubilej in pol leta, bodo o njem rekli: »Dolgo je živel in večji del njegovih dni je v bolečini, žalosti in stiski, in ni miru.«
13 Kajti nesreča sledi nesreči in rana rani in stiska stiski in zla novica za zlo novico in bolezen za boleznijo in vse takšne zle sodbe, ena z drugo, bolezen in prevrat, sneg in zmrzal in led, vročica in mrzlica in otopelost, lakota in smrt, meč in ujetništvo in vse vrste nesreč in bolečin.«
14 Vse to pa bo prišlo na hudobni rod, ki prestopa na zemlji; njihova dela so nečistost in nečistovanje, oskrunjenje in gnusobe.
15 Tedaj bodo rekli: »Dnevi praočetov so bili mnogi, celo tisoč let, in so bili dobri; a glejte, dnevi našega življenja, če je človek živel veliko, so osemdeset let, če pa je močan, osemdeset let, in to so hudobni dnevi, in v dneh tega hudobnega rodu ni miru.«
16 In v tistem rodu bodo sinovi obsodili svoje očete in starešine na greh in krivico, na besede svojih ust in na velike hudobije, ki jih zagrešijo, in na to, da so zapustili zavezo, ki jo je Gospod sklenil med njimi in seboj, da naj spoštujejo in izpolnjujejo vse njegove zapovedi in njegove odloke in vse njegove postave, ne da bi se oddaljili ne na desno ne na levo.
17 Kajti vsi so delali hudo in vsaka usta govorijo krivico in vsa njihova dela so nečistost in gnusoba, vse njihove poti pa so oskrunjenje, nečistost in poguba.
18 Glejte, zemlja bo uničena zaradi vseh njihovih del in ne bo semena trte in ne olja; kajti njihova dela so povsem nezvesta in vsi bodo skupaj propadli, živali in govedo in ptice in vse ribe v morju, zaradi človeških otrok.
19 In prepirali se bodo drug z drugim, mladi s starimi in stari z mladimi, revni z bogatimi, ponižni z velikimi in berači s knezom, zaradi postave in zaveze; kajti pozabili so zapoved in zavezo in praznike in mesece in sobote in jubileje in vse sodbe.
20 In postavili se bodo z loki in meči ter se bojevali, da bi jih obrnili nazaj na pot; vendar se ne bodo vrnili, dokler se drug za drugim ne prelije veliko krvi na zemlji.
21 In tisti, ki so ubežali, se ne bodo vrnili od svoje hudobnosti na pot pravičnosti, ampak vsi se bodo povzdignili v prevaro in bogastvo, da bi si vsak prisvojil vse, kar je bližnjega, in bodo imenovali veliko ime, a ne v resnici in ne v pravičnosti, in bodo oskrunili najsvetejše s svojo nečistostjo in pokvarjenostjo svoje oskrunjenosti.
22 In dejanja tega rodu bo zadela velika kazen od Gospoda: dal jih bo meču, sodbi, ujetništvu, plenjenju in požiranju.
23 In zbudil bo proti njim grešnike poganov, ki nimajo ne usmiljenja ne sočutja in se ne bodo ozirali na osebo nikogar, ne starega ne mladega, ne kogarkoli drugega, kajti bolj hudobni in močni v hudobiji kakor vsi človeški sinovi. In zoper Izraela bodo uporabili nasilje in zoper Jakoba prestopke. In veliko krvi se bo prelilo na zemlji, in nihče ne bo mogel pobrati ne pokopati.
24 Tiste dni bodo vpili in klicali ter molili, da bi bili rešeni iz rok grešnikov, poganov; a nihče ne bo rešen.
25 Glave otrok bodo bele s sivimi lasmi, in otrok, star tri tedne, bo videti star kot stoletnik, in njihova postava bo uničena zaradi stiske in zatiranja.
26 In v tistih dneh bodo otroci začeli preučevati postave in iskati zapovedi ter se vrniti na pot pravičnosti.
27 In dnevi se bodo začeli množiti in povečevati med temi človeškimi otroki, dokler se njihovi dnevi ne bodo približali tisoč letom. In večjemu številu let, kot je bilo (prej) število dni.
28 In ne bo starca, ne takega, ki ne bi bil zadovoljen s svojimi dnevi, kajti vsi bodo kakor otroci in mladeniči.
29 In vse svoje dni bodo dopolnili in živeli v miru in veselju, in ne bo tam Satana ne hudobnega uničevalca; kajti vsi njihovi dnevi bodo dnevi blagoslova in ozdravljenja.
30 In tisti čas bo GOSPOD ozdravil svoje služabnike, in vstali bodo in videli velik mir, in pregnali bodo svoje nasprotnike. Pravični pa bodo videli in se zahvalili, in se veselili od veselja na veke veke, in videli bodo vse njihove sodbe in vsa njihova prekletstva nad svojimi sovražniki.
31 In njihove kosti bodo počivale v zemlji in njihov duh se bo zelo veselil. In spoznali bodo, da je Gospod tisti, ki izvršuje sodbo in izkazuje usmiljenje stotinam in tisočem ter vsem, ki ga ljubijo.
32 In ti, Mojzes, zapiši te besede; kajti tako so zapisane in zapisane na nebeških ploščah za pričevanje za rodove na veke.

POGLAVJE 24

1 In po Abrahamovi smrti je Gospod blagoslovil njegovega sina Izaka. Ta je vstal iz Hebrona in šel ter se naselil pri Vodnjaku videnja v prvem letu tretjega tedna [2073 AM] tega jubileja, sedmih let.
2 V prvem letu četrtega tedna pa se je v deželi začela lakota, [2080 AM] poleg prve lakote, ki je bila v Abrahamovih dneh.
3 Jakob je skuhal lečno enolončnico. Ezav je prišel s polja lačen. In rekel je Jakobu, svojemu bratu: »Daj mi te rdeče enolončnice.« Jakob mu je rekel: »Prodaj mi svojo prvorojensko pravico in dal ti bom kruha in tudi nekaj te lečne enolončnice.«
4 Ezav si je rekel v srcu: »Umrl bom, kaj mi koristi ta prvorojenska pravica?«
5 »In rekel je Jakobu: 'Dajem ti.' Jakob pa je rekel: 'Priseži mi še danes.' In prisegel mu je.
6 Jakob pa je dal svojemu bratu Ezavu kruh in jed, in jedel je do sitega. Ezav pa je zaničeval svojo pravico prvorojenstva; zato so Ezavu dali ime Edom, zaradi rdeče jedi, ki mu jo je dal Jakob kot pravico prvorojenstva.

7 Jakob je postal starešina, Ezav pa je bil pahnjen iz svojega dostojanstva.
8 In lakota je bila v deželi, in Izak je odšel v Egipt v drugem letu tega tedna, in šel je k filistejskemu kralju v Gerar, k Abimeleku.
9 In prikazal se mu je Gospod in mu rekel: »Ne hodi v Egipt, ampak prebivaj v deželi, o kateri ti bom povedal, in prebivaj v tej deželi kot tujec, in jaz bom s teboj in te bom blagoslovil.«
10 Kajti tebi in tvojemu potomstvu bom dal vso to deželo in izpolnil bom svojo prisego, ki sem jo prisegel tvojemu očetu Abrahamu. Tvoje potomstvo bom pomnožil kakor zvezde na nebu in dal tvojemu potomstvu vso to deželo.
11 V tvojem potomstvu bodo blagoslovljeni vsi narodi zemlje, ker je tvoj oče poslušal moj glas in izpolnjeval mojo zapoved, moje postave, moje odloke in mojo zavezo. Zdaj pa poslušaj moj glas in prebivaj v tej deželi.«
12 In prebival je v Gelarju tri tedne let.
13 Abimelek je zapovedal glede njega [2080-2101 AM] in glede vsega, kar je bilo njegovo, rekoč: »Kdor se ga dotakne ali česar koli njegovega, bo zagotovo umrl.«
14 Izak pa se je med Filistejci okrepil in si je pridobil veliko imetja, vole, ovce, kamele, osle in veliko družino.
15 Sejal je v filistejski deželi in prinesel stokrat več. Izak je postal zelo velik in Filistejci so mu zavidali.
16 Vse vodnjake, ki so jih Abrahamovi služabniki izkopali v Abrahamovem življenju, so Filistejci po Abrahamovi smrti zasuli in napolnili z zemljo.
17 Abimelek pa je rekel Izaku: »Pojdi od nas, kajti veliko močnejši si od nas.« Izak je od tam odšel v prvem letu sedmega tedna in se naselil v gerarskih dolinah.
18 In spet so izkopali vodnjake, ki so jih izkopali služabniki Abrahama, njegovega očeta, in ki so jih Filistejci zaprli po smrti njegovega očeta Abrahama, in jih je poimenoval, kakor jih je poimenoval njegov oče Abraham.
19 Izakovi služabniki so izkopali vodnjak v dolini in našli živo vodo. Gerarski pastirji so se prepirali z Izakovimi pastirji, rekoč: »Voda je naša.« Izak je vodnjak imenoval »Prevarnost«, ker so bili z nami prevarantski.
20 Izkopali so še en vodnjak in se tudi za tega prepirali, zato ga je imenoval Sovraštvo. Vstal je od tam in izkopali so še en vodnjak, a se za tega niso prepirali, zato ga je imenoval Prostor. Izak pa je rekel: »Gospod nam je zdaj dal prostor in v deželi smo se razmnožili.«
21 In od tam je šel k Vodnjaku prisege v prvem letu prvega tedna v [2108 AM] štiriinštiridesetem jubileju.
22 In Gospod se mu je prikazal tisto noč, ob mlaju prvega meseca, in mu rekel: »Jaz sem Bog tvojega očeta Abrahama; ne boj se, kajti jaz sem s teboj in te bom blagoslovil ter pomnožil tvoje potomstvo kakor pesek na zemlji zaradi Abrahama, mojega služabnika.«
23 In tam je zgradil oltar, ki ga je prej zgradil njegov oče Abraham, in klical je ime Gospodovo ter daroval daritev Bogu svojega očeta Abrahama.
24 Izkopali so vodnjak in našli živo vodo.
25 Izakovi služabniki so izkopali drug vodnjak, a niso našli vode. Šli so in povedali Izaku, da niso našli vode. Izak je rekel: »Danes sem prisegel Filistejcem in ta stvar nam je bila naznanjena.«
26 In ta kraj je imenoval Vodnjak prisege, kajti tam je prisegel Abimeleku in svojemu prijatelju Ahuzatu ter svojemu vojščaku Fikolu, upravitelju.
27 Izak je tisti dan spoznal, da jim je pod prisilo prisegel, da bo sklenil z njimi mir.
28 Izak je tisti dan preklel Filistejce in rekel: »Prekleti bodi Filistejci do dneva jeze in jeze izmed vseh narodov! Bog naj jih naredi v posmeh in prekletstvo ter v jezo in jezo v rokah grešnikov, poganov, in v rokah Kitimov.«
29 Kdor koli ubeži meču sovražnika in Kitimov, naj ga pravični narod izkorenini s sodbo izpod neba; kajti oni bodo sovražniki in nasprotniki mojih otrok iz roda v rod na zemlji.
30 In ne bo jim ostal noben ostanek, nihče se ne bo rešil na dan sodbe, kajti vse potomstvo Filistejcev je uničeno, izkoreninjeno in izgnano z zemlje, in tem Kaftorim ne bo več ostalo imena ali potomstva na zemlji.
31 Kajti če se povzpne v nebesa, bo od tam pahnjen dol, in če se bo okrepil na zemlji, bo od tam potegnjen ven, in če se bo skril med narodi, bo tudi od tam izkoreninjen; in če se bo spustil v šeol, bo tudi tam njegova obsodba velika in tudi tam ne bo imel miru.
32 Če pa gre v ujetništvo, ga bodo na poti ubili tisti, ki mu iščejo življenje, in ne bo mu ostalo ne imena ne potomstva na vsej zemlji; kajti odšel bo v večno prekletstvo.«
33 In tako je o njem zapisano in vklesano na nebeških ploščah, da se z njim stori na dan sodbe, da bo izkoreninjen iz zemlje.

POGLAVJE 25

1 V drugem letu tega tedna, v tem jubileju, je Rebeka poklicala Jakoba, svojega sina, in mu rekla: »Sin moj, ne jemlji si žene izmed kanaanskih hčer, kakor si je Ezav, tvoj brat, vzel dve ženi izmed kanaanskih hčer in mi zagrenil dušo z vsemi svojimi nečistimi dejanji, kajti vsa njihova dejanja so nečistovanje in poželenje, in ni pri njih pravičnosti, ker so hudobna.«
2 Jaz, sin moj, te imam neizmerno rad in moje srce ter moja naklonjenost te blagoslavljata vsako uro dneva in vsako noč.
3 In sedaj, sin moj, poslušaj moj glas in izpolni voljo svoje matere. Ne vzemi si žene izmed hčera te dežele, ampak samo iz hiše mojega očeta in iz rodbine mojega očeta. Vzemi si ženo iz hiše mojega očeta in Najvišji Bog te bo blagoslovil in tvoji otroci bodo pravičen rod in sveto potomstvo.«
4 In Jakob je tedaj spregovoril z Rebeko, svojo materjo, in ji rekel: »Glej, mati, star sem devet tednov let in ne poznam in se nisem dotaknil nobene ženske, niti se nisem z nikomer zaročil, niti pomislil, da bi si vzel ženo izmed kanaanskih hčera.«
5 Spominjam se namreč, mati, besed Abrahama, našega očeta, kajti zapovedal mi je, naj si ne vzamem žene izmed kanaanskih hčera, ampak naj si vzamem ženo izmed potomcev hiše mojega očeta in iz mojega sorodstva.
6 Slišal sem že prej, da sta se Labanu, tvojemu bratu, rodili hčeri, in sem si jih zaželel, da bi si izmed njih vzel ženo.
7 In zato sem se v svojem duhu vse dni svojega življenja varoval pred grehom ali pokvarjenostjo na vseh svojih

poteh; kajti Abraham, moj oče, mi je dal veliko zapovedi glede poželenja in nečistovanja.
8 In kljub vsemu, kar mi je zapovedal, se je moj brat že dveindvajset let prepiral z menoj in mi pogosto govoril: »Brat moj, vzemi si za ženo sestro od mojih dveh žen.« Vendar jaz nočem storiti, kar je storil on.
9 Prisežem pred teboj, mati, da si vse dni svojega življenja ne bom vzel žene izmed hčera kánaanskega potomstva in ne bom ravnal hudobno, kakor je ravnal moj brat.
10 Ne boj se, mati; bodi prepričana, da bom izpolnjevala tvojo voljo in hodila v pravičnosti in ne bom večno pokvarila svojih poti.«
11 In tedaj je povzdignila obraz proti nebu, iztegnila prste rok, odprla usta in hvalila Najvišjega Boga, ki je ustvaril nebo in zemljo, in se mu zahvaljevala ter ga hvalila.
12 In rekla je: »Slavljen bodi Gospod Bog in blagoslovljeno bodi njegovo sveto ime na veke vekov, ki mi je dal Jakoba za čistega sina in sveto potomstvo; kajti tvoj je in tvoje bo njegovo potomstvo vedno in skozi vse rodove na veke vekov.«
13 Blagoslovi ga, GOSPOD, in položi v moja usta blagoslov pravičnosti, da ga bom lahko blagoslovil.«
14 In ob tisti uri, ko se je duh pravičnosti spustil v njena usta, je položila obe roki na Jakobovo glavo in rekla:
15 Blagoslovljen si, Gospod pravičnosti in Bog vekov, in blagoslovi te naj čez vse človeške rodove. Naj ti da, moj sin, pot pravičnosti in razodene pravičnost tvojemu potomstvu.
16 In naj ti pomnoži sinove v tvojem življenju, in naj jih vstane po številu mesecev v letu. In naj se njihovi sinovi množijo in postanejo veliki bolj kot zvezde na nebu, in njihovo število naj bo večje od peska morskega.
17 In naj jim da to lepo deželo – kakor je obljubil, da jo bo dal Abrahamu in njegovemu potomstvu za njim za vedno – in naj jo imajo v lasti za vedno.
18 In naj se ti, sinu mojemu, rodijo blagoslovljeni otroci v mojem življenju, in blagoslovljeno in sveto potomstvo naj bo vse tvoje potomstvo.
19 In kakor si v življenju poživljal duha svoje matere, te tako blagoslavlja maternica njene, ki te je rodila, [Moja naklonjenost] in moje prsi te blagoslavljajo in moja usta in moj jezik te zelo hvalijo.
20 Plodi in se razširi po zemlji, in tvoje potomstvo naj bo popolno v veselju nebes in zemlje na veke; in tvoje potomstvo naj se veseli in na veliki dan miru naj ima mir.
21 In tvoje ime in tvoje potomstvo naj ostaneta na vse veke, in Najvišji Bog naj bo njihov Bog, in Bog pravičnosti naj prebiva z njimi, in po njih naj se zgradi njegovo svetišče na vse veke.
22 Blagoslovljen bodi, kdor te blagoslavlja, in vse meso, ki te lažnivo preklinja, bodi prekleto!
23 Poljubila ga je in mu rekla: »Naj te ljubi Gospod sveta, kakor se te veseli in blagoslavlja srce tvoje matere in njena naklonjenost.« In nehala je blagoslavljati.

POGLAVJE 26

1 V sedmem letu tega tedna je Izak poklical Ezava, svojega starejšega sina, in mu rekel: »Star sem, sin moj, in glej, moje oči so omedlele, da bi videle, in ne vem, kdaj bo moje življenje.«
2 Zdaj pa vzemi svoje lovsko orožje, svoj tul in svoj lok, in pojdi na polje, lovi in me ulovi, mojega sina, in mi pripravi okusno jed, kakršno ljubi moja duša, in mi jo prinesi, da bom jedel in da te bo moja duša blagoslovila, preden umrem.«
3 Rebeka pa je slišala Izaka, ki je govoril z Ezavom.
4 Ezav je zgodaj odšel na polje, da bi lovil, ujel in prinesel domov očetu.
5 Rebeka je poklicala svojega sina Jakoba in mu rekla: »Glej, slišala sem Izaka, tvojega očeta, ki je govoril tvojemu bratu Ezavu: »Poišči mi lov in mi pripravi okusno jed ter mi jo prinesi.«
6 Preden umrem, bom jedel in te blagoslovil pred Gospodom. Zdaj pa, sin moj, poslušaj moj glas v tem, kar ti zapovedujem: Pojdi k svoji čredi in mi prinesi dva lepa kozlička, da ju bom pripravil za tvojega očeta okusno jed, kakršno ima rad. Ti pa jo prinesi očetu, da bo jedel in te blagoslovil pred Gospodom, preden umre, in da boš blagoslovljen.«
7 Jakob pa je rekel svoji materi Rebeki: »Mati, ne bom ti odrekel ničesar, kar bi oče želel jesti in bi mu bilo všeč; le bojim se, mati moja, da bo prepoznal moj glas in se me bo hotel dotakniti.«
8 Veš, da sem jaz gladek, moj brat Ezav pa kosmat. Pred njegovimi očmi se bom prikazal kot hudobnež in storil dejanje, ki mi ga ni zapovedal. Razsrdil se bo name in si bom nakopal prekletstvo, ne pa blagoslova.«
9 Rebeka, njegova mati, mu je rekla: »Nadme bodi prekletstvo tvoje, sin moj, le poslušaj moj glas.«
10 Jakob je ubogal glas svoje matere Rebeke in šel ter prinesel dva dobra in tola kozlička ter ju prinesel svoji materi. Mati jima je pripravila okusno jed, kakršno je imel rad.
11 Rebeka je vzela bogate deževnice svojega starejšega sina Ezava, ki so bile pri njej v hiši, in oblekla Jakoba, svojega mlajšega sina, in mu je položila kože kozličkov na roke in na gole dele vratu.
12 In dala je meso in kruh, ki ga je pripravila, v roko svojemu sinu Jakobu.
13 Jakob je šel k očetu in rekel: »Tvoj sin sem; storil sem, kakor si mi ukazal. Vstani, sedi in jej od tega, kar sem ujel, oče, da me bo blagoslovila tvoja duša.«
14 Izak pa je rekel sinu: »Kako si tako hitro našel, sin moj?«
15 Jakob pa je rekel: »Ker mi je Gospod, tvoj Bog, dal najti.«
16 Izak mu je rekel: »Pridi bližje, da te otipam, sin moj, če si ti moj sin Ezav ali ne.«
17 Jakob se je približal svojemu očetu Izaku in ga otipal ter rekel: »Glas je Jakobov glas, roke pa so Ezavove.«
18 In ni ga prepoznal, ker je bila to nebeška odredba, da mu vzamejo zaznavanje. Izak pa ni prepoznal, kajti njegove roke so bile dlakave kakor roke njegovega brata Ezava, zato ga je blagoslovil.
19 In rekel je: »Si ti moj sin Ezav?« Rekel je: »Tvoj sin sem.« In rekel je: »Prinesi mi, sin moj, da bom jedel od tega, kar si ujel, da te bo moja duša blagoslovila.«
20 In približal se mu je, in je jedel, in prinesel mu je vina, in pil je.
21 In Izak, njegov oče, mu je rekel: »Pridi bližje in me poljubi, sin moj!«

22 In pristopil je in ga poljubil. In zavohal je vonj njegovih oblačil in ga blagoslovil ter rekel: »Glej, vonj mojega sina je kakor vonj polnega polja, ki ga je blagoslovil GOSPOD.«
23 In GOSPOD naj ti da od rose z neba in od rose z zemlje, obilo žita in olja: naj ti služijo narodi in naj se ti klanjajo ljudstva.
24 Bodi gospod svojim bratom in naj se ti klanjajo sinovi tvoje matere. In vsi blagoslovi, s katerimi je Gospod blagoslovil mene in blagoslovil Abrahama, mojega očeta, naj bodo podeljeni tebi in tvojemu potomstvu na veke. Preklet bodi, kdor te preklinja, in blagoslovljen bodi, kdor te blagoslavlja.«
25 Ko je Izak nehal blagosloviti svojega sina Jakoba in je Jakob odšel od svojega očeta Izaka, se je skril. Njegov brat Ezav pa se je vrnil z lova.
26 In tudi on je pripravil okusno jed in jo prinesel očetu ter mu rekel: »Naj vstane moj oče in jej od moje divjačine, da me bo tvoja duša blagoslovila.«
27 Izak, njegov oče, mu je rekel: »Kdo si?« Rekel mu je: »Jaz sem tvoj prvorojenec, tvoj sin Ezav. Storil sem, kakor si mi zapovedal.«
28 Izak se je zelo začudil in rekel: »Kdo je tisti, ki je lovil in ujel ter mi prinesel, in sem vse jedel, preden si prišel, in sem ga blagoslovil. Blagoslovljen bo on in vse njegovo potomstvo na veke.«
29 Ko je Ezav slišal besede svojega očeta Izaka, je zavpil z velikim in grenkim jokom in rekel očetu: »Blagoslovi tudi mene, oče!«
30 In mu je rekel: »Tvoj brat je prišel z zvijačo in ti je vzel blagoslov.« On pa je rekel: »Zdaj vem, zakaj se imenuje Jakob. Glej, že dvakrat me je prevaral: vzel mi je prvorojenstvo in zdaj mi je vzel blagoslov.«
31 In rekel je: »Ali nisi zame prihranil blagoslova, oče?« Izak je odgovoril in rekel Ezavu: »Glej, postavil sem ga za tvojega gospodarja in vse njegove brate sem mu dal za služabnike. Z obilico žita, vina in olja sem ga okrepil. Kaj naj torej storim zate, sin moj?«
32 Ezav pa reče Izaku, svojemu očetu: »Ali imaš samo en blagoslov, oče? Blagoslovi tudi mene, oče!«
33 Ezav je povzdignil glas in jokal. Izak pa mu je odgovoril: »Glej, daleč od rose zemlje bo tvoje prebivališče in daleč od rose neba od zgoraj.«
34 In s svojim mečem boš živel in služil svojemu bratu. In ko boš postal velik in boš stresel njegov jarem z vratu, boš grešil v smrtnem grehu in tvoje seme bo izkoreninjeno izpod neba.«
35 Ezav pa je grozil Jakobu zaradi blagoslova, s katerim ga je blagoslovil njegov oče, in si je rekel v srcu: »Naj pridejo dnevi žalovanja za mojim očetom, da ubijem svojega brata Jakoba.«

POGLAVJE 27

1 Besede Ezava, njenega starejšega sina, so bile Rebeki v sanjah sporočene. Rebeka je poslala in poklicala svojega mlajšega sina Jakoba.
2 in mu rekel: »Glej, tvoj brat Ezav se ti bo maščeval in te bo ubil.«
3 Zdaj pa, sin moj, poslušaj moj glas, vstani in zbeži k mojemu bratu Labanu v Haran, in ostani pri njem nekaj dni, dokler se bratova jeza ne umiri in on ne odvrne od tebe ter pozabi vse, kar si storil; potem bom poslal in te od tam pripeljal.«
4 Jakob pa je rekel: »Ne bojim se; če me hoče ubiti, ga bom ubil.«
5 Ona pa mu je rekla: »Naj ne ostanem brez obeh sinov v enem dnevu.«
6 Jakob pa je rekel materi Rebeki: »Glej, veš, da se je moj oče postaral in ne vidi več, ker so mu oči blede. Če ga zapustim, se mu bo zdelo hudo, ker ga zapustim in grem od tebe. Oče se bo razjezil in me bo preklel. Ne bom šel; samo takrat bom šel.«
7 Rebeka pa reče Jakobu: »Šla bom noter in se pogovorila z njim, pa te bo odpustil.«
8 Rebeka je šla noter in rekla Izaku: »Gnusi se mi življenje zaradi dveh Hetovih hčera, ki si ju je Ezav vzel za ženi. Če pa si Jakob vzame ženo izmed hčera dežele, kakor sta ti, zakaj naj potem živim? Kajti hčere kanaanske so hudobne.«
9 Izak je poklical Jakoba, ga blagoslovil, ga opomnil in mu rekel: »Ne vzemi si žene nobene od kanaanskih hčera!«
10 Vstani in pojdi v Mezopotamijo, v hišo Betuela, očeta tvoje matere, in si od tam vzemi ženo, eno od hčer Labana, brata tvoje matere.
11 Bog Vsemogočni naj te blagoslovi, naj te namnoži in pomnoži, da boš postal skupnost narodov. Blagoslove mojega očeta Abrahama naj ti da tebi in tvojemu potomstvu za teboj, da podeduješ deželo svojega tujcev in vso deželo, ki jo je Bog dal Abrahamu. Pojdi, sin moj, v miru!«
12 Izak je odposlal Jakoba, in ta je šel v Mezopotamijo k Labanu, sinu Betuela Sirca, bratu Rebeke, Jakobove matere.
13 Ko je Jakob vstal, da bi šel v Mezopotamijo, se je Rebeka žalostila za sinom in jokala.
14 Izak pa je rekel Rebeki: »Sestra moja, ne jokaj zaradi Jakoba, mojega sina; kajti v miru odhaja in v miru se bo vrnil.«
15 Najvišji Bog ga bo varoval vsega hudega in bo z njim, kajti ne bo ga zapustil vse njegove dni;
16 Vem namreč, da bodo njegove poti uspevale v vsem, kamor koli bo šel, dokler se ne vrne k nam v miru in ga ne bomo videli v miru.
17 Ne boj se zanj, sestra moja, kajti hodi po pravi poti in je popoln mož, zvest je in ne bo pogubljen. Ne jokaj.«
18 Izak pa je tolažil Rebeko zaradi njenega sina Jakoba in ga blagoslovil.
19 Jakob pa je šel od Vodnjaka prisege v Haran v prvem letu drugega tedna štiriinštiridesetega jubileja. V Luz na gorah, to je v Betel, je prišel ob mlaju prvega meseca tega tedna. Zvečer je prišel na tisti kraj in se tisto noč obrnil s poti proti zahodu. In tam je spal, ker je sonce že zašlo.
20 Vzel je enega od kamnov s tistega kraja in ga položil k glavi pod drevo, nato pa je potoval sam in zaspal.
21 In tisto noč je sanjal, in glej, lestev, postavljena na zemlji, in njen vrh je segal do neba, in glej, angeli Gospodovi so se vzpenjali in spuščali po njej; in glej, Gospod je stal na njej.
22 In spregovoril je Jakobu in rekel: »Jaz sem GOSPOD, Bog Abrahama, tvojega očeta, in Bog Izaka; deželo, v kateri spiš, bom dal tebi in tvojemu potomstvu za teboj.«

23 Tvojega potomstva bo kakor prahu zemlje in razmnožil se boš proti zahodu in vzhodu, proti severu in jugu, in v tebi in v tvojem potomstvu bodo blagoslovljene vse družine narodov.
24 Glej, jaz bom s teboj in te bom varoval, kamor koli pojdeš, in te bom v miru pripeljal nazaj v to deželo, kajti ne bom te zapustil, dokler ne storim vsega, kar sem ti naročil.«
25 Jakob se je zbudil iz spanca in rekel: »Resnično, ta kraj je hiša Gospodova, pa nisem vedel.« Prestrašil se je in rekel: »Strašljiv je ta kraj, ki ni nič drugega kot hiša Božja in to so nebeška vrata.«
26 Jakob je zgodaj zjutraj vstal, vzel kamen, ki si ga je bil položil pod glavo, in ga postavil za steber za znamenje ter na njegov vrh vlil olje. In ta kraj je imenoval Betel, prej pa se je kraj imenoval Luz.
27 Jakob je zaobljubil Gospodu: »Če bo Gospod z menoj in me bo varoval na tej poti, po kateri grem, in mi bo dal kruha za jesti in oblačil, da se oblečem, da se bom v miru vrnil v očetovo hišo, bo Gospod moj Bog in ta kamen, ki sem ga postavil za spomenik za znamenje na tem kraju, bo Gospodova hiša in od vsega, kar mi daš, ti bom dal desetino, moj Bog.«

POGLAVJE 28

1 Odpravil se je na pot in prišel v vzhodno deželo k Labanu, Rebekinmu bratu, in bil je pri njem ter mu služil za svojo hčer Rahelo en teden.
2 In v prvem letu tretjega tedna [2122 AM] mu je rekel: »Daj mi mojo ženo, za katero sem ti služil sedem let.« In Laban je rekel Jakobu: »Dal ti bom tvojo ženo.«
3 Laban je priredil gostijo in vzel svojo starejšo hčer Leo ter jo dal Jakobu za ženo, svojo deklo Zilpo pa ji je dal za deklo; Jakob pa ni vedel, kajti mislil je, da je Rahela.
4 In šel je k njej, in glej, bila je Lea. Jakob se je razjezil na Labana in mu rekel: »Zakaj si mi tako ravnal? Ali ti nisem služil za Rahelo in ne za Leo? Zakaj si mi storil krivico?«
5 Vzemi svojo hčer, pa grem, kajti hudo si mi storila.« Jakob je namreč ljubil Rahelo bolj kot Leo, kajti Leine oči so bile šibke, a postave zelo lepe; Rahela pa je imela lepe oči in lepo in zelo lepo postavo.
6 Laban pa je rekel Jakobu: »V naši deželi se ne dela tako, da bi dali mlajšo pred starejšo.« In to ni prav, kajti tako je določeno in zapisano na nebeških ploščah, da nihče ne sme dati svoje mlajše hčere pred starejšo, ampak da starejšo najprej, mlajšo pa za njo. In moža, ki to stori, v nebesih zapišejo kot krivega, in nihče ni pravičen, ki to stori, kajti to dejanje je hudo pred Gospodom.
7 Izraelovim sinovom pa zapovejte, naj tega ne storijo; naj ne jemljejo in ne dajejo mlajšega, preden ne dajo starejšega, kajti to je zelo hudobno.
8 Laban pa je rekel Jakobu: »Naj mine sedem dni tega praznika, potem ti bom dal Rahelo, da mi boš služil še sedem let in pasel moje ovce, kakor si pasel prejšnji teden.«
9 Ko je minilo sedem dni Lejinega praznika, je Laban dal Rahelo Jakobu, da bi mu služil še sedem let, Raheli pa je dal Bilho, Zilpino sestro, za deklo.
10 In služil je še sedem let za Rahelo, kajti Lea mu je bila dana zastonj.
11 Gospod je odprl Lejino maternico in spočela je ter rodila Jakobu sina, ki mu je dal ime Ruben, štirinajsti dan devetega meseca, v prvem letu tretjega tedna. [2122 AM]
12 Rahelino maternico pa je imel zaprto, kajti GOSPOD je videl, da je Lea osovražena, Rahela pa ljubljena.
13 Jakob je spet šel k Lei in spočela je ter rodila Jakobu drugega sina, ki mu je dal ime Simeon, enaindvajsetega dne desetega meseca, v tretjem letu tega tedna. [2124 AM]
14 Jakob je spet šel k Lei in spočela je ter mu rodila tretjega sina, in dal mu je ime Levi, ob mlaju prvega meseca v šestem letu tega tedna. [2127 AM]
15 Jakob je spet šel k njej in spočela je ter mu rodila četrtega sina, ki mu je dal ime Juda, petnajstega dne tretjega meseca, v prvem letu četrtega tedna. [2129 AM]
16 Zaradi vsega tega je Rahela zavidala Lei, ker ni rodila, in rekla je Jakobu: »Daj mi otrok!« Jakob pa je rekel: »Sem ti mar odrekel sadove tvojega telesa? Sem te mar zapustil?«
17 Ko je Rahela videla, da je Lea rodila Jakobu štiri sinove: Rubena, Simeona, Levija in Judo, mu je rekla: »Pojdi k moji dekli Bilhi! Spočela bo in mi rodila sina.« (In dala mu je svojo deklo Bilho za ženo.)
18 In šel je k njej, in spočela je in mu rodila sina, in dal mu je ime Dan, devetega dne šestega meseca, v šestem letu tretjega tedna. [2127 AM]
19 Jakob je šel spet k Bilhi drugič in spočela je ter rodila Jakobu drugega sina. Rahela mu je dala ime Neftali, peti dan sedmega meseca, v drugem letu četrtega tedna. [2130 AM]
20 Ko je Lea videla, da je postala nerodovitna in ni več rodila, je zavidala Raheli in dala je tudi svojo deklo Zilpo Jakobu za ženo. In spočela je in rodila sina. Lea mu je dala ime Gad, dvanajstega dne osmega meseca, v tretjem letu četrtega tedna. [2131 AM]
21 In spet je šel k njej, in spočela je in mu rodila drugega sina, in Lea mu je dala ime Aser, drugega dne enajstega meseca, v petem letu četrtega tedna. [2133 AM]
22 Jakob je šel k Lei in spočela je ter rodila sina, ki mu je dala ime Isahar, četrtega dne petega meseca, v četrtem letu četrtega tedna, in ga dala dojilji.
23 Jakob se je spet spravil k njej in spočela je ter rodila dva (otroka), sina in hčer. Sinu je dala ime Zabulon, hčeri pa ime Dina, sedmega leta sedmega meseca, v šestem letu četrtega tedna. [2134 AM]
24 Gospod pa se je usmilil Rahele in ji odprl maternico. Spočela je in rodila sina, ki mu je dala ime Jožef, ob mlaju četrtega meseca, v šestem letu tega četrtega tedna. [2134 AM]
25 V dneh, ko se je rodil Jožef, je Jakob rekel Labanu: »Daj mi moje žene in sinove, da grem k svojemu očetu Izaku in si zgradim hišo. Kajti dopolnil sem leta, v katerih sem ti služil za tvoji dve hčeri, in potem grem v hišo svojega očeta.«
26 Laban pa reče Jakobu: »Ostani pri meni za svoje plačilo in spet mi pasi moje črede ter vzemi svoje plačilo.«
27 In dogovorili so se, da mu bo kot plačilo dal jagnjeta in kozličke, ki so se skotili črni, lisasti in beli, (to) naj bo njegovo plačilo.
28 In vse ovce so skotile lisaste, pikaste in črne, različno označene, in skotile so spet jagnjeta, podobna sebi, in vsa lisasta so bila Jakobova, tista pa ne, so bila Labanova.

29 Jakobovo imetje se je silno pomnožilo in imel je vole, ovce, osle, kamele, služabnike in dekle.
30 Laban in njegovi sinovi so zavidali Jakobu, zato mu je Laban vzel ovce in ga hudobno opazoval.

POGLAVJE 29

1 Ko je Rahela rodila Jožefa, je Laban šel strižit svoje ovce, kajti bile so od njega oddaljene tri dni hoda.
2 Jakob je videl, da gre Laban striči svoje ovce, in poklical je Leo in Rahelo ter jima prijazno rekel, naj gresta z njim v kanaansko deželo.
3 Povedal jim je namreč, kako je vse videl v sanjah, vse, kar mu je rekel, naj se vrne v očetovo hišo. Rekli so: »Kamor koli greš, bomo šli s teboj.«
4 Jakob je blagoslovil Boga svojega očeta Izaka in Boga svojega očeta Abrahama. Vstal je, sedel na svoje žene in otroke, vzel vse svoje imetje, prečkal reko in prišel v gileadsko deželo. Jakob pa je Labanu prikril svoj namen in mu ni povedal.
5 V sedmem letu četrtega tedna se je Jakob obrnil proti Gileadu, v prvem mesecu, enaindvajsetega dne tega meseca. [2135 AM] Laban pa ga je zasledoval in dohitel Jakoba na gori Gileadski v tretjem mesecu, trinajstega dne tega meseca.
6 Gospod mu ni dovolil, da bi Jakobu storil kaj hudega, kajti prikazal se mu je v sanjah ponoči. In Laban je govoril z Jakobom.
7 Petnajsti dan tistega dne je Jakob priredil gostijo za Labana in za vse, ki so prišli z njim, in Jakob je tisti dan prisegel Labanu in tudi Laban Jakobu, da ne smeta nihče od njih prečkati gore Gilead z zlobnim namenom.
8 In tam je naredil kup za pričo; zato se ta kraj imenuje: 'Kup priče', po tem kupu.
9 Pred tem pa so gileadsko deželo imenovali dežela Refaimov, kajti to je bila dežela Refaimov in Refaimovi so se rodili (tam), velikani, visoki od deset, devet, osem do sedem komolcev.
10 Njihovo prebivališče se je raztezalo od dežele Amonovih sinov do gore Hermon, sedeži njihovega kraljestva pa so bili Karnajim, Aštarot, Edrei, Misur in Beon.
11 In GOSPOD jih je pokončal zaradi hudobnosti njihovih dejanj; kajti bili so zelo hudobni, in Amorejci so prebivali namesto njih, hudobni in grešni, in ni danes ljudstva, ki bi do konca storilo vse njihove grehe, in nimajo več časa živeti na zemlji.
12 Jakob je odpustil Labana in ta je odšel v Mezopotamijo, deželo na Vzhodu, Jakob pa se je vrnil v gileadsko deželo.
13 In prečkal je Jabok v devetem mesecu, enajstega dne tega meseca. Tistega dne je prišel k njemu njegov brat Ezav in se je z njim spravil ter odšel od njega v deželo Seir. Jakob pa je prebival v šotorih.
14 In v prvem letu petega tedna v tem jubileju [2136 AM] je prečkal Jordan in prebival onkraj Jordana ter pasel svoje ovce od morja Gomila do Betsana in Dotana in do Akrabimskega gozda.
15 In poslal je očetu Izaku vse svoje premoženje, oblačila, hrano, meso, pijačo, mleko, maslo, sir in nekaj datljev iz doline.
16 In tudi materi Rebeki štirikrat na leto, med meseci, med oranjem in žetvijo, med jesenjo in dežjem ter med zimo in pomladjo, v Abrahamov stolp.
17 Izak se je namreč vrnil od Vodnjaka prisege in šel v stolp svojega očeta Abrahama ter tam prebival ločeno od svojega sina Ezava.
18 V dneh, ko je Jakob šel v Mezopotamijo, si je Ezav vzel za ženo Mahalato, hčer Izmaelovo, in zbral vse črede svojega očeta in njegove žene ter šel gor in se naselil na gori Seir, očeta svojega Izaka pa je pustil samega pri Vodnjaku prisege.
19 Izak pa je šel od Vodnjaka prisege in se naselil v stolpu svojega očeta Abrahama na gorovju Hebronu.
20 In tja je Jakob pošiljal vse, kar je od časa do časa pošiljal očetu in materi, vse, kar sta potrebovala, in blagoslavljala sta Jakoba z vsem srcem in z vso dušo.

POGLAVJE 30

1 V prvem letu šestega tedna [2143 AM] je v četrtem mesecu v miru odšel v Salem, vzhodno od Sihema.
2 In tam so odpeljali Dino, Jakobovo hčer, v hišo Sihema, sina Hemórja, Hevejca, kneza dežele, in je ležal z njo in jo oskrunil. Bila je še majhna deklica, stara dvanajst let.
3 In prosil je očeta in njene brate, da bi mu jo dali za ženo. Jakob in njegovi sinovi so se razjezili zaradi sihemskih mož, kajti oskrunili so Dino, njihovo sestro, in govorili so z njimi hudobno, zvijačno ravnali z njimi in jih prevarali.
4 Simeon in Levi sta nepričakovano prišla v Sihem in izvršila sodbo nad vsemi sihemskimi možmi ter pobila vse može, ki sta jih v njem našla, in nista pustila v njem niti enega preživelega; vse sta mučila, ker so onečastili njuno sestro Dino.
5 In tako naj se odtlej ne zgodi več, da bi bila hči Izraelova oskrunjena; kajti v nebesih je določena sodba proti njim, da z mečem pokončajo vse može Sihemcev, ker so Izraelu povzročili sramoto.
6 In Gospod jih je izročil v roke Jakobovih sinov, da bi jih pokončali z mečem in izvršili nad njimi sodbo, in da se v Izraelu ne bi več zgodilo kaj takega, da bi bila oskrunjena devica Izraelova.
7 Če pa kdo v Izraelu hoče dati svojo hčer ali sestro kateremu koli moškemu, ki je iz potomstva poganov, naj umre in ga kamenjajo, kajti sramoto je povzročil v Izraelu; žensko pa naj sežgejo v ognju, ker je oskrunila ime hiše svojega očeta, in bo iztrebljena iz Izraela.
8 In prešuštnica in nečistost naj se ne najde v Izraelu vse dni rodov na zemlji; kajti Izrael je svet Gospodu in vsak, ki ga je oskrunil, bo zagotovo umrl; naj ga kamenjajo.
9 Kajti tako je bilo določeno in zapisano na nebeških ploščah glede vsega Izraelovega potomstva: Kdor ga oskruni, bo zagotovo umrl in bo kamenjan.
10 In ta postava nima omejitve dni, ni odpuščanja in ni sprave. Mož, ki je oskrunil svojo hčer, bo iztrebljen sredi vsega Izraela, ker je dal svoje potomstvo Molohu in je ravnal brezbožno, da bi ga oskrunil.
11 In ti, Mojzes, zapoveduj Izraelovim otrokom in jih opominjaj, naj ne dajejo svojih hčera poganom in naj ne jemljejo za svoje sinove nobene od hčera poganov, kajti to je gnusoba pred Gospodom.

12 Zato sem ti v besedah postave zapisal vsa dejanja Sihemcev, ki so jih storili zoper Dino, in kako so govorili Jakobovi sinovi: »Ne bomo dali svoje hčere neobrezanemu možu, kajti to bi nam bilo v sramoto.«
13 To je v sramoto Izraelu, tistim, ki živijo, in tistim, ki jemljejo hčere poganov; kajti to je nečisto in gnusobno Izraelu.
14 Izrael ne bo prost te nečistosti, če ima ženo izmed hčera poganov ali če katero od svojih hčera da možu, ki je izmed poganov.
15 Kajti nadloga za nadlogo in prekletstvo za prekletstvom, in vsaka sodba, nadloga in prekletstvo ga bodo zadele. Če bo to storil ali si bo zakril oči pred tistimi, ki se nečistujejo, ali pred tistimi, ki oskrunjajo Gospodovo svetišče, ali pred tistimi, ki skrunijo njegovo sveto ime, bo ves narod skupaj sojen zaradi vse nečistosti in skrunjenja tega človeka.
16 In ne bodo gledali na osebo in ne bodo sprejemali iz njegovih rok sadja, daritev, žgalnih daritev in tolšče, niti vonja sladkega duha, da bi ga sprejeli. In tako se bo zgodilo z vsakim moškim ali žensko v Izraelu, ki oskruni svetišče.
17 Zato sem ti zapovedal in rekel: Pričaj to pričevanje Izraelu! Poglej, kako se je zgodilo Sihemcem in njihovim sinovom, kako so bili izročeni v roke dveh Jakobovih sinov, ki sta ju mučila in ubila. To jima je bilo šteto v pravičnost in zapisano jima je bilo v pravičnost.
18 In Levijev potomec je bil izbran za duhovništvo in za levite, da bi lahko nenehno služili pred Gospodom, kakor mi, in da bi bili Levi in njegovi sinovi blagoslovljeni na veke; kajti goreče je bil, da bi izvrševal pravičnost in sodbo in maščeval vse, ki so se dvignili proti Izraelu.
19 In tako so na nebeške plošče v pričevanje o njegovi naklonjenosti zapisali blagoslov in pravičnost pred Bogom vseh:
20 In spominjamo se pravičnosti, ki jo je človek izpolnjeval v svojem življenju, v vseh obdobjih leta; dokler je ne bodo zapisali tisoč rodov, in to bo prišlo k njemu in k njegovim potomcem po njem, in zapisan je bil na nebeških ploščah kot prijatelj in pravični mož.
21 Vse to poročilo sem ti napisal in ti zapovedal, da poveš Izraelovim sinovom, naj ne grešijo, ne prestopajo odlokov in ne prelomijo zaveze, ki jim je bila določena, ampak naj jo izpolnjujejo in bodo zapisani kot prijatelji.
22 Če pa bodo prestopili pravila in na vsak način delali nečistost, bodo zapisani na nebeških ploščah kot nasprotniki in bodo iztrebljeni iz knjige življenja in vpisani v knjigo tistih, ki bodo pogubljeni, in med tiste, ki bodo izkoreninjeni iz zemlje.
23 In tistega dne, ko so Jakobovi sinovi ubili Sihema, je bilo v nebesih zapisano pismo v njihovo milost, da so izvršili pravičnost, poštenost in maščevanje nad grešniki, in zapisano je bilo v blagoslov.
24 In Dino, svojo sestro, so odpeljali iz hiše v Sihemu in odpeljali v ujetništvo vse, kar je bilo v Sihemu, njihove ovce, njihove vole, njihove osle, vse njihovo bogastvo in vse njihove črede, in vse to pripeljali k svojemu očetu Jakobu.
25 Grajal jih je, ker so mesto pokončali z mečem, kajti bal se je prebivalcev dežele, Kanaancev in Perizejcev.
26 Strah pred Gospodom je padel na vsa mesta okoli Sihema in niso se vzdignili, da bi zasledovali Jakobove sinove, kajti groza jih je obšla.

POGLAVJE 31

1 Ob mlaju v mesecu Jakob reče vsemu ljudstvu svoje hiše: »Očistite se in preoblecite svoja oblačila, nato pa vstanimo in pojdimo v Betel, kjer sem mu dal zaobljubo tistega dne, ko sem bežal pred svojim bratom Ezavom, ker je bil z menoj in me je v miru pripeljal v to deželo, vi pa odpravite tuje bogove, ki so med vami.«
2 In odvrgli so tuje bogove in tisto, kar so imeli v ušesih in kar so imeli na vratu, in malike, ki jih je Rahela ukradla svojemu očetu Labanu, je v celoti dala Jakobu. Ta jih je sežgal, razbil in uničil ter jih skril pod hrastom, ki je v sihemski deželi.
3 V sedmem mesecu, ob mlaju, je šel v Betel. Na mestu, kjer je spal, je zgradil oltar in tam postavil spomenik. Sporočil je očetu Izaku in materi Rebeki, naj pride k njemu na daritev.
4 Izak pa je rekel: »Naj pride moj sin Jakob, da ga vidim, preden umrem.«
5 Jakob je šel k očetu Izaku in materi Rebeki, v hišo očeta Abrahama. S seboj je vzel dva sinova, Levija in Juda, in prišel je k očetu Izaku in materi Rebeki.
6 Rebeka je prišla iz stolpa pred stolp, da bi poljubila Jakoba in ga objela; kajti njen duh se je oživel, ko je slišala: »Glej, tvoj sin Jakob prihaja.« In ga je poljubila.
7 In zagledala je njegova dva sinova in ju prepoznala ter mu rekla: »Sta to tvoja sinova, sin moj?« Objela ju je, poljubila in ju blagoslovila, rekoč: »V vama bo Abrahamovo potomstvo postalo slavno in vidva bosta blagoslov na zemlji.«
8 Jakob je šel k svojemu očetu Izaku v sobo, kjer je ležal, in z njim sta bila njegova sinova. Prijel je očeta za roko, se sklonil in ga poljubil. Izak se je oklenil vratu svojega sina Jakoba in jokal ob njegovem vratu.
9 Tema je zapustila Izakove oči in zagledal je Jakobova sinova, Levija in Juda, ter rekel: »Sta to tvoja sinova, sin moj? Saj sta ti kakor ti.«
10 In mu je rekel, da so resnično njegovi sinovi: »In resnično si videl, da so resnično moji sinovi.«
11 In približala sta se mu, in on se je obrnil, ju poljubil in ju objel skupaj.
12 In duh prerokovanja se je spustil v njegova usta in prijel je Levija za desnico, Juda pa za levico.
13 In obrnil se je najprej k Leviju in ga začel blagoslavljati prvega ter mu rekel: »Bog vseh, sam Gospod vseh vekov, naj blagoslovi tebe in tvoje otroke skozi vse veke.«
14 In GOSPOD naj tebi in tvojemu potomstvu da veličino in veliko slavo ter naj tebi in tvojemu potomstvu izmed vsega mesa prihaja, da bi služili v njegovem svetišču kakor angeli obličja in kakor sveti. (Tudi) kakor oni bodo potomci tvojih sinov v slavo, veličino in svetost in naj jih naredi velike na vse veke.
15 In bodo sodniki in knezi in poglavarji vsega potomstva Jakobovih sinov; govorili bodo besedo Gospodovo v pravičnosti in sodili bodo vse njegove sodbe v pravičnosti. In oznanjali bodo moje poti Jakobu in moje steze Izraelu.

Blagoslov Gospodov bo dan v njihovih ustih, da blagoslovijo vse potomstvo ljubljenega.
16 Mati tvoja ti je dala ime Levi, in prav ti je dala ime: pridružil se boš Gospodu in boš tovariš vseh Jakobovih sinov; njegova miza bodi tvoja, in jejte jo ti in tvoji sinovi; in tvoja miza bodi polna za vse rodove in tvoja hrana naj ne zmanjka za vse veke.
17 In vsi, ki te sovražijo, naj se pred teboj zvrnejo, in vsi tvoji nasprotniki naj bodo izkoreninjeni in poginili! Blagoslovljen bodi, kdor te blagoslavlja, in preklet bodi vsak narod, ki te preklinja!«
18 Judu pa je rekel: »Naj ti GOSPOD da moč in oblast, da poteptaš vse, ki te sovražijo. Knez boš, ti in eden od tvojih sinov, nad Jakobovimi sinovi. Naj se tvoje ime in ime tvojih sinov razširi in preide vso deželo in kraj. Tedaj se bodo narodi bali pred teboj in vsi narodi se bodo tresli.«
19 V tebi bo pomoč Jakobova in v tebi bo rešitev Izraelova.
20 Ko boš sedel na prestolu časti svoje pravičnosti, bo velik mir za vse potomstvo sinov ljubljenega. Blagoslovljen bodi, kdor te blagoslavlja! Vsi pa, ki te sovražijo, te stiskajo in preklinjajo, bodo izkoreninjeni in uničeni z zemlje in bodo prekleti.«
21 Obrnil se je in ga spet poljubil, objel in se zelo razveselil, kajti v resnici je videl sinove svojega sina Jakoba.
22 In stopil je izpod njegovih nog, padel na tla in se mu priklonil. Blagoslovil jih je in tisto noč počival tam z Izakom, svojim očetom, in jedla sta in pila z veseljem.
23 In uspaval je oba Jakobova sinova, enega na svoji desnici in drugega na levici, in to se mu je štelo v pravičnost.
24 Jakob je ponoči povedal očetu vse, kako mu je GOSPOD izkazal veliko usmiljenje in kako mu je pomagal na vseh njegovih poteh ter ga varoval pred vsem hudim.
25 Izak je hvalil Boga svojega očeta Abrahama, ki ni odvzel svojega usmiljenja in pravičnosti sinovom svojega služabnika Izaka.
26 Zjutraj je Jakob povedal očetu Izaku zaobljubo, ki jo je dal GOSPODU, in prikazen, ki jo je videl, in da je zgradil oltar in da je vse pripravljeno za daritev pred GOSPODOVO, kakor je zaobljubil, in da je prišel, da ga posadi na osla.
27 Izak pa reče svojemu sinu Jakobu: »Ne morem iti s teboj, ker sem star in ne morem več prenašati poti. Pojdi, sin moj, v miru, kajti danes sem star sto petinšestdeset let; ne morem več hoditi. Posadi svojo mater (na osla) in naj gre s teboj.«
28 Vem, sin moj, da si prišel zaradi mene, in blagoslovljen bodi ta dan, ko si me videl živega, in tudi jaz sem videl tebe, sin moj.
29 Naj ti bo uspelo in izpolniš zaobljubo, ki si jo dal; in ne odlašaj s svojo zaobljubo, kajti zanjo boš moral odgovarjati. Zato sedaj pohiti, da jo izpolniš, in naj bo zadovoljen Tisti, ki je vse ustvaril, komur si dal to zaobljubo.«
30 Rebeki je rekel: »Pojdi z Jakobom, svojim sinom!« Rebeka je šla z Jakobom, svojim sinom, in Debora z njo, in prišli so v Betel.
31 Jakob se je spomnil molitve, s katero ga je oče blagoslovil, njega in njegova dva sinova, Levija in Juda, in se je veselil ter slavil Boga svojih očetov, Abrahama in Izaka.
32 In rekel je: 'Zdaj vem, da imam večno upanje, in tudi moji sinovi, pred Bogom vseh'; in tako je bilo določeno glede obeh; in zapisala sta to kot večno pričevanje na nebeških ploščah, kako ju je Izak blagoslovil.

POGLAVJE 32

1 In tisto noč je ostal v Betelu. Levi je sanjal, da so ga posvetili in postavili za duhovnika Najvišjega Boga, njega in njegove sinove za vedno. Zbudil se je iz spanca in hvalil GOSPODA.
2 Jakob je vstal zgodaj zjutraj, štirinajstega tega meseca, in dal desetino od vsega, kar je prišlo z njim, od ljudi in živine, od zlata in od vsake posode in oblačila, da, dal je desetino od vsega.
3 Tiste dni je Rahela spočela s svojim sinom Benjaminom. Jakob je štel svoje sinove od sebe navzgor. Levi je padel v delež Gospodov. Oče ga je oblekel v duhovniška oblačila in mu napolnil roke.
4 Petnajstega tega meseca je prinesel k oltarju štirinajst volov izmed goveda, osemindvajset ovnov, devetinštirideset ovac, sedem jagnjet in enaindvajset kozlov kot žgalno daritev na daritveni oltar, v prijeten vonj pred Bogom.
5 To je bila njegova daritev zaradi zaobljube, ki jo je dal, da bo dal desetino, skupaj z njihovimi sadnimi in pitnimi daritvami.
6 Ko je ogenj požrl vse, je zažgal kadilo na ognju nad ognjem in v zahvalno daritev dva vola, štiri ovne, štiri ovce, štiri kozle, dve enoletni ovci in dva kozliča; in tako je delal vsak dan sedem dni.
7 In on, vsi njegovi sinovi in njegovi možje so to jedli z veseljem sedem dni ter slavili in se zahvaljevali GOSPODU, ki ga je rešil iz vse njegove stiske in mu dal zaobljubo.
8 Od vseh čistih živali je dal desetino in daroval žgalno daritev, nečiste pa ni dal svojemu sinu Leviju, ampak mu je dal vse duše ljudi.
9 Levi je opravljal duhovniško službo v Betelu pred svojim očetom Jakobom, prednostno pred svojimi desetimi brati. Tam je bil duhovnik. Jakob je dal zaobljubo. Tako je desetino vrnil Gospodu in jo posvetil, in postala je sveta zanj.
10 In zato je na nebeških ploščah kot zakon določeno, da se desetina spet daje, da se desetina uživa pred Gospodom iz leta v leto, na kraju, kjer je izbrano, da tam prebiva njegovo ime, in ta zakon nima omejitve dni za vedno.
11 Ta odlok je napisan, da se iz leta v leto izpolnjuje z uživanjem druge desetine pred Gospodom na kraju, kjer je bila izbrana, in da od tega leta v naslednje leto ne ostane nič od nje.
12 Kajti v svojem letu se bo seme uživalo do dni žetve semena v letu, vino do dni vina in olje do dni njegove sezone.
13 Vse, kar od tega ostane in se postara, naj se šteje za oskrunjeno; naj se sežge z ognjem, ker je nečisto.
14 In tako naj ga jedo skupaj v svetišču in naj ne pustijo, da se postara.
15 Vse desetine goveda in ovce bodo svete Gospodu in bodo pripadale njegovim duhovnikom, ki jih bodo jedli

pred njim iz leta v leto; kajti tako je določeno in vklesano glede desetine na nebeških ploščah.
16 In naslednjo noč, dvaindvajsetega dne tega meseca, se je Jakob odločil, da bo zgradil tisti kraj in obdal dvorišče z obzidjem ter ga posvetil in ga naredil svetega za vedno, zase in za svoje otroke za njim.
17 In Gospod se mu je prikazal ponoči in ga blagoslovil ter mu rekel: »Ne boš se več imenoval Jakob, ampak Izrael bodo imenovali tvoje ime.«
18 In mu je spet rekel: »Jaz sem Gospod, ki sem ustvaril nebo in zemljo, in te bom zelo namnožil in te bom močno namnožil, in iz tebe bodo prišli kralji in sodili bodo povsod, kamor je stopila noga človeških sinov.«
19 Tvojemu potomstvu bom dal vso zemljo pod nebom in sodili bodo vse narode po svojih željah. Potem bodo podedovali vso zemljo in jo podedovali za vedno.«
20 Ko je nehal govoriti z njim, je šel od njega gor. Jakob pa je gledal, dokler se ni dvignil v nebo.
21 In videl je v nočnem videnju, in glej, angel se je spustil z neba s sedmimi tablicami v rokah. Dal jih je Jakobu. Ta jih je prebral in spoznal vse, kar je bilo na njih zapisano, kar se bo zgodilo njemu in njegovim sinom skozi vse veke.
22 In pokazal mu je vse, kar je bilo napisano na ploščah, in mu rekel: »Ne zidaj tega kraja in ne delaj iz njega večnega svetišča in ne prebivaj tukaj, kajti to ni pravi kraj. Pojdi v hišo Abrahama, svojega očeta, in prebivaj pri Izaku, svojem očetu, do dneva očetove smrti.«
23 Kajti v Egiptu boš umrl v miru in v tej deželi boš častno pokopan v grobu svojih očetov z Abrahamom in Izakom.
24 Ne boj se, kajti kakor si videl in prebral, tako bo vse; in zapiši vse, kakor si videl in prebral.«
25 Jakob pa je rekel: »Gospod, kako se naj spomnim vsega, kar sem bral in videl?« Rekel mu je: »Vse te bom spomnil.«
26 In šel je gor od njega, se zbudil iz spanca in se spomnil vsega, kar je prebral in videl, in zapisal je vse besede, ki jih je prebral in videl.
27 In tam je praznoval še en dan in nanj daroval vse, kar je daroval v prejšnjih dneh, in ga imenoval Dodatek, kajti ta dan je bil dodan, prejšnje dni pa je imenoval Praznik.
28 In tako se je razodelo, da se bo zgodilo, in to je zapisano na nebeških ploščah: zato mu je bilo razodeto, da naj to obhaja in to doda sedmim dnem praznika.
29 In ime mu je bilo 'Dodatek', ker je bil zapisan med dnevi praznikov, glede na število dni v letu.
30 In ponoči, triindvajsetega dne tega meseca, je umrla Debora, Rebekina dojilja, in pokopali so jo pod mestom pod hrastom ob reki. Ta kraj je poimenoval Deborina reka in hrast Deborin hrast žalovanja.
31 Rebeka je šla in se vrnila domov k očetu Izaku. Jakob pa je po njej poslal ovne, ovce in kozle, da bi pripravila očetu jed, kakršno si je želel.
32 In šel je za svojo materjo, dokler ni prišel v deželo Kabratan, in se tam naselil.
33 Rahela je ponoči rodila sina in mu dala ime »Sin moje žalosti«, kajti trpela ga je, ko ga je rodila. Oče pa mu je dal ime Benjamin, enajstega dne osmega meseca, prvega dne šestega tedna tega jubileja. [2143 AM]
34 In Rahela je tam umrla in bila je pokopana v deželi Efrati, to je Betlehem. Jakob je postavil spomenik na Rahelinem grobu, na poti nad njenim grobom.

POGLAVJE 33

1 Jakob je šel in se naselil južno od Magdaladrefe. Ob mlaju desetega meseca je šel k svojemu očetu Izaku, on in njegova žena Lea.
2 Ruben je zagledal Bilho, Rahelino deklo, priležnico svojega očeta, kako se je skritem kopala v vodi, in jo je vzljubil.
3 Ponoči se je skril in šel v hišo Bilhe ter jo našel, kako spi sama na postelji v svoji hiši.
4 Legel je k njej. Ko se je zbudila, je videla, da leži Ruben z njo v postelji. Odkrila je rob svoje odeje, ga zgrabila in zavpila ter spoznala, da je to Ruben.
5 In osramotila se ga je, izpustila mu je roko in zbežal je.
6 Zaradi tega je zelo jokala in ni o tem povedala nikomur.
7 Ko se je Jakob vrnil in jo poiskal, mu je rekla: »Nisem čista zaradi tebe, kajti oskrunila sem se pred teboj; kajti Ruben me je oskrunil in je ponoči ležal z menoj. Spala sem in nisem opazila, dokler mi ni odkril suknje in spal z menoj.«
8 Jakob se je silno razsrdil na Rubena, ker je ležal z Bilho, ker je odkril očetovo krilo.
9 Jakob se ji ni več približal, ker jo je Ruben oskrunil. Kdor pa odkrije očetovo krilo, je zelo hudoben, kajti gnusen je pred Gospodom.
10 Zato je na nebeških ploščah zapisano in določeno, da moški ne sme ležati z ženo svojega očeta in ne sme odkrivati očetove obleke, kajti to je nečisto. Zagotovo bosta umrla skupaj, moški, ki leži z ženo svojega očeta, in ženska, kajti povzročila sta nečistost na zemlji.
11 In v narodu, ki si ga je izbral za posest, ne sme biti nič nečistega pred našim Bogom.
12 In spet je pisano drugič: »Preklet bodi, kdor leži z ženo svojega očeta, kajti odkril je očetovo sramoto.« In vsi Gospodovi sveti so rekli: »Naj bo tako, naj bo tako.«
13 In ti, Mojzes, zapoveduj Izraelovim sinovom, naj izpolnjujejo to besedo, kajti to je smrtna kazen in je nečisto, in ni večne sprave za človeka, ki je to storil, ampak ga je treba usmrtiti in zaklati, kamenjati in iztrebiti iz srede ljudstva našega Boga.
14 Kajti nihče, ki bi to storil v Izraelu, ne sme živeti niti en sam dan na zemlji, ker je gnusen in nečist.
15 In naj ne govorijo: Rubenu je bilo dano življenje in odpuščanje, potem ko je spal z očetovo priležnico, in tudi njej, čeprav je imela moža in je bil njen mož Jakob, njegov oče, še živ.
16 Kajti do tistega časa še ni bila razodeta uredba, sodba in postava v svoji popolnosti za vse, ampak v tvojih dneh (je bila razodeta) kot postava časov in dni in večna postava za večne rodove.
17 In za to postavo ni konca dni in ni sprave zanjo, ampak oboje mora biti izkoreninjeno sredi naroda; na dan, ko so jo storili, naj jih pobijejo.
18 In ti, Mojzes, zapiši to za Izraela, da se tega bodo držali in delali po teh besedah ter ne storili greha, ki bi jim prinesel smrt; kajti Gospod, naš Bog, je sodnik, ki ne gleda na osebo in ne sprejema daril.
19 In povej jim te besede zaveze, da jih bodo slišali in izpolnjevali ter se jih varovali, da ne bodo uničeni in izkoreninjeni iz dežele, kajti nečistost, gnusoba,

oskrunjenje in oskrunjenje so vsi, ki to počnejo na zemlji pred našim Bogom.
20 In ni večjega greha od nečistovanja, ki ga zagrešijo na zemlji; kajti Izrael je svet narod Gospodu, svojemu Bogu, in narod dediščine, in duhovniški in kraljevski narod ter (Njegova) last; in sredi svetega naroda se ne sme pojaviti takšna nečistost.
21 In v tretjem letu tega šestega tedna [2145 AM] so Jakob in vsi njegovi sinovi šli in se naselili v Abrahamovi hiši, blizu Izaka, njegovega očeta, in Rebeke, njegove matere.
22 In to so bila imena Jakobovih sinov: prvorojenec Ruben, Simeon, Levi, Juda, Isahar, Zebulon, Leini sinovi; in Rahelini sinovi, Jožef in Benjamin; in Bilhini sinovi, Dan in Neftali; in Zilpini sinovi, Gad in Aser; in Dina, Leina hči, edina Jakobova hči.
23 Prišli so in se priklonili Izaku in Rebeki. Ko so ju zagledali, so blagoslovili Jakoba in vse njegove sinove. Izak se je zelo razveselil, kajti zagledal je sinove svojega mlajšega sina Jakoba in jih blagoslovil.

POGLAVJE 34

1 In v šestem letu tega tedna štiriinštiridesetega jubileja [2148 AM] je Jakob poslal svoje sinove pasti svoje ovce in svoje služabnike z njimi na sihemske pašnike.
2 Sedem amorejskih kraljev se je zbralo proti njim, da bi jih pobili. Skrili so se pod drevesa in jim ugrabili živino.
3 Jakob, Levi, Juda in Jožef pa so bili v hiši z očetom svojim Izakom, kajti njegov duh je bil žalosten in ga niso mogli zapustiti. Benjamin pa je bil najmlajši in je zato ostal z očetom svojim.
4 In prišli so kralj(i) Tafuja in kralj(i) Arese, kralj(i) Seragana, kralj(i) Sela, kralj(i) Gaasa, kralj Betorona, kralj Maanisakirja in vsi, ki prebivajo v teh gorah in v gozdovih kanaanske dežele.
5 In Jakobu so to naznanili: »Glej, amorejski kralji so obkolili tvoje sinove in jim oropali črede.«
6 In vstal je iz svoje hiše, on in njegovi trije sinovi in vsi služabniki njegovega očeta in njegovi lastni služabniki, in šel je proti njim s šest tisoč možmi, oboroženimi z meči.
7 In pobil jih je na sihemskih pašnikih in zasledoval tiste, ki so bežali, in jih pobil z ostrino meča. Pobil je Areso, Tafuja, Saregana, Sela, Amanisakirja in Gagaasa ter si povrnil njegove črede.
8 In premagal jih je ter jim naložil davke, da so mu morali plačevati davek, pet koščkov sadja njihove zemlje, in zgradil je Robel in Tamnatares.
9 In vrnil se je v miru in sklenil z njimi mir, in postali so mu služabniki do dne, ko je šel on in njegovi sinovi v Egipt.
10 In v sedmem letu tega tedna [2149 AM] je poslal Jožefa, da bi iz svoje hiše v deželo Síhem povprašal o zdravju svojih bratov, in našel jih je v deželi Dotán.
11 Z njim so ravnali zvijačno in skovali zaroto proti njemu, da bi ga umorili. Toda premislili so si in ga prodali izmaelskim trgovcem, ki so ga odpeljali v Egipt in ga prodali Potifarju, faraonovemu evnuhu, glavnemu kuharju in duhovniku mesta Eleva.
12 Jakobovi sinovi so zaklali kozliča, pomočili Jožefovo suknjo v kri in jo poslali očetu Jakobu deseti dan sedmega meseca.
13 In žaloval je vso tisto noč, kajti zvečer so mu ga prinesli. Zgrabila ga je vročica od žalovanja zaradi svoje smrti in rekel je: »Huda zver je požrla Jožefa.« In vsi člani njegove hiše [so tisti dan žalovali z njim in] so žalovali in se ves tisti dan z njim.
14 Sinovi in hči so vstali, da bi ga tolažili, a se ni dal potolažiti zaradi sina.
15 Tistega dne je Bilha slišala, da je Jožef umrl, in umrla je žalujoč za njim. Živela je v Kafratefu. Tudi Dina, njegova hči, je umrla po Jožefovi smrti.
16 In te tri žalovanja so prišla na Izraela v enem mesecu. In pokopali so Bilho nasproti Rahelinemu grobu, in tam so pokopali tudi Dino, njeno hčer.
17 In žaloval je za Jožefom eno leto in ni nehal, kajti rekel je: »Naj grem v grob žalujoč za svojim sinom.«
18 Zato je Izraelovim otrokom določeno, da se desetega dne sedmega meseca – na dan, ko je do očeta Jakoba prišla novica, zaradi katere je jokal za Jožefom – ponižajo, da se desetega dne sedmega meseca enkrat na leto spravijo s kozličkom za svoje grehe, kajti užalili so očetovo naklonjenost do sina Jožefa.
19 In ta dan je bil določen, da bi nanj žalovali za svoje grehe in za vse svoje prestopke in za vse svoje napake, da bi se na ta dan enkrat letno očistili.
20 In ko je Jožef umrl, so si Jakobovi sinovi vzeli žene. Ime Rubenove žene je bilo Ada, ime Simeonove žene je bilo Adlba, Kanaanka, ime Levijeve žene pa Melka, od hčera Aramovih, iz semena Terahovih sinov. Ime Judove žene je bilo Betasuel, Kanaanka, ime Isaharjeve žene Hezaka, ime Zabulonove žene Niiman, ime Danove žene Egla, ime Neftalijeve žene Rasu iz Mezopotamije, ime Gadove žene Maka, ime Aserjeve žene Ijona, ime Jožefove žene Asenat, Egipčanka, ime Benjaminove žene Ijasaka.
21 Simeon se je pokesal in si vzel drugo ženo iz Mezopotamije, ki sta bila njegova brata.

POGLAVJE 35

1 In v prvem letu prvega tedna petinštiridesetega jubileja [2157 AM] je Rebeka poklicala Jakoba, svojega sina, in mu zapovedala glede očeta in brata, naj ju spoštuje vse dni svojega življenja.
2 Jakob pa je rekel: »Vse bom storil, kakor si mi zapovedal, kajti to mi bo v čast in veličino in pravičnost pred Gospodom, da jih bom počastil.«
3 In tudi ti, mati, veš od mojega rojstva do tega dne, vsa moja dejanja in vse, kar je v mojem srcu, da vedno mislim dobro o vsem.
4 In kako naj ne storim tega, kar si mi zapovedal, da bi spoštoval svojega očeta in svojega brata!
5 Povej mi, mati, kakšno perverznost si videla v meni, in odvrnila se bom od nje in usmiljenje bo nad mano.«
6 In mu je rekla: »Sin moj, v vseh svojih dneh nisem videla pri tebi nobene sprevrženosti, ampak le poštena dejanja. Vendar ti povem resnico, sin moj: Letos bom umrla in tega leta ne bom preživela v svojem življenju, kajti v sanjah sem videla dan svoje smrti, da ne bom živela več kot sto petinpetdeset let. In glej, dopolnila sem vse dni svojega življenja, ki jih moram živeti.«
7 Jakob se je zasmejal besedam svoje matere, kajti mati mu je rekla, da bo umrla; in sedela je nasproti njega vsa močna

in ni bila nemočna v svoji moči; kajti hodila je noter in ven ter gledala, in njeni zobje so bili močni in nobena bolezen se je ni dotaknila vse dni njenega življenja.
8 Jakob ji je rekel: »Blagor mi, mati, če se moji dnevi bližajo dnevom tvojega življenja in če moja moč ostane z menoj kakor tvoja moč, in ne boš umrla, ker se z menoj le brezvezno šališ glede svoje smrti.«
9 In šla je k Izaku in mu rekla: »Eno prošnjo te prosim: priseže Ezavu, da ne bo storil Jakobu hudega in ga ne bo zasledoval s sovraštvom; kajti poznaš Ezavove misli, da so od mladosti sprevržene in da v njem ni nič dobrega; kajti po tvoji smrti ga hoče ubiti.
10 In ti veš vse, kar je storil od dneva, ko je njegov brat Jakob šel v Haran, do tega dne: kako nas je zapustil z vsem srcem svojim in nam storil hudo; vzel si je tvoje črede in odnesel vse tvoje imetje izpred tebe.
11 Ko smo ga prosili in mu dajali, kar je bilo naše, je ravnal z nami, kakor da se nas usmili.
12 Zagrenjen je zoper tebe, ker si blagoslovil Jakoba, svojega brezhibnega in pravičnega sina; kajti v njem ni nič hudega, ampak samo dobrota, in odkar je prišel iz Harana do danes, nas ni ničesar oropal, kajti vedno nam prinaša vse ob pravem času in se z vsem srcem veseli, kadar jemljemo iz njegovih rok, in nas blagoslavlja, in se ni ločil od nas, odkar je prišel iz Harana do danes, in vedno ostaja z nami doma in nas časti.«
13 Izak ji je rekel: »Tudi jaz poznam in vidim dela Jakoba, ki je z nami, kako nas spoštuje z vsem srcem. Prej pa sem ljubil Ezava bolj kakor Jakoba, ker je bil prvorojenec. Zdaj pa ljubim Jakoba bolj kakor Ezava, ker je storil veliko hudih del in v njem ni pravičnosti, kajti vse njegove poti so krivica in nasilje [in okoli njega ni pravičnosti].«
14 In zdaj je moje srce vznemirjeno zaradi vseh njegovih dejanj, in ne on ne njegovo potomstvo se ne bosta rešila, kajti prav ta bosta iztrebljena z zemlje in izkoreninjena izpod neba, ker je zapustil Abrahamovega Boga in šel za njegovimi ženami in za njihovo nečistostjo in za njihovo pregreho, on in njegovi otroci.
15 In mi ukažeš, naj ga prisegam, da ne bo ubil svojega brata Jakoba; četudi priseže, ne bo držal svoje prisege in ne bo delal dobrega, ampak samo hudo.
16 Če pa hoče umoriti Jakoba, svojega brata, bo izročen v Jakobove roke in ne bo ušel njegovim rokam, [kajti padel bo v njegove roke.]
17 In ne boj se zaradi Jakoba, kajti Jakobov varuh je velik in mogočen, spoštovan in hvaljen bolj kakor Ezavov varuh.«
18 Rebeka je poslala in poklicala Ezava. Ko je prišel k njej, mu je rekla: »Imam prošnjo k tebi, sin moj, in obljubi, da jo boš izpolnil, sin moj.«
19 In rekel je: »Storil bom vse, kar mi rečeš, in ne bom zavrnil tvoje prošnje.«
20 In mu je rekla: »Prosim te, da me na dan moje smrti sprejmeš in pokoplješ blizu Sare, matere tvojega očeta, in da se bosta ti in Jakob ljubila in da si ne bosta želela hudega proti drugemu, ampak samo medsebojno ljubezen, in (tako) bosta srečna, sinova moja, in bosta spoštovana sredi dežele in noben sovražnik se ne bo veselil nad vama in bosta blagoslov in usmiljenje v očeh vseh, ki vaju ljubijo.«
21 In rekel je: »Storil bom vse, kar si mi naročil, in pokopal te bom na dan tvoje smrti blizu Sare, matere mojega očeta, kakor si želel, da bi bile njene kosti blizu tvojih kosti.«
22 Tudi Jakoba, svojega brata, bom ljubil bolj kot vse meso, kajti nimam brata na vsej zemlji razen njega samega. In to ni velika zasluga zame, če ga ljubim; kajti on je moj brat in skupaj sva bila posejana v tvojem telesu in skupaj sva izšla iz tvojega telesa. Če ne ljubim svojega brata, koga naj ljubim?
23 In jaz te prosim, da opogumiš Jakoba glede mene in mojih sinov, kajti vem, da bo zagotovo kralj meni in mojim sinom, kajti tistega dne, ko ga je moj oče blagoslovil, ga je postavil za višjega, mene pa za nižjega.
24 Prisežem ti, da ga bom ljubil in mu vse dni svojega življenja ne bom želel hudega, ampak samo dobro.«
25 In prisegel ji je glede vse te zadeve. Poklicala je Jakoba pred Ezava in mu dala zapovedi, kakor je govorila Ezavu.
26 In rekel je: »Storil bom, kar ti je všeč; verjemi mi, da od mene ali od mojih sinov ne bo prišlo nobeno zlo proti Ezavu in da ne bom prvi v ničemer, razen v sami ljubezni.«
27 In jedli so in pili, ona in njeni sinovi tisto noč, in umrla je tisto noč, stara tri jubileje, en teden in eno leto. Njena dva sinova, Ezav in Jakob, sta jo pokopala v dvojni jami blizu Sare, matere njunega očeta.

POGLAVJE 36

1 V šestem letu tega tedna [2162 AM] je Izak poklical svoja dva sinova, Ezava in Jakoba, in ko sta prišla k njemu, jima je rekel: »Sinova moja, grem po poti svojih očetov, v večno hišo, kjer so moji očetje.«
2 Zato me pokopljite poleg Abrahama, mojega očeta, v dvojni jami na polju Hetejca Efrona, kjer si je Abraham kupil grob, da bi se vanj pokopal; v grobu, ki sem si ga izkopal, tam me pokopljite.
3 In to vam zapovedujem, sinovi moji, da ravnate pravično in pošteno na zemlji, da bo GOSPOD nad vami storil vse, kar je GOSPOD obljubil Abrahamu in njegovemu potomstvu.
4 Ljubite drug drugega, sinovi moji, svoje brate, kakor človek ljubi svojo lastno dušo, in vsak naj si prizadeva za to, kar lahko koristi svojemu bratu, in naj delujejo skupaj na zemlji; in naj se ljubijo drug drugega kakor svojo lastno dušo.
5 Glede malikov pa vam zapovedujem in vas opominjam, da jih zavrnete, sovražite in ne ljubite, kajti polni so prevare za tiste, ki jih častijo, in za tiste, ki se jim klanjajo.
6 Spominjajte se, sinovi moji, GOSPODA, Boga vašega očeta Abrahama, in kako sem ga tudi jaz častil in mu služil v pravičnosti in veselju, da bi vas pomnožil in povečal vaše potomstvo kakor zvezde na nebu ter vas utrdil na zemlji kot sadike pravičnosti, ki ne bodo izkoreninjene iz roda v rod na veke.
7 In zdaj vas bom prisilil k veliki prisegi – kajti ni večje prisege od tiste, ki se imenuje slavna in častna in velika in sijajna in čudovita in mogočna, ki je ustvarila nebesa in zemljo in vse stvari skupaj – da se ga boste bali in ga častili.
8 In da bo vsak svojega brata ljubil z naklonjenostjo in pravičnostjo in da od zdaj naprej, vse dni svojega življenja,

ne bo želel hudega zoper svojega brata, da boste v vseh svojih delih uspevali in ne boste pogubljeni.
9 Če pa kdo od vaju snuje hudo zoper svojega brata, vedite, da bo odslej vsak, ki snuje hudo zoper svojega brata, padel v njegove roke in bo izkoreninjen iz dežele živih in njegovo potomstvo bo iztrebljeno pod nebom.
10 Toda na dan nemira in prekletstva in jeze in jeze, s plamenečim, požirajočim ognjem, kakor je požgal Sodomo, tako bo požgal njegovo deželo in njegovo mesto in vse, kar je njegovo, in bo izbrisan iz knjige vzgoje človeških otrok in ne bo zapisan v knjigi življenja, ampak v knjigi, ki je določena za pogubo, in bo odšel v večno prekletstvo; da se bo njihova obsodba vedno znova obnavljala v sovraštvu in prekletstvu in jezi in mučenju in ogorčenju in nadlogah in boleznih na veke.
11 Pravim in pričujem vam, sinovi moji, glede na sodno odločbo, ki bo prišla nad moža, ki hoče škodovati svojemu bratu.
12 In tistega dne je razdelil vse svoje imetje med njima in dal večji delež prvorojencu, stolp in vse, kar je bilo okoli njega, in vse, kar je Abraham imel pri Vodnjaku prisege.
13 In rekel je: »Ta večji delež bom dal prvorojencu.«
14 Ezav pa reče: »Prodal sem Jakobu in dal Jakobu svojo prvorojensko pravico; naj se mu da, in jaz nimam niti besede reči o njej, kajti njegova je.«
15 Izak pa reče: »Naj danes počiva blagoslov nad vami, sinovi moji, in nad vašim potomstvom, kajti dali ste mi počitek in moje srce ni užaljeno zaradi prvenstva, da ne bi zaradi njega storil hudobije.«
16 Naj Najvišji Bog blagoslovi moža, ki dela pravično, njega in njegovo potomstvo na veke.«
17 In ko jim je nehal ukazovati in jih blagosloviti, so skupaj jedli in pili pred njim. Veselil se je, ker so bili ene misli. Šli so od njega in tisti dan počivali ter spali.
18 Izak je tisti dan veselo zaspal na svoji postelji in zaspal večni spanec ter umrl sto osemdeset let star. Dopolnil je petindvajset tednov in pet let; pokopala sta ga njegova sinova, Ezav in Jakob.
19 Ezav je šel v edomsko deželo, na gorovje Seir, in se tam naselil.
20 Jakob pa je prebival v Hebronskih gorah, v stolpu dežele tujcev svojega očeta Abrahama, in častil je Gospoda z vsem srcem in po vidnih zapovedih, kakor je razdelil dni njegovih rodov.
21 Njegova žena Lea je umrla v četrtem letu drugega tedna petinštiridesetega jubileja [2167 AM] in pokopal jo je v dvojni jami blizu svoje matere Rebeke, levo od groba Sare, matere svojega očeta.
22 In vsi njeni sinovi in njegovi sinovi so prišli žalovat z njim za njegovo ženo Leo in ga tolažit zaradi nje, kajti žaloval jo je, ker jo je zelo ljubil po smrti njene sestre Rahele;
23 kajti bila je brezhibna in poštena na vseh svojih potih in je spoštovala Jakoba. Vse dni, ko je živela z njim, ni slišal iz njenih ust ostre besede, kajti bila je krotka, miroljubna, poštena in častna.
24 Spomnil se je vseh njenih dejanj, ki jih je storila v svojem življenju, in jo je silno objokoval, kajti ljubil jo je z vsem srcem in z vso dušo.

POGLAVJE 37

1 In tistega dne, ko je umrl Izak, oče Jakoba in Ezava, [2162 AM], so Ezavovi sinovi slišali, da je Izak dal delež starejšega svojemu mlajšemu sinu Jakobu, in so se zelo razjezili.
2 Prepirali so se z očetom in rekli: »Zakaj je tvoj oče dal Jakobu delež starejšega in tebe ignoriral, čeprav si ti starejši, Jakob pa mlajši?«
3 Rekel jim je: »Ker sem Jakobu prodal svojo prvorojensko pravico za majhno mesico leče, in ker me je oče tistega dne poslal lovit in lovit ter mu prinesti nekaj, da bi jedel in me blagoslovil, je prišel z zvijačo in prinesel očetu hrano in pijačo, oče pa ga je blagoslovil in me dal v njegovo roko.«
4 In sedaj naju je oče prisilil, da priseževa, mene in njega, da si ne bova snubila hudega niti zoper njegovega brata, ampak da bova živela v ljubezni in miru vsak s svojim bratom in da ne bova pokvarila svojih poti.«
5 Rekli so mu: »Ne bomo te poslušali, da bi sklenil mir z njim, kajti naša moč je večja od njegove moči in mi smo močnejši od njega. Šli bomo proti njemu in ga ubili ter uničili njega in njegove sinove. Če pa ne boš šel z nami, bomo tudi tebi storili kaj hudega.«
6 In zdaj nas poslušajte! Pošljimo k Aramu, Filisteji, Moabu in Amonu in si izberimo izbrane može, ki so vneti za boj, in pojdimo proti njemu in se bojujemo z njim ter ga iztrebimo z zemlje, preden postane močan.«
7 Oče pa jim je rekel: »Ne hodite in se ne vojskujte z njim, da ne padete pred njim.«
8 Rekli so mu: »Tudi to je tvoje početje od mladosti do tega dne in pod njegov jarem si podlagal svoj vrat.«
9 Ne bomo poslušali teh besed.' Poslali so k Aramu in Aduramu k prijatelju svojega očeta in najeli so z njima tisoč bojevnikov, izbranih vojščakov.
10 In prišli so k njim iz Moaba in od Amoncev tisoč izbranih mož, tisti, ki so bili najeti, iz Filisteje tisoč izbranih vojščakov, iz Edoma in od Horejcev tisoč izbranih bojevnikov in iz Kitemcev junaški vojščaki.
11 In očetu so rekli: »Pojdi z njimi in jih vodi, sicer te bomo ubili.«
12 In napolnil se je srd in ogorčenje, ko je videl, da ga sinovi silijo, da gre pred njimi in jih pove zoper svojega brata Jakoba.
13 Pozneje pa se je spomnil vse hudobije, ki se je skrivala v njegovem srcu proti svojemu bratu Jakobu, in se ni spomnil prisege, ki jo je dal svojemu očetu in materi, da ne bo vse svoje dni snubil hudega proti svojemu bratu Jakobu.
14 In kljub vsemu temu Jakob ni vedel, da prihajajo zoper njega v boj, in žaloval je za svojo ženo Leo, dokler se niso s štiri tisoč bojevniki in izbranimi vojščaki zelo približali stolpu.
15 Hebronski možje so mu poslali sporočilo: »Glej, tvoj brat je prišel proti tebi, da se bo bojeval s teboj, s štiri tisoč možmi, opasanimi z mečem, ki nosijo ščite in orožje.« Kajti Jakoba so imeli raje kot Ezava. Tako so mu povedali, kajti Jakob je bil bolj radodaren in usmiljen mož kot Ezav.
16 Jakob pa ni verjel, dokler se niso povsem približali stolpu.
17 Zaprl je vrata stolpa, stopil na obzidje in spregovoril s svojim bratom Ezavom: »Plemenita je tolažba, s katero si prišel, da me potolažiš zaradi moje umrle žene. Je to prisega, ki si jo prisegel očetu in materi, preden sta umrla?

Prelomil si prisego in v trenutku, ko si prisegel očetu, si bil obsojen.«
18 Ezav pa mu je odgovoril: »Ne človeški otroci ne živali na zemlji nimajo prisege pravičnosti, s katero bi prisegli za vedno; ampak vsak dan drug proti drugemu snujejo hudo in kako bi vsak ubil svojega nasprotnika in sovražnika.«
19 In mene in moje otroke sovražiš za vedno in nihče ne ohranja bratske vezi s teboj.
20 Poslušaj te besede, ki ti jih oznanjam: Če si lahko merjasec spremeni kožo in naredi ščetine mehke kot volna, ali če si lahko na glavi požene rogove kakor jelenovi ali ovčji rogovi, tedaj bom spoštoval bratsko vez s teboj, in če se prsi ločijo od matere, saj mi nisi bil brat.
21 In če se volkovi z jagnjeti pomirijo, da jih ne bodo požrli ali jim storili nasilja, in če bodo njihova srca naklonjena dobremu, bo v mojem srcu mir s teboj.
22 Če se lev spoprijatelji z volom in sklene mir z njim, in če bo z njim vpet v en jarem in bo z njim orjal, bom sklenil mir s teboj.
23 In ko krokar postane bel kakor raza, tedaj vedi, da te ljubim in da bom sklenil mir s teboj. Iztrebljen boš in tvoji sinovi bodo iztrebljeni in ne bo ti miru.«
24 Ko je Jakob videl, da je bil z vsem srcem in z vso dušo tako hudoben proti njemu, da bi ga hotel ubiti, in da je skočil kakor divji prašič, ki se zaleti v sulico, jo prebode in ubije, ne da bi se ji umaknil;
25 Tedaj je svojim in svojim služabnikom naročil, naj napadejo njega in vse njegove tovariše.

POGLAVJE 38

1 Potem je Juda spregovoril z Jakobom, svojim očetom, in mu rekel: »Napeni svoj lok, oče, in izstreli svoje puščice ter premagaj nasprotnika in ubij sovražnika; in naj bo tvoja moč, kajti tvojega brata ne bomo ubili, kajti takšen je kot ti in je kot ti; izkažimo mu to čast.«
2 Jakob je nato napel lok, izstrelil puščico in zadel Ezava, njegovega brata, v desno prsno mišico in ga ubil.
3 In spet je izstrelil puščico in zadel Aramejca Adorana v levo prsi, ga potisnil nazaj in ga ubil.
4 In tedaj so Jakobovi sinovi šli ven, oni in njihovi služabniki, in se razdelili v skupine na štirih straneh stolpa.
5 Juda pa je šel spredaj, z njim Neftali in Gad ter petdeset služabnikov na južni strani stolpa in so pobili vse, ki so jih našli pred seboj, in nobeden od njih ni ušel.
6 Levi, Dan in Aser pa so šli na vzhodno stran stolpa in petdeset mož z njimi ter pobili Moabce in Amone.
7 Ruben, Isahar in Zebulon pa so šli na severno stran stolpa in s petdesetimi možmi ž njimi ter pobili filistejske vojake.
8 Simeon, Benjamin in Rubenov sin Henoh so šli na zahodno stran stolpa in petdeset mož z njimi ter pobili štiristo Edomcev in Horejcev, hrabrih bojevnikov; šeststo jih je zbežalo in štirje Ezavovi sinovi so zbežali z njimi in pustili očeta ležati ubitega, kakor je padel na hribu v Aduramu.
9 Jakobovi sinovi so jih zasledovali do gorovja Seir. Jakob je pokopal svojega brata na hribu v Aduramu in se vrnil domov.
10 Jakobovi sinovi so močno pritiskali na Ezavove sinove v gorovju Seir in jim sklonili vrat, tako da so postali sužnji Jakobovih sinov.
11 In poslali so k očetu (z vprašanjem), ali naj sklenejo mir z njimi ali naj jih ubijejo.
12 Jakob je poslal svojim sinovom sporočilo, naj sklenejo mir. Sklenili so mir z njimi in jim naložili jarem suženjstva, tako da so plačevali davek Jakobu in njegovim sinovom vse dni.
13 In Jakobu so plačevali davek vse do dne, ko je šel v Egipt.
14 Edomski sinovi se niso osvobodili jarma suženjstva, ki so jim ga naložili dvanajst Jakobovih sinov, vse do tega dne.
15 To so kralji, ki so vladali v Edomu, preden je v edomski deželi vladal kakšen kralj nad Izraelovimi sinovi [do tega dne].
16 Balak, sin Beorjev, je vladal v Edomu, in ime njegovega mesta je bilo Danaba.
17 Balak je umrl in namesto njega je zakraljeval Jobab, sin Zare iz Boserja.
18 Jobab je umrl in namesto njega je zakraljeval Asam iz dežele Teman.
19 In Asam je umrl, in Adat, sin Baradov, ki je pobil Midjance na Moabskem polju, je zakraljeval namesto njega, in ime njegovega mesta je bilo Avit.
20 In Adat je umrl, in Salman iz Amaseke je zavladal namesto njega.
21 Salman je umrl in namesto njega je zavladal Saul iz Raabota ob reki.
22 Savel je umrl in namesto njega je zakraljeval Baelunan, sin Akborjev.
23 In Ba'elunan, sin Ahborjev, je umrl, in Adat je kraljeval namesto njega, in ime njegove žene je bilo Maitabith, hči Matarata, hčere Metabedza'above.
24 To so kralji, ki so vladali v edomski deželi.

POGLAVJE 39

1 Jakob je prebival v deželi tujcev svojega očeta, v kánaanski deželi. To so Jakobovi rodovi.
2 Jožef pa je bil star sedemnajst let, ko so ga odpeljali v Egiptovsko deželo, in kupil ga je Potifar, faraonov evnuh, glavni kuhar.
3 In postavil je Jožefa nad vso svojo hišo. In blagoslov Gospodov je prišel na hišo Egipčana zaradi Jožefa, in Gospod mu je pomagal pri vsem, kar je storil.
4 Egipčan je vse izročil Jožefu, kajti videl je, da je Gospod z njim in da mu Gospod pomaga pri vsem, kar počne.
5 Jožefov videz je bil zelo lep. Žena njegovega gospodarja je povzdignila oči in zagledala Jožefa. Vzljubila ga je in ga prosila, naj bi ležal z njo.
6 Vendar ni izročil svoje duše, ampak se je spominjal Gospoda in besed, ki jih je njegov oče Jakob bral izmed Abrahamovih besed, da naj nihče ne nečistuje z ženo, ki ima moža; da je zanj v nebesih pred Najvišjim Bogom določena smrtna kazen in da bo greh zoper njega zapisano v večnih knjigah za vedno pred Gospodom.
7 Jožef se je spomnil teh besed in ni hotel ležati z njo.
8 In prosila ga je eno leto, a je zavrnil in ni poslušal.
9 Objela ga je in ga močno objela v hiši, da bi ga prisilila, da bi ležal z njo. Zaprla je hišna vrata in ga močno objela. On pa je pustil svoje oblačilo v njenih rokah, vlomil skozi vrata in zbežal izpred nje.

10 Žena je videla, da noče ležati z njo, in ga je obrekovala pred njegovim gospodarjem, rekoč: »Tvoj hebrejski služabnik, ki ga ljubiš, me je hotel prisiliti, da bi ležal z menoj. Ko pa sem povzdignila glas, je zbežal in pustil svoje oblačilo v mojih rokah. Ko sem ga zgrabila, je vdrl skozi vrata.«
11 Egipčan je zagledal Jožefovo oblačilo in razbita vrata ter slišal besede svoje žene in vrgel Jožefa v ječo, v prostor, kjer so bili zaprti jetniki, ki jih je zaprl kralj.
12 In bil je tam v ječi; in GOSPOD je dal Jožefu milost v očeh načelnika jetniških stražarjev in usmiljenje pred njim, kajti videl je, da je GOSPOD z njim in da GOSPOD dela vse, kar počne, v srečo.
13 In vse mu je izročil v roke, in poveljnik jetniških stražarjev ni vedel ničesar, kar je bilo z njim, kajti Jožef je storil vse in Gospod je to dovršil.
14 In ostal je tam dve leti. V tistih dneh se je faraon, egiptovski kralj, razsrdil na svoja dva evnuha, na glavnega točaja in na glavnega peka ter jih dal v ječo v hišo glavnega kuharja, v ječo, kjer je bil zaprt Jožef.
15 In poveljnik jetniških stražarjev je postavil Jožefa, da jim streže; in stregel je pred njimi.
16 In sanjala sta sanje oba, glavni točaj in glavni pek, in sta jih povedala Jožefu.
17 In kakor jim je razložil, tako se jim je zgodilo. Faraon je glavnega točaja vrnil na njegovo mesto, peka pa je ubil, kakor jim je razložil Jožef.
18 Glavni točaj pa je pozabil Jožefa v ječi, čeprav mu je povedal, kaj se mu bo zgodilo, in se ni spomnil, da bi faraonu povedal, kako mu je Jožef povedal, ker je pozabil.

POGLAVJE 40

1 Tiste dni je faraon v eni noči sanjal dvoje sanj o lakoti, ki naj bi bila po vsej deželi. Zbudil se je iz spanca in poklical vse razlagalce sanj, ki so bili v Egiptu, in čarovnike ter jim povedal svoji dve sanji, a ju niso mogli razložiti.
2 Tedaj se je glavni točaj spomnil Jožefa in o njem govoril kralju. Ta ga je pripeljal iz zapora in ta mu je pripovedoval svoje sanje.
3 In povedal je pred faraonom, da sta bili njegovi dve sanji ena sama, in mu rekel: »Prišlo bo sedem let (v katerih bo) obilje po vsej egiptovski deželi, in po njih sedem let lakote, kakršne še ni bilo v vsej deželi.«
4 Naj faraon sedaj postavi nadzornike po vsej egiptovski deželi in naj v vsakem mestu shranijo hrano za vse dni obilnih let, da bo hrane za sedem let lakote in dežela ne bo propadla zaradi lakote, kajti bo zelo huda.«
5 Gospod pa je dal Jožefu milost in usmiljenje v faraonovih očeh. Faraon je rekel svojim služabnikom: »Ne bomo našli tako modrega in razumnega moža, kakor je ta, kajti duh Gospodov je z njim.«
6 In postavil ga je za drugega v vsem svojem kraljestvu in mu dal oblast nad vsem Egiptom ter ga prisilil, da se je peljal v drugem faraonovem vozu.
7 Oblekel ga je v bisusova oblačila in mu dal zlato verižico na vrat ter pred njim razglasil: »El El wa Abirer!« In mu dal prstan na roko ter ga postavil za vladarja vse svoje hiše in ga poveličal ter mu rekel: »Samo na prestolu bom večji od tebe.«
8 Jožef je vladal nad vso egiptovsko deželo in vsi faraonovi knezi in vsi njegovi služabniki in vsi, ki so opravljali kraljeve posle, so ga ljubili, kajti hodil je pošteno, saj ni bil ošaben in ne prevzeten, ni se oziral na osebo in ni sprejemal daril, ampak je pošteno sodil vse ljudstvo v deželi.
9 In egiptovska dežela je bila zaradi Jožefa v miru pred faraonom, kajti GOSPOD je bil z njim in mu je dal naklonjenost in usmiljenje za vse njegove rodove pred vsemi, ki so ga poznali in slišali o njem. Faraonovo kraljestvo je bilo dobro urejeno in v njem ni bilo satana ne hudobneža.
10 Kralj je dal Jožefu ime Sefantifan in mu dal za ženo hčer Potifarja, hčer duhovnika iz Heliopola, glavnega kuharja.
11 Tistega dne, ko je Jožef stal pred faraonom, je bil star trideset let.
12 Tistega leta je Izak umrl. In zgodilo se je, kakor je Jožef povedal v razlagi svojih dveh sanj, kakor je rekel, da je bilo sedem let obilja po vsej egiptovski deželi in egiptovska dežela je obilno rodila, ena mera (ki je rodila) tisoč osemsto meric.
13 Jožef je nabiral hrano v vsako mesto, dokler se niso nasitili žita, tako da ga zaradi njegove množine niso mogli več šteti in meriti.

POGLAVJE 41

1 V petinštiridesetem jubileju, v drugem tednu, v drugem letu [2165 AM] je Juda vzel za svojega prvorojenca Era ženo izmed aramskih hčera, po imenu Tamara.
2 Vendar jo je sovražil in ni ležal z njo, ker je bila njegova mati izmed kanaanskih hčera, in hotel si je vzeti ženo izmed sorodnikov svoje matere, toda Juda, njegov oče, mu tega ni dovolil.
3 In ta Er, Judov prvorojenec, je bil hudobnež in GOSPOD ga je usmrtil.
4 Juda je rekel svojemu bratu Onanu: »Pojdi k ženi svojega brata in ji izpolni dolžnost brata in vzgoji potomstvo svojemu bratu.«
5 Onan je vedel, da seme ne bo njegovo, ampak samo njegovega brata. Zato je šel v hišo žene svojega brata in razsul seme na zemljo. Bil je hudobnež v očeh Gospodovih, zato ga je ubil.
6 Juda pa reče svoji snahi Tamari: »Ostani v hiši svojega očeta kot vdova, dokler moj sin Šela ne odraste in mu te dam za ženo.«
7 In odrasel je; toda Bedsuela, Judova žena, ni dovolila svojemu sinu Šelu, da bi se oženil. In Bedsuela, Judova žena, je umrla [2168 AM] v petem letu tega tedna.
8 V šestem letu pa je Juda šel strižit svoje ovce v Timno. [2169 AM] In Tamari so povedali: »Glej, tvoj tast gre v Timno strižit svoje ovce.«
9 Slekla je vdovska oblačila, si nadela tančico, se okrasila in se usedla pri vratih ob poti v Timno.
10 Ko je Juda šel mimo, jo je srečal in mislil, da je vlačuga, in ji je rekel: »Naj pridem k tebi.« Rekla mu je: »Pridi noter!« In vstopil je.
11 Rekla mu je: »Daj mi plačilo.« On pa ji je rekel: »V roki nimam ničesar razen prstana, ki ga imam na prstu, ogrlice in palice, ki jo imam v roki.«

12 Rekla mu je: »Daj mi jih, dokler mi ne pošlješ mojega plačila.« Rekel ji je: »Poslal ti bom kozlička.« Dal ji jih je in šel k njej, in spočela je z njim.
13 Juda je šel k svojim ovcam, ona pa je šla v hišo svojega očeta.
14 Juda pa je poslal kozlička po svojem pastirju, Adulamcu, a je ni našel. Zato je vprašal prebivalce tistega kraja: »Kje je tista vlačuga, ki je bila tukaj?« Rekli so mu: »Tukaj med nami ni nobene vlačuge.«
15 Vrnil se je in mu sporočil, da je ni našel. »Vprašal sem prebivalce tistega kraja in rekli so mi: 'Tukaj ni nobene vlačuge.'«
16 Rekel je: »Naj jih obdrži, da ne postanemo v posmeh.« Ko so minili trije meseci, se je izkazalo, da je noseča. Judu so sporočili: »Glej, Tamara, tvoja snaha, je noseča zaradi nečistovanja.«
17 Juda je šla v hišo svojega očeta in rekla očetu in bratom: »Pripeljite jo ven in naj jo sežgejo, kajti povzročila je nečistost v Izraelu.«
18 Ko so jo pripeljali, da bi jo sežgali, je poslala svojemu tastu prstan, ogrlico in palico, rekoč: »Ugotovi, čigavo je to, kajti od njega sem spočela.«
19 Juda je to spoznal in rekel: »Tamara je pravičnejša od mene.«
20 Zato naj je ne sežgejo. Zaradi tega je niso dali Šelu in se ji ni več približal.
21 In potem je v sedmem letu tega drugega tedna rodila dva sinova, Pereza [2170 AM] in Zeraha.
22 In tako se je dopolnilo sedem let rodovitnosti, o katerih je Jožef govoril faraonu.
23 Juda je spoznal, da je bilo dejanje, ki ga je storil, hudo, kajti spal je s svojo snaho, in to se mu je zdelo gnusno. Priznal je, da je prestopil in zašel s poti, kajti odkril je sinovo krilo, in začel je jokati in prositi Gospoda zaradi njegove prestopnosti.
24 In v sanjah smo mu povedali, da mu je odpuščeno, ker je goreče prosil in se objokoval ter tega ni več storil.
25 In odpuščanje je prejel, ker se je odvrnil od svojega greha in od svoje nevednosti, kajti zelo je prestopil pred našim Bogom; in vsak, ki tako ravna, vsak, ki leži s svojo taščo, naj ga sežgejo z ognjem, da se v njem sežge, kajti na njem je nečistost in oskrunjenost, naj ga sežgejo z ognjem.
26 Izraelovim sinovom pa zapovedi, naj med njimi ne bo nobene nečistosti! Kajti vsak, ki leži s svojo snaho ali s svojo taščo, je storil nečistost. Naj sežgejo z ognjem moža, ki je ležal z njo, in tudi ženo, in Bog bo odvrnil jezo in kazen od Izraela.
27 Judu pa smo rekli, da njegova dva sinova nista ležala z njo, in zato je bilo njegovo potomstvo utrjeno za drugi rod in ne bo izkoreninjeno.
28 Kajti v preprostem očesu je šel in iskal kazen, namreč po Abrahamovi sodbi, ki jo je zapovedal svojim sinovom, je Juda iskal, da jo sežge z ognjem.

POGLAVJE 42

1 In v prvem letu tretjega tedna petinštiridesetega jubileja je v deželi začela lakota [2171 AM] in dež ni hotel padati na zemljo, kajti nič ni padlo.
2 Zemlja je postala nerodovitna, v egiptovski deželi pa je bilo hrane, kajti Jožef je v sedmih letih obilja nabral seme v deželi in ga ohranil.
3 Egipčani so prišli k Jožefu, da bi jim dal živeža. Jožef je odprl skladišča, kjer je bilo prvoletno žito, in ga prodajal ljudstvu dežele za zlato.
4 *Lakota je bila v kánaanski deželi zelo huda.* Jakob je slišal, da je v Egiptu hrana, in poslal svojih deset sinov, da bi mu v Egiptu priskrbeli hrano; Benjamina pa ni poslal, in deset Jakobovih sinov je prišlo v Egipt med tistimi, ki so šli tja.
5 Jožef jih je prepoznal, oni pa njega niso. Zato je z njimi spregovoril in jih vprašal ter jim rekel: »Ali niste vohuni in niste prišli raziskat poti v deželo?« In jih je zaprl.
6 Potem jih je spet izpustil, Simeona pa je zadržal samega in njegovih devet bratov odpustil.
7 Napolnil jim je vreče z žitom in jim dal vanje zlato, oni pa niso vedeli.
8 In ukazal jim je, naj pripeljejo njunega mlajšega brata, kajti povedali so mu, da njun oče živi in njun mlajši brat.
9 Šli so iz egiptovske dežele in prišli v kanaansko deželo ter povedali očetu vse, kar se jim je zgodilo, in kako je gospodar dežele ostro govoril z njimi in prijel Simeona, dokler ne bi pripeljali Benjamina.
10 Jakob pa reče: »Otroke ste mi vzeli! Jožefa ni več, tudi Simeona ni več, Benjamina pa boste vzeli! Vaša hudobija je prišla nadme.«
11 Rekel je: »Moj sin ne bo šel z vami, da ne bi zbolel; kajti njuna mati je rodila dva sinova, eden je umrl, in tudi tega mi boste vzeli. Če bi ga na poti zgrabila vročica, bi me s starostjo in žalostjo spravili v smrt.«
12 Videl je namreč, da je bil denar vrnjen vsakemu v njegovo vrečo, in zato se ga je bal poslati tja.
13 Lakota pa se je stopnjevala in huda postajala v kanaanski deželi in v vseh deželah razen v egiptovski deželi, kajti mnogi egiptovski otroci so si shranili seme za hrano, odkar so videli Jožefa, kako nabira seme in ga shranjuje v zaloge ter ga ohranja za leta lakote.
14 In Egiptovci so se s tem hranili v prvem letu lakote.
15 Ko pa je Izrael videl, da je lakota v deželi zelo huda in da ni rešitve, je rekel svojim sinovom: »Pojdite nazaj in nam priskrbite hrano, da ne pomremo.«
16 Rekli so: »Ne gremo; če ne gre z nami naš najmlajši brat, ne gremo.«
17 Izrael je videl, da bodo vsi poginili zaradi lakote, če ga ne pošlje z njimi.
18 Ruben pa je rekel: »Daj mi ga v roke! Če ti ga ne pripeljem nazaj, ubij namesto njegove duše moja dva sinova.«
19 In mu je rekel: »Ne sme iti s teboj.« Juda se je približal in rekel: »Pošlji ga z menoj! Če ga ne pripeljem nazaj k tebi, naj bom jaz kriv pred teboj vse dni svojega življenja.«
20 In poslal ga je z njimi v drugem letu tega tedna, prvi dan v mesecu, in prišli so v egiptovsko deželo z vsemi, ki so šli tja, in (nosili so) darila v rokah svojih, stacta, mandlje, terebintove orehe in čisti med.
21 Šli so in se postavili pred Jožefa. Zagledal je svojega brata Benjamina in ga spoznal ter jim rekel: »Je to vaš najmlajši brat?« Rekli so mu: »On je.« In rekel je: »Gospod ti bodi milostljiv, sin moj!«

22 In poslal ga je v svojo hišo in jim pripeljal Simeona ter jim pripravil pojedino, in oni so mu izročili darilo, ki so ga prinesli v svojih rokah.
23 Jedli so pred njim in vsem jim je dal porcijo, toda Benjaminova porcijo je bila sedemkrat večja od porcij vseh njihovih.
24 Jedli so in pili, nato pa so vstali in ostali pri svojih oslih.
25 Jožef je skoval načrt, kako bi izvedel, ali med njimi prevladujejo misli o miru, in rekel je oskrbniku, ki je bil nad njegovo hišo: »Napolni vse njihove vreče z živili in jim vrni njihov denar v njihove posode. Moj kelih, srebrni kelih, iz katerega pijem, pa daj v vrečo najmlajšega in jih odpusti.«

POGLAVJE 43

1 Storil je, kakor mu je naročil Jožef, in jim napolnil vse vreče z živili, njihov denar pa dal v njihove vreče, kozarec pa dal v Benjaminovo vrečo.
2 Zgodaj zjutraj so odšli. Ko so odšli od tam, je Jožef rekel oskrbniku svoje hiše: »Pojdi za njimi, teci in jih zgrabi ter reci: 'Za dobro ste mi povrnili z zlom! Ukradli ste mi srebrni kelih, iz katerega pije moj gospod.' In pripeljite mi nazaj njihovega najmlajšega brata in ga hitro pripeljite, preden grem na sodni stol.«
3 In stekel je za njimi in jim rekel v skladu s temi besedami.
4 Rekli so mu: »Bog ne daj, da bi tvoji služabniki storili to in ukradli iz hiše tvojega gospoda kakršno koli posodo. Tudi denar, ki smo ga prvič našli v svojih vrečah, smo tvoji služabniki prinesli nazaj iz kanaanske dežele.«
5 Kako bi torej lahko ukradli kakršno koli posodo? Glej, tukaj smo, mi preiščemo svoje vreče, in kjer koli najdeš čašo v vreči katerega izmed nas, naj bo umorjen, mi pa z našimi osli bomo služili tvojemu gospodu.«
6 In jim je rekel: »Ne tako, tistega, pri katerem ga najdem, bom vzel za služabnika, in vi se boste v miru vrnili domov.«
7 Ko je preiskal njihove posode, začenši s najstarejšim in končajoč z najmlajšim, so to našli v Benjaminovi vreči.
8 Raztrgali so si oblačila, naložili osle in se vrnili v mesto. Prišli so k Jožefovi hiši in vsi so se mu priklonili na tla.
9 Jožef jim je rekel: »Hudo ste storili.« Rekli so: »Kaj naj rečemo in kako naj se zagovarjamo? Naš gospod je odkril prestopek svojih služabnikov; glejte, služabniki smo svojega gospoda in tudi naše oslice.«
10 Jožef jim je rekel: »Tudi jaz se bojim Gospoda. Vi pa pojdite domov in naj vam vaš brat služi, kajti storili ste hudo. Mar ne veste, da se človek veseli svojega keliha, kakor jaz tega keliha? Pa ste mi ga ukradli.«
11 Juda pa reče: »Gospod moj, dovoli, prosim, tvoj služabnik spregovoriti besedo na uho svojemu gospodu. Mati tvojega služabnika je rodila našemu očetu dva brata. Eden je šel in se izgubil, in ga niso našli. Ostal je sam od svoje matere. Tvoj služabnik, naš oče, ga ljubi, in tudi njegovo življenje je povezano z življenjem tega (dečka).«
12 In zgodi se, ko gremo k tvojemu služabniku, našemu očetu, in dečka ne bo z nami, da bo umrl, in očeta bomo z žalostjo spravili v smrt.
13 Naj raje jaz, tvoj služabnik, ostanem namesto dečka kot suženj svojemu gospodu, fant pa naj gre s svojimi brati, kajti jaz sem zanj porok po roki tvojega služabnika, našega očeta. Če ga ne pripeljem nazaj, bo tvoj služabnik slišal krivdo pred našim očetom za vedno.«
14 In Jožef je videl, da so vsi v dobri podobi drug z drugim, in se ni mogel zadržati ter jim je povedal, da je on Jožef.
15 In govoril je z njimi v hebrejskem jeziku, se jim je oklenil vratu in jokal.
16 Niso ga prepoznali in so začeli jokati. In jim je rekel: »Ne jokajte nad menoj, ampak hitro pripeljite mojega očeta k meni! In videli boste, da govorijo moja usta in da oči mojega brata Benjamina vidijo.«
17 Kajti glejte, to je drugo leto lakote in še vedno je pet let brez žetve, sadu na drevesih ali oranja.
18 Hitro pridite dol vi in vaše družine, da ne poginete zaradi lakote in da ne boste žalovali za svojim imetjem, kajti Gospod me je poslal pred vami, da uredim stvari, da bi veliko ljudi preživelo.
19 In povejte mojemu očetu, da sem še živ, in glejte, vidite, da me je GOSPOD postavil za očeta faraonu in za vladarja njegovi hiši in vsej egiptovski deželi.
20 In povej mojemu očetu o vsej moji slavi in o vsem bogastvu in časti, ki mi jo je dal Gospod.«
21 Po faraonovem ukazu jim je dal vozove in živež za pot, vsem pa jim je dal pisana oblačila in srebro.
22 Njunemu očetu pa je poslal oblačila in srebro ter deset oslov, ki so nosili žito, in jih je odpustil.
23 Šli so gor in povedali očetu, da Jožef živi in da vsem narodom na zemlji odmerja žito ter da je vladar vsej egiptovski deželi.
24 Njun oče ni verjel, saj je bil čisto iz sebe. Ko pa je zagledal vozove, ki jih je poslal Jožef, se je njegov duh prebudil in rekel: »Dovolj mi je, če Jožef živi; preden umrem, bom šel dol in ga videl.«

POGLAVJE 44

1 Izrael se je odpravil iz Harana, od svoje hiše, ob mlaju tretjega meseca. Šel je po poti k Vodnjaku prisege in sedmega dne tega meseca daroval daritev Bogu svojega očeta Izaka.
2 Jakob se je spomnil sanj, ki jih je videl v Betelu, in se je bal iti v Egipt.
3 Medtem ko je razmišljal, da bi poslal Jožefu sporočilo, naj pride k njemu, in da ne bo šel dol, je ostal tam sedem dni, če bi morda imel prikazen, ali naj ostane ali gre dol.
4 In praznoval je praznik žetve prvin s starim žitom, kajti v vsej kanaanski deželi ni bilo niti peščice semena, kajti lakota je bila po vsej zveri, govedu, pticah in tudi po ljudeh.
5 Šestnajstega dne se mu je prikazal Gospod in mu rekel: »Jakob, Jakob.« Rekel je: »Tukaj sem.« In rekel mu je: »Jaz sem Bog tvojih očetov, Bog Abrahama in Izaka. Ne boj se iti v Egipt, kajti tam bom iz tebe naredil velik narod. S teboj bom šel dol in te bom pripeljal gor. V tej deželi boš pokopan in Jožef ti bo položil roke na oči.«
6 Ne boj se, pojdi v Egipt!
7 In vstali so njegovi sinovi in sinovi njegovih sinov ter naložili očeta in svoje imetje na vozove.
8 Izrael pa je šestnajstega dne tretjega meseca vstal od Vodnjaka prisege in šel v egiptovsko deželo.
9 Izrael je poslal Judo pred seboj k svojemu sinu Jožefu, da bi si ogledal gošensko deželo, kajti Jožef je svojim bratom naročil, naj pridejo in se tja naselijo, da bi bili blizu njega.

10 In to je bila najlepša (dežela) v egiptovski deželi in blizu njega, za vse (njih) in tudi za živino.
11 To so imena Jakobovih sinov, ki so šli v Egipt z Jakobom, svojim očetom.
12 Ruben, prvorojenec Izraelov; in to so imena njegovih sinov: Enoh, Palu, Hezron in Karmifive.
13 Simeon in njegovi sinovi; in to so imena njegovih sinov: Jemuel, Jamin, Ohad, Jahin, Zohar in Šaul, sin Zefatejke, sedem.
14 Levi in njegovi sinovi; in to so imena njegovih sinov: Geršon, Kahat in Merari, štirje.
15 Juda in njegovi sinovi; in to so imena njegovih sinov: Šela, Perec in Zerah, štiri.
16 Isahar in njegovi sinovi; in to so imena njegovih sinov: Tola, Fua, Jasub in Šimron, pet.
17 Zebulon in njegovi sinovi; in to so imena njegovih sinov: Sered, Elon in Jahleel, štirje.
18 To so Jakobovi sinovi in njihovi sinovi, ki jih je Lea rodila Jakobu v Mezopotamiji, šest, in njihova sestra Dina, in vse duše Lejinih sinov in njihovih sinov, ki so šli z Jakobom, svojim očetom, v Egipt, devetindvajset, in Jakob, njihov oče, je bil z njimi, trideset.
19 In sinovi Zilpe, Lejine dekle, Jakobove žene, ki je rodila Jakobu Gada in Ašurja.
20 In to so imena njihovih sinov, ki so šli z njim v Egipt: Sinovi Gadovi: Zifion, Hagi, Šuni, Ezbon, Eri, Areli in Arodi, osem.
21 Aserjevi sinovi: Jimna, Jišva, Jišvi, Berija in Sera, njih šest sester.
22 Vseh duš je bilo štirinajst, vseh Lejinih pa štiriinštirideset.
23 Sinova Rahele, Jakobove žene: Jožef in Benjamin.
24 Jožefu pa so se v Egiptu rodili trije, preden je njegov oče prišel v Egipt: Asenato, hčerko Potifarja, duhovnika iz Heliopola, Manaseja in Efraima.
25 In sinovi Benjaminovi: Bela, Beker, Ašbel, Gera, Naaman, Ehi, Roš, Mupim, Hupim in Ardevejn.
26 Vseh Rahelinih duš je bilo štirinajst.
27 Sinova Bilhe, dekle Rahele, Jakobove žene, ki ju je rodila Jakobu, sta bila Dan in Neftali.
28 In to so imena njihovih sinov, ki so šli z njimi v Egipt. In sinovi Danovi so bili Hušim, Samon, Asudi, Ijaka in Salomon – šest.
29 Umrli so v letu, ko so prišli v Egipt, in ostal je samo Dan Hušim.
30 In to so imena sinov Neftalija: Jahziel, Guni, Jezer, Šalum in Iv.
31 Iv, ki se je rodil po letih lakote, je umrl v Egiptu.
32 Vseh Rahelinih duš je bilo šestindvajset.
33 Vseh Jakobovih duš, ki so šle v Egipt, je bilo sedemdeset duš. To so bili njegovi otroci in otroci njegovih otrok, skupaj sedemdeset; pet jih je umrlo v Egiptu pred Jožefom in niso imeli otrok.
34 V kanaanski deželi sta umrla dva Judova sinova, Er in Onan, in nista imela otrok. Izraelovi sinovi so pokopali umrle in so jih prišteli med sedemdeset poganskih narodov.

POGLAVJE 45

1 Izrael je šel v egiptovsko deželo, v deželo Gošen, ob mlaju četrtega meseca [2172 AM], v drugem letu tretjega tedna petinštiridesetega jubileja.
2 Jožef je šel naproti svojemu očetu Jakobu v deželo Gošen in se mu je objel okoli vratu ter jokal.
3 Izrael je rekel Jožefu: »Zdaj pa naj umrem, odkar sem te videl. Naj bo blagoslovljen Gospod, Izraelov Bog, Bog Abrahamov in Bog Izakov, ki ni odrekel svojega usmiljenja in milosti svojemu služabniku Jakobu.«
4 Dovolj mi je, da sem videl tvoj obraz, dokler sem še živ; resnična je vizija, ki sem jo videl v Betelu. Slavljen bodi GOSPOD, moj Bog, na veke veke in blagoslovljeno bodi njegovo ime!
5 Jožef in njegovi bratje so jedli kruh pred očetom in pili vino. Jakob pa se je zelo veselil, ker je videl Jožefa, kako jé s svojimi brati in pije pred njim. Slavil je Stvarnika vsega, ki ga je ohranil in mu ohranil njegovih dvanajst sinov.
6 Jožef je dal očetu in bratom v dar pravico do bivanja v gošenski deželi, v Ramsesu in vsej okolici, ki ji je vladal pred faraonom. Izrael in njegovi sinovi so prebivali v gošenski deželi, v najboljšem delu egiptovske dežele. Izrael je bil star sto trideset let, ko je prišel v Egipt.
7 In Jožef je oskrboval očeta in brate ter njihovo imetje s kruhom, kolikor jim je bilo dovolj za sedem let lakote.
8 Egiptovska dežela je trpela zaradi lakote. Jožef je za faraona pridobil vso egiptovsko deželo v zameno za hrano in v posest je dobil ljudstvo, njihovo živino in vse za faraona.
9 Ko so se leta lakote končala, je Jožef dal ljudstvu v deželi seme in hrano, da bi jo posejali v osmem letu, kajti reka je preplavila vso egiptovsko deželo.
10 Kajti v sedmih letih lakote se ni razlila in je namakala le nekaj krajev na bregovih reke. Zdaj pa se je razlila in Egipčani so posejali zemljo, in tisto leto je obrodila veliko žita.
11 In to je bilo prvo leto [2178 AM] četrtega tedna petinštiridesetega jubileja.
12 Jožef je od žetve vzel petino za kralja, štiri dele pa jim je pustil za hrano in seme. In Jožef je to postavil za postavo v egiptovski deželi do tega dne.
13 Izrael je živel v egiptovski deželi sedemnajst let in vse dni, ki jih je živel, so bile trije jubileji, sto sedeminštirideset let. Umrl je v četrtem [2188 AM] letu petega tedna petinštiridesetega jubileja.
14 Izrael je pred svojo smrtjo blagoslovil svoje sinove in jim povedal vse, kar se jim bo zgodilo v egiptovski deželi; in oznanil jim je, kaj jih bo zadelo v poslednjih dneh, in jih blagoslovil ter dal Jožefu dva deleža v deželi.
15 In legel je k svojim očetom in bil pokopan v dvojni jami v kánaanski deželi, blizu svojega očeta Abrahama, v grobu, ki si ga je izkopal v dvojni jami v hebronski deželi.
16 Vse svoje knjige in knjige svojih očetov je dal svojemu sinu Leviju, da bi jih ohranil in obnovil za svoje otroke do tega dne.

POGLAVJE 46

1 In zgodilo se je, da so se po Jakobovi smrti Izraelovi otroci namnožili v egiptovski deželi in postali so velik narod in so bili enega srca, tako da je brat ljubil brata in vsak je pomagal svojemu bratu, in so se močno razmnožili

in silno namnožili, deset [2242 AM] tednov let, vse dni Jožefovega življenja.
2 In ni bilo Satana ne nobenega hudega vse dni Jožefovega življenja, ki je živel po svojem očetu Jakobu, kajti vsi Egipčani so častili Izraelove otroke vse dni Jožefovega življenja.
3 Jožef je umrl, star sto deset let; sedemnajst let je živel v kanaanski deželi, deset let je bil suženj, tri leta v ječi in osemdeset let je bil pod kraljem in je vladal vsej egiptovski deželi.
4 In umrl je on in vsi njegovi bratje in ves tisti rod.
5 In pred svojo smrtjo je Izraelovim sinovom zapovedal, naj s seboj vzamejo njegove kosti, ko bodo šli iz egiptovske dežele.
6 In jih je prisilil, da so prisegli glede njegovih kosti, kajti vedel je, da ga Egipčani ne bodo več pripeljali in pokopali v kanaanski deželi, kajti Makamaron, kanaanski kralj, se je med bivanjem v asirski deželi v dolini boril z egiptovskim kraljem in ga tam ubil ter zasledoval Egipčane do vrat Ermona.
7 Vendar ni mogel vstopiti, kajti drug, nov kralj, je postal kralj Egipta, in bil je močnejši od njega. Vrnil se je v kanaansko deželo. Egiptovska vrata so se zaprla in nihče ni izstopil in nihče ni vstopil v Egipt.
8 Jožef je umrl v šestinštiridesetem jubileju, v šestem tednu drugega leta, in pokopali so ga v egiptovski deželi, in [2242 AM] so umrli za njim vsi njegovi bratje.
9 In egiptovski kralj je šel v vojno s kanaanskim kraljem [2263 AM] v sedeminštiridesetem jubileju, v drugem tednu drugega leta, in sinovi Izraelovi so vzeli ven vse kosti Jakobovih sinov razen Jožefovih kosti in jih pokopali na polju v dvojni jami v gori.
10 Večina se jih je vrnila v Egipt, le nekaj jih je ostalo v Hebronskih gorah in tvoj oče Amram je ostal z njimi.
11 Kanaanski kralj je zmagal nad egiptovskim kraljem in zaprl egiptovska vrata.
12 In zasnoval je hudoben načrt proti Izraelovim otrokom, da bi jih zadel, in rekel egiptovskemu ljudstvu: »Glej, ljudstvo Izraelovih otrok se je povečalo in namnožilo bolj kakor mi.«
13 Pridite in ravnajmo modro z njimi, preden se jih preveč namnoži, in jih zasužnjimo, preden pride nad nas vojna in preden se tudi oni spopadejo z nami, sicer se bodo pridružili našim sovražnikom in jih odpeljali iz naše dežele, kajti njihova srca in obrazi so obrnjeni proti kánaanski deželi.«
14 In postavil je nadnje priganjače, da bi jih mučili s sužnostjo; in zgradili so trdna mesta za faraona, Pitom in Ramzes, in pozidali so vse obzidje in vse utrdbe, ki so se podrle v egiptovskih mestih.
15 In so jih strogo prisilili k služenju, in bolj ko so z njimi hudo ravnali, bolj so rasli in se množili.
16 Egiptovski ljudje so zaničevali Izraelove otroke.

POGLAVJE 47

1 V sedmem tednu, v sedmem letu, v sedeminštiridesetem jubileju, je tvoj oče odšel [2303 AM] iz kanaanske dežele, ti pa si se rodil v četrtem tednu, v šestem letu le-tega, v [2330 AM] oseminštiridesetem jubileju; to je bil čas stiske za Izraelove otroke.
2 Faraon, egiptovski kralj, jim je ukazal, naj vse svoje moške otroke, ki so se rodili, vržejo v reko.
3 In metali so jih sedem mesecev do dneva, ko si se rodil
4 In tvoja mati te je skrivala tri mesece in so pripovedovali o njej. In naredila ti je barko, jo prekrila s smolo in asfaltom ter jo postavila v tla na bregu reke in te je vanjo položila sedem dni. Tvoja mati je prihajala ponoči in te dojila, podnevi pa te je varovala pred pticami Miriam, tvoja sestra.
5 In v tistih dneh se je prišla Tarmut, faraonova hči, kopat v reko in slišala je tvoj glas, ki je jokal, in rekla je svojim dekletom, naj te pripeljejo ven, in pripeljale so te k njej.
6 In vzela te je iz barke in se te usmilila.
7 Tvoja sestra ji je rekla: »Naj grem in ti pokličem eno od Hebrejk, da ti doji in podojuje tega otroka?«
8 In rekla ji je: »Pojdi.« In šla je in poklicala tvojo mater Jokebedo, in dala ji je plačilo in te je dojila.
9 Ko si odrasel, so te pripeljali k faraonovi hčeri in postal si njen sin. Tvoj oče Amram te je naučil pisati. Po treh tednih so te pripeljali na kraljev dvor.
10 In tri tedne let si bil na dvoru, dokler nisi šel s kraljevega dvora in videl Egipčana, ki je tepel tvojega prijatelja, ki je bil izmed Izraelovih sinov, in si ga ubil ter ga skril v pesek.
11 Drugi dan pa si se prepiral ti in dva izmed Izraelovih sinov in si rekel tistemu, ki je delal krivico: »Zakaj tepeš svojega brata?«
12 Razjezil se je in ogorčil ter rekel: »Kdo te je postavil za kneza in sodnika nad nami? Misliš, da me boš ubil, kakor si včeraj ubil Egipčana?« Zaradi teh besed si se prestrašil in zbežal.

POGLAVJE 48

1 V šestem letu tretjega tedna devetinštiridesetega jubileja si odšel in prebival v midjanski deželi pet tednov in eno leto. V drugem tednu drugega leta petdesetega jubileja si se vrnil v Egipt.
2 In sam veš, kaj ti je govoril na [2410 AM] gori Sinaj in kaj je knez Mastemâ želel storiti s teboj, ko si se vračal v Egipt <na poti, ko si ga srečal v prenočišču>.
3 Ali ni z vso močjo poskušal ubiti tebe in rešiti Egipčanov iz tvojih rok, ko je videl, da si bil poslan, da izvršiš sodbo in maščevanje nad Egipčani?
4 Rešil sem te iz njegove roke, in ti si storil znamenja in čudeže, za katere si bil poslan v Egipt, da jih storiš zoper faraona in zoper vso njegovo hišo, zoper njegove služabnike in njegovo ljudstvo.
5 In Gospod je nad njimi izvršil veliko maščevanje zaradi Izraela in jih udaril s krvjo, žabami, ušmi, pasjimi muhami in hudimi tvorovi, ki so se pojavljali na mehurjih; njihovo živino pa s poginom in s točo, s katero jim je uničil vse, kar je raslo; in s kobilicami, ki so požrle ostanek toče in teme; in s poginom prvorojencev ljudi in živali; in nad vsemi njihovimi maliki se je Gospod maščeval in jih sežgal z ognjem.
6 Vse je bilo poslano po tvoji roki, da bi to oznanil, preden bi se zgodilo, in si govoril z egiptovskim kraljem pred vsemi njegovimi služabniki in pred njegovim ljudstvom.

7 In vse se je zgodilo po tvojih besedah; deset velikih in strašnih sodb je prišlo nad egiptovsko deželo, da bi se maščeval nad njo Izraelu.
8 Vse je storil Gospod zaradi Izraela in po svoji zavezi, ki jo je sklenil z Abrahamom, da se jim bo maščeval, ker so jih siloma zasužnjili.
9 In knez Mastema se je uprl tebi in te je hotel vreči v roke faraonu ter pomagal egiptovskim čarovnikom,
10 In vstali so in pred teboj storili zlo, ki smo jim ga dovolili storiti, vendar nismo dovolili, da bi ga storile njihove roke.
11 GOSPOD jih je udaril z zlobnimi ranami, tako da niso mogli stati, kajti uničili smo jih, tako da niso mogli storiti niti enega samega znamenja.
12 In kljub vsem (tem) znamenjem in čudežem se knez Mastema ni osramotil, ker je zbral pogum in klical Egipčanom, naj te zasledujejo z vso egipčansko močjo, z njihovimi vozovi in s svojimi konji in z vsemi vojskami egiptovskih ljudstev.
13 Postavil sem se med Egipčane in Izraelce in rešili smo Izraela iz njegove roke in iz rok njegovega ljudstva. Gospod jih je vodil sredi morja, kakor bi bilo po suhem.
14 Vsa ljudstva, ki jih je GOSPOD, naš Bog, pripeljal, da bi preganjala Izraela, je pahnil v sredo morja, v globine brezna pod Izraelovimi sinovi, kakor so Egipčani metali svoje otroke v reko. Maščeval se je nad milijonom izmed njih in tisoč močnih in krepkih mož je bilo uničenih zaradi enega samega dojenčka izmed sinov tvojega ljudstva, ki so ga vrgli v reko.
15 In štirinajsti dan, petnajsti, šestnajsti, sedemnajsti in osemnajsti je bil knez Mastemâ zvezan in zaprt za Izraelovimi otroki, da jih ne bi obtožil.
16 In devetnajstega smo jih izpustili, da bi pomagali Egipčanom in zasledovali Izraelove otroke.
17 Otrdil jim je srce in jih naredil trdovratne. Gospod, naš Bog, je skoval načrt, da bi udaril Egipčane in jih vrgel v morje.
18 Štirinajstega pa smo ga zvezali, da ne bi obtožil Izraelovih otrok tistega dne, ko bi od Egipčanov zahtevali posode in oblačila, srebrne, zlate in bronaste posode, da bi jih oropali za suženjstvo, v katerega so jih prisilili.
19 In Izraelovih otrok nismo izpeljali iz Egipta praznih rok.

POGLAVJE 49

1 Spomni se zapovedi, ki ti jo je dal GOSPOD glede pashe, da jo obhajaš ob njenem času, štirinajstega dne prvega meseca, da jo zakolješ pred večerom in da jo jedo ponoči, petnajstega dne po sončnem zahodu.
2 Kajti tisto noč – začetek praznika in začetek veselja – ste jedli pasho v Egiptu, ko so se sprostile vse moči Mastême, da bi pobile vse prvorojence v egiptovski deželi, od prvorojenca faraona do prvorojenca ujete dekle v mlinu in do živine.
3 In to je znamenje, ki jim ga je dal Gospod: V vsako hišo, na katere podbojih so videli kri enoletnega jagnjeta, naj ne vstopijo vanjo, da bi ga zaklali, ampak naj gredo mimo, da bi se rešili vsi, ki so bili v hiši, ker je bilo znamenje krvi na njenih podbojih.
4 In Gospodove moči so storile vse, kakor jim je Gospod zapovedal, in šle so mimo vseh Izraelovih sinov, a nadloga jih ni prišla, da bi izmed njih uničila katero koli dušo, ne živino, ne človeka, ne psa.
5 In kuga je bila v Egiptu zelo huda in ni bilo hiše v Egiptu, kjer ne bi bilo mrtvega, joka in objokovanja.
6 Ves Izrael je jedel meso pashalnega jagnjeta in pil vino ter hvalil, blagoslavljal in se zahvaljeval GOSPODU, Bogu svojih očetov, in bil je pripravljen oditi izpod egiptovskega jarma in iz hudobnega suženjstva.
7 In spominjaj se tega dne vse dni svojega življenja in ga obhajaj iz leta v leto, vse dni svojega življenja, enkrat na leto, na njegov dan, po vsej njegovi postavi, in ga ne prelagaj iz dneva v dan ali iz meseca v mesec.
8 Kajti to je večna uredba, vklesana na nebeških ploščah za vse Izraelove otroke, da jo morajo obhajati vsako leto na njen dan enkrat na leto, skozi vse svoje rodove; in ni omejitve dni, kajti to je določeno za vedno.
9 In če je mož brez nečistosti in ne pride praznovat tega ob določenem dnevu, da bi prinesel prijetno daritev pred Gospoda in jedel in pil pred Gospodom na dan njegovega praznika, ta mož, ki je čist in blizu, bo iztrebljen; ker ni daroval daritve Gospodu ob določenem času, bo prevzel krivdo nase.
10 Naj pridejo Izraelovi otroci in obhajajo pasho na dan, ki je določen zanjo, štirinajsti dan prvega meseca, med večerom, od tretjega dela dneva do tretjega dela noči, kajti dva dela dneva sta namenjena svetlobi in tretji del večeru.
11 To ti je Gospod zapovedal, da to obhajaš med večeri.
12 In ni ga dovoljeno zaklati v katerem koli delu svetlobe, ampak v času, ki meji na večer, in naj ga jedo ob večeru do tretjine noči, in karkoli ostane od vsega njegovega mesa od tretjine noči naprej, naj sežgejo v ognju.
13 In ne smejo ga kuhati v vodi in ga jesti surovega, ampak ga peči na ognju; jesti ga morajo skrbno, glavo z drobovino in noge naj pečejo na ognju in ne zlomijo mu nobene kosti; kajti Izraelovim sinovom se ne sme zdrobiti nobena kost.
14 Zato je Gospod zapovedal Izraelovim sinovom, naj obhajajo pasho na dan, ki je določen zanjo, in naj ji ne zlomijo niti ene kosti; kajti to je praznični dan in zapovedan dan, in ne sme se preskočiti iz dneva v dan in iz meseca v mesec, ampak na dan njenega praznika naj se obhaja.
15 Izraelovim sinovom pa zapoveš, naj obhajajo pasho vse svoje dni, vsako leto, enkrat na leto na dan, ki je določen zanjo, in naj bo to spomin, ki je všeč Gospodu, in ne bo jih zadela nobena nadloga, ki bi jih pokončala ali udarila v tistem letu, ko bodo praznovali pasho ob njenem času v vsem, kar je zapovedal.
16 In ne smejo ga jesti zunaj Gospodovega svetišča, ampak pred Gospodovim svetiščem, in vse ljudstvo Izraelove občine naj ga obhaja ob določenem času.
17 In vsak moški, ki pride na ta dan, naj ga je v svetišču svojega Boga pred GOSPODOM, od dvajsetega leta in več; kajti tako je pisano in določeno, da naj ga jedo v svetišču GOSPODOVEM.
18 Ko pa pridejo Izraelovi sinovi v deželo, ki jo bodo posedli, v kánaansko deželo, in postavijo Gospodov šotor sredi dežele v enem od svojih rodov, dokler se v deželi ne zgradi Gospodovo svetišče, naj pridejo in obhajajo pasho sredi Gospodovega šotora in naj jo koljejo pred Gospodom iz leta v leto.

19 V dneh, ko bo v deželi svoje dediščine zgrajena hiša v imenu Gospodovem, naj tja gredo in zakoljejo pashalno jagnje zvečer, ob sončnem zahodu, ob tretjini dneva.
20 In njegovo kri naj darujejo na pragu oltarja in njegovo tolščo naj položejo na ogenj, ki je na oltarju, in njegovo meso, pečeno na ognju, naj jedo na dvorišču hiše, ki je bila posvečena v imenu Gospodovem.
21 Pashe ne smejo obhajati v svojih mestih niti nikjer drugje, razen pred Gospodovim prebivališčem ali pred njegovo hišo, kjer prebiva njegovo ime, in ne smejo zaiti stran od Gospoda.
22 In ti, Mojzes, zapoveduj Izraelovim sinovom, naj se držijo pashe, kakor ti je bilo zapovedano; vsako leto jim naznani dan njenih dni in praznik opresnikov, da naj sedem dni jedo opresnike in naj obhajajo njegov praznik ter vsak dan v teh sedmih dneh veselja prinašajo daritev pred Gospoda na oltarju svojega Boga.
23 Kajti ta praznik ste obhajali v naglici, ko ste šli iz Egipta, dokler niste prišli v puščavo Šur; kajti na obali morja ste ga dokončali.

POGLAVJE 50

1 Po tej postavi sem ti oznanil dneve sobot v puščavi Sinaj, ki je med Elimom in Sinajem.
2 In povedal sem ti o sobotah dežele na gori Sinaj in o jubilejnih letih sem ti povedal v sobotnih letih; leta pa ti nisem povedal, dokler ne prideš v deželo, ki jo boš posedoval.
3 Dežela bo tudi obhajala svoje sobote, dokler bodo prebivali v njej, in spoznali bodo jubilejno leto.
4 Zato sem ti določil leta, tedne, leta in jubileje: od Adamovih dni do tega dne je devetinštirideset jubilejev, en teden in dve leti. Še štirideset let je pred teboj, da se boš naučil Gospodovih zapovedi, dokler ne pridejo v kanaansko deželo čez Jordan na zahodu.
5 Jubileji bodo minevali, dokler se Izrael ne očisti vse krivde nečistovanja, nečistosti, oskrunjenja, greha in prestopka ter ne bo prebival z zaupanjem v vsej deželi in ne bo več Satana ali katerega koli hudobca in dežela bo od tistega časa čista za vedno.
6 In glej zapoved o sobotah – zapisal sem ti jo – in vse njene postave.
7 Šest dni delaj, sedmi dan pa je sobota za Gospoda, tvojega Boga. Takrat ne opravljajte nobenega dela, vi in vaši sinovi in vaši služabniki in vaše dekle in vsa vaša živina in tudi tujec, ki je s teboj.
8 In kdor koli bo na njem opravljal kakršno koli delo, bo umrl: kdor bo tisti dan oskrunil svetišče, kdor bo ležal s svojo ženo ali kdor koli bo rekel, da bo na njem kaj storil, da se bo odpravil na pot po njem zaradi kakršnega koli nakupa ali prodaje; in kdor koli bo na njem šesti dan zajemal vodo, ki je ni pripravil zase, in kdor koli bo dvignil breme, da bi ga odnesel iz svojega šotora ali iz svoje hiše, bo umrl.
9 Na sobotni dan ne opravljajte nobenega dela, razen tistega, kar ste si pripravili šesti dan, da jeste, pijete, počivate in se tisti dan praznujete v soboto brez kakršnega koli dela ter slavite GOSPODA, svojega Boga, ki vam je dal praznik in sveti dan. Ta dan je med njihovimi dnevi za ves Izrael na veke.
10 Kajti velika je čast, ki jo je Gospod dal Izraelu, da naj jedo in pijejo ter se nasitijo na ta praznični dan in na ta dan počivajo od vsega dela, ki pripada delu človeških otrok, razen od kurjenja kadila in prinašanja daritev in žrtev pred Gospodom več dni in ob sobotah.
11 Samo to delo naj se opravlja ob sobotah v svetišču GOSPODA, tvojega Boga, da bodo z daritvami neprenehoma, dan za dnem, opravljali spravo za Izraela v spomin, ki je všeč GOSPODU, in da jih bo sprejemal vedno, dan za dnem, kakor ti je bilo zapovedano.
12 In vsak, ki opravlja kakršno koli delo na njem, ali gre na potovanje, ali obdeluje svojo kmetijo, bodisi doma bodisi kje drugje, in kdor kuri ogenj ali jezdi na kakršni koli živali ali potuje z ladjo po morju, in kdor udari ali ubije karkoli, ali zakolje žival ali ptico, ali kdor ujame žival ali ptico ali ribo, ali kdor se posti ali vojskuje ob sobotah:
13 Človek, ki bo storil katero od teh stvari v soboto, bo umrl, da bodo Izraelovi sinovi spoštovali sobote po zapovedih o sobotah v deželi, kakor je zapisano na ploščah, ki mi jih je dal v roke, da ti zapišem zakone letnih časov in letne čase po razdelitvi njihovih dni. S tem je končana razdelitev dni.